SENIORII IMAGINAŢIEI
INTEGRALA SCIENCE FICTION & FANTASY

LIVIU RADU

TRIP-TIC

Anul ediției princeps: 1999

Eagle Publishing House
Ediția 2010

Table of Contents

Referinţe critice
Cărţile lui Liviu Radu
Mai trip, mai tic... (Cuvântul autorului)
Citat

Liviu Radu

TRIP-TIC

Notă: personajele şi evenimentele descrise în această carte sunt fictive şi vor fi tratate ca atare.

Copyright © 1999 Liviu Radu pentru prefaţă şi text

Copyright © Eagle Publishing House pentru ediţia 2010

www.edituravirtuala.ro

Toate drepturile de reproducere, integral sau parţial, prin orice mijloace, sunt rezervate.

Drepturi au fost intermediate prin BestsellerAgency > Patrimonial Rights, Bucureşti 2010

www.bestselleragency.com

Distribuţie internaţională: Eagle Distribution / a division of Eagle Creative Associates S.R.L.

Colecţia *Seniorii Imaginaţiei* este realizată în parteneriat cu **Societatea Română de Science fiction şi Fantasy**

www.srsff.ro

Eagle Publishing House

Editor: Mugur Petronius Cornilă

Co-editare: **Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy**

Managing Editor: Marian Truţă

Redactor: Mihaela Sipoş

Coperta colecţiei: Cristian Homeucă

Prelucrare tehnică: Gabriel Vâlsan

Ilustraţia: Dreamstime

Tehnoredactare: Eagle Publishing House

Ediţia princeps: 1999

Ediţia 2010 este revizuită de către autor

ISBN eBook: 9786068315096

ISBN print: 978-606-92321-7-0

Lectura digitală protejează mediul

Versiune electronică realizată de Elefant.ro

Lectură plăcută :)

Cuprins

- Referinţe critice
- Cărţile lui Liviu Radu
- Mai trip, mai tic... (Cuvântul autorului)
- Citat

PRIMA PARTE MURIREA

- Trei întâmplări simultane
- Trei întâmplări independente
- Trei acţiuni consecutive

A DOUA PARTE NONMURIREA

- Trei acţiuni dezorientate, dar introductive
- Trei acţiuni dezorientate, dar completative
- Trei acţiuni de clarificare

A TREIA PARTE NEMURIREA

- Trei acţiuni de cercetare
- Trei acţiuni decisive
- Trei acţiuni de finalizare
- Biografie

Referinţe critice

În Trip-tic, Liviu Radu a dat cea mai bună scriere a sa de până acum. Talentul său îmbină într-un mod remarcabil grotescul spectaculos al suprafeţelor cu un plan al ideilor de calitate. Sub raportul artei combinatorii, autorul, cu vizibile înclinaţii spre parodie, pune în lumină o imaginaţie aproape frenetică, stăpânită însă prin cenzura unor geometrii compoziţionale pe care cărţile sale şi le impun.

Mircea Opriţă, *Anticipaţia românească*

Combinaţie de aventură trivială, speculaţie metafizică de înalt nivel, distanţare ironică, joc lingvistic şi textualist - iată formula irepetabilă a unui SF de calitate.

Voicu Bugariu, *O metaforă a lumii de apoi*

Romanul în sine impune trei paliere de lectură. Primul este cel pur evenimenţial, căci Liviu Radu se pricepe foarte bine să captiveze prin poveste... Cititorul va fi silit să acceadă la un nou palier de lectură, impus de stranietatea tihnită care cuprinde naraţiunea şi de „semnele" plantate de autor în volum (cum ar fi, de exemplu, onomastica personajelor). De acum, întreaga acţiune impune la acest nivel lectural o reevaluare pe coordonate mitologice...

În fine, laolaltă cu acest plan intertextual, care dă romanului valoarea unei parabole, unde fiecare personaj sau acţiune trimite la viziunea biblică asupra luptei dintre bine şi rău şi asupra ispitei şi căderii în păcat, mai există şi un al treilea nivel, cel metatextual, ludic şi autoparodic...

Radu Pavel Gheo, *Ispita nemuririi*

Cărţile lui Liviu Radu

Romane
Trip-tic √
Opţiunea*
Spaime*
Waldemar
Blocul câş
După amiază cu bere şi zâne (nominalizare premiul USR pentru copii şi tineret)

Proză scurtă
Spre Ierusalim
Constanţa 1919 (premiul Vladimir Colin)
Babl
Cifrele sunt calde, numerele-s reci
Povestiri fantastice

Non-fiction
Manipularea maselor

(cărţile marcate cu * sunt în pregătire sau în curs de publicare, iar cărţile marcate cu √ au apărut la Eagle Publishing House)

Mai trip, mai tic... (Cuvântul autorului)

Pe la începutul anului 1999 mă cuprinsese disperarea. Mileniul se apropia de sfârşit, iar eu nu apucasem să public un volum, un volum al meu şi numai al meu - deşi aveam materiale pentru vreo cinci cărţi.

Prin 1996 pregătisem o culegere de povestiri ce urma să apară la RAO. Ştefan Ghidoveanu, bunul meu prieten, coordona colecţia Fahrenheit de la acea editură şi intenţiona să nu se mulţumească doar cu traduceri, ci să promoveze şi autori români. Textele care urmau să alcătuiască volumul respectiv fuseseră selectate de Ştefan, care îşi luase rolul de redactor foarte în serios şi-mi făcuse câteva propuneri foarte inteligente de îmbunătăţire a unor poveşti. Munciserăm amândoi foarte mult la volumul ăla... făcuserăm vreo trei rânduri de corecturi şi, în cele din urmă, ne declaraserăm mulţumiţi.

Da, totul părea minunat... numai că lucrurile s-au schimbat peste noapte.

Brusc - în stilul său caracteristic - Ştefan a reuşit să aducă relaţia sa cu editura în situaţie de criză. Evident, colaborarea sa cu editura RAO a încetat, iar o dată cu ea s-a încheiat şi existenţa colecţiei Fahrenheit. Iar eu am rămas cu nişte printuri care arătau foarte frumos... dar care nu erau o carte...

Între timp, îl cunoscusem pe Dan-Silviu Boerescu, care descoperise printre sefişti autori de talent şi-şi propusese să-i promoveze. Ne făcuse loc în ArtPanorama - o revistă de care se ocupa singur, dar care avea o calitate demnă de invidiat. Ne invita din când în când la cenaclul de la Muzeul de Istorie al Literaturii Române, unde citeam poveşti SF şi discutam cu critici şi autori mainstream... Dar cel mai important lucru făcut de Dan-Silviu Boerescu era că inclusese câţiva autori SF în antologiile de proză scurtă pe care la scotea anual la editura ALL. Evident, printre autorii ce publicau în ArtPanorama şi care apăruseră în antologiile ALL eram şi eu. Eram foarte mândru şi sunt convins că aveam de ce.

După un timp, în care colaborarea noastră mersese şnur, am îndrăznit şi l-am rugat pe Dan să mă sprijine să public un volum la editura ALL, având în vedere colaborarea sa cu editura respectivă. Dan, băiat de zahăr, n-a fost în stare să mă refuze, aşa că şi-a pus obrazul în joc pentru mine.

Ca urmare, am luat printurile de la RAO - pentru că cei de acolo nu mi-au dat fişierele - şi le-am dus la ALL, unde au fost dactilografiate din nou...

Şi am luat-o de la început, de data asta împreună cu Dan-Silviu Boerescu. Dacă Ştefan Ghidoveanu era un profesionist, Dan-Silviu Boerescu era un superprofesionist. Evident, a făcut o nouă selecţie a textelor, a mai eliminat câteva, a mai sugerat câteva modificări... şi, în cele din urmă, totul a fost gata...

Numai că volumul nu apărea.

Nu apărea şi gata.

Nici acum nu ştiu ce s-a întâmplat şi care a fost motivul pentru care volumul a întârziat să apară. Probabil ceva probleme financiare ale editurii. Până la urmă, cartea a apărut în anul 2000, cu titlul *Spre Ierusalim!,* şi o consider cea mai bună carte a mea.

Dar la începutul anului 1999 nu ştiam acest lucru şi mă înnebunea faptul că nu aveam şi eu cartea mea.

Aşa că atunci când am primit un telefon de la Horia Nicola Ursu, care m-a întrebat dacă nu vreau să-mi publice o carte, am simţit că l-am apucat pe Dumnezeu de picior.

Horia tocmai fusese numit şeful colecţiei de SF de la editura Dacia din Cluj. Editura - una dintre cele mai prestigioase înainte de 1989 - avusese o perioadă de declin şi găsise un finanţator care intenţiona s-o pună pe picioare. Iar Horia îi propusese acestui finanţator o serie de cărţi SF, în majoritate de autori români.

Tot ce voia Horia de la mine era să-i dau cât mai iute o carte în format electronic, care urma să apară într-un termen foarte scurt.

Soarta a vrut să am în acel moment o carte gata, în format electronic.

Da, soarta a vrut, pentru că eu îmi scriam de obicei textele pe hârtie (pe verso-ul unor ciorne de contracte sau decizii), cu creionul, apoi băteam textul la maşină, făcând corecturi şi modificări finale.

Descoperisem procesoarele de texte destul de recent şi fusesem cucerit de ele. Ca urmare, îmi scrisesem primul roman direct pe calculator.

Era un roman cu o structură foarte strictă - trei părţi, fiecare având trei capitole, fiecare alcătuit din trei subcapitole - un roman cu substrat mistic şi cu multe referiri livreşti. Nu eram convins că va avea succes de public, dar eram decis să fac totul ca să conving cititorii că se putea scrie SF de calitate cu conţinut religios.

Aşa că i-am trimis fişierul lui Horia.

Iar la târgul de carte din primăvară - pe vremea aceea târgul de carte se ţinea la Teatrul Naţional - au apărut primele cărţi de la editura Dacia: Sfîşierea de Ona Frantz, *Animalul de beton* al lui Voicu Bugariu (mă rog, Roberto R. Grant) şi *Trip-Tic* de Liviu Radu.

Voicu Bugariu mai publicase o grămadă de cărţi, dar Ona Frantz şi cu mine debutam... iar Ona era foarte emoţionată (dacă vă vine să credeţi aşa ceva!)... Au trecut de atunci peste zece ani, dar Ona mi-a rămas o prietenă apropiată - şi asta valorează mai mult decât un debut editorial.

Liviu Radu

Citat

Nu credeam să-nvăţ a muri vreodată...

M. Eminescu

PRIMA PARTE MURIREA

Trei întâmplări simultane

1.

— Băiatu’, e stabilizare şi nu-i stabilizare. Adică nu-i numai stabilizare, explica sfătos Hieronim, în liniştea cârciumii. Stabilizare înseamnă stoparea inflaţiei, introducerea unei monede stabile...

Cornim mască discret o râgâială cu dosul palmei şi se făcu că tuşeşte, apoi mai trase o duşcă de bere. După aceea se vârî în vorbă, dispreţuitor:

— Mai lasă-ne în pace, ser Hieronim! V-a muşcat pe toţi filoxera politicii! Ce ne pasă nouă de stabilizare? Care stabilizare? Care inflaţie? Aici, pe Dududum, toate-s bune şi frumoase! Şi berea buuună!

— Tacă-ţi pliscul, beţivule! se răţoi de la masa vecină Paraskos. Lasă-l pe ser Hieronim să ne explice. Tu n-ai ce pierde, că dacă ai avut vreodată un şiling, l-ai lichefiat imediat! Dar noi, oameni gospodari, cu afaceri şi cont în bancă, vrem să ştim ce ne aşteaptă. Nu vă supăraţi pe nenorocitu’ ăsta, ser Hieronim, vorbeşte băutura din el! Vă rugăm, continuaţi!

Bătrânul înalt, uscăţiv, îşi reluă aerul sfătos şi, fără să se mai lase rugat, îşi reluă discursul.

— Chestia cu stabilizarea a fost introdusă de mult, la începuturile colonizării, când inflaţia făcea ravagii şi moneda se deprecia în fiecare zi... Dar nu asta contează. Important este că o dată cu stabilizarea s-a făcut şi naţionalizare...

— Asta ce dracu’ mai e? se interesă Gideon.

— Confiscarea averilor, mormăi îmbufnat Paraskos. Adică munceşti de-ţi sar capacele şi vine vreun bulangiu şi te dă afară din casa ta, din atelierul tău şi te trimite la sapă... Statul ia tot şi împarte celor săraci.

— Cum adică? se enervă Gideon. Un căcănar ca Blaise Cornim, care n-a avut niciodată nimic, să vină aşa, pe nepusă masă, şi să-mi ia mie toată agoniseala? Bă, Blaise, te tai dacă-mi intri în curte!

— Dacă nu mi-o dai şi pe Marietta, n-am nevoie de cocioaba ta! se hlizi Cornim. Mişto idee! Îmi place chestia. Adică toată lumea pierde ce-a avut, iar cei de pe urmă vor fi cei dintâi!

— Nu lua vorbele Domnului în râs, păcătosule! se enervă Hieronim. De fapt, lucrurile nu stau chiar aşa, nu trebuie să vă lăsaţi cuprinşi de panică. Planeta noastră are o democraţie stabilă, nu se face nimic fără voia cetăţenilor. Lăsaţi-mă să ve explic. Constituţia prevede că la fiecare treizeci de ani se face stabilizare, dar termenul, aşa cum a intrat în uz, implică şi naţionalizare. La începuturi, când situaţia economică era instabilă, iar unii făceau averi imense peste noapte, prin mijloace nu tocmai legale, s-a găsit

acest mijloc de echilibrare a situaţiei. Cine s-ar mai repezi să agonisească bogăţii, prin orice metode, dacă ştie că le poate pierde oricând? Iar limitele de la care se face naţionalizarea sunt stabilite de parlamentul ales în mod liber de cetăţeni. De aceea v-am strâns aici, în acest local serios, liniştit. Să stăm de vorbă, să vă explic cum să votaţi pentru a vă apăra rodul muncii voastre. Sunteţi destul de tineri, nu mai ţineţi minte ce s-a întâmplat acum treizeci de ani. Deci, stabilizarea implică şi naţionalizare. Adică…

În capătul celălalt al sălii, la tejghea, Patreze asculta doar cu o ureche, în timp ce spăla paharele. Nu se lăsa impresionat de pălăvrăgeala lui Hieronim. Propagandă electorală. Cunoştea bine legile, avusese întotdeauna grijă să nu depăşească baremul care l-ar fi aruncat în categoria socială a celor naţionalizabili. În schimb, îşi înzestrase toţi cei cinci feciori, le făcuse la toţi o situaţie de mijloc, sigură, care să le asigure un trai tihnit. Lasă să se zbată alţii şi să rişte! El se mulţumea cu ce avea. Muncea, dar se bucura de rodul muncii sale. Dududum era o planetă a clasei de mijloc. Cetăţeanul avea drepturi garantate de constituţie, aşa că şi cetăţenii erau garanţi ai constituţiei. Ştiuseră bătrânii ce fac, când o adoptaseră! Nici beţivii ordinari, ca alde Cornim, dar nici îngâmfaţii tupeişti, ca familia Soreno, nu trebuiau să aibă ultimul cuvânt.

Se lăsase în voia gândurilor, auzind din când în când răcnetele furioase sau entuziaste ale celorlalţi. În afară de grupul de douăzeci, treizeci de inşi, strâns de Hieronim, care făcea cinste, în local nu mai era nimeni. Mai pe seară, când fierbinţeala amiezii se va dilua, iar umbrele se vor întinde leneşe pe sub manzierii în floare, când cetăţenii truditori vor hotărî că le ajungea agoniseala zilei şi că merită un pic de distracţie, atunci vor începe să apară clienţii obişnuiţi. La început cei care făceau un popas scurt, în drum spre casă, să radă o bere la botul maherului, oameni obosiţi, fără prea mult chef de vorbă, dar care trebuiau serviţi promt, să se simtă băgaţi în seamă, respectaţi – ca nişte adevăraţi stâlpi ai societăţii. După aceea, burlacii pe care nu-i aştepta nimeni în locuinţele pustii. Ăştia stăteau mai mult, se îndopau zdravăn – mâncăruri gătite, care să le dea senzaţia de cămin, de saţietate, de trai bun. Beau puţin, pălăvrăgeau mult, mai jucau o tablă, o carte, să treacă timpul, evitând să se întoarcă între zidurile lipsite de-un suflet cu care să schimbe o vorbă… Când începeau să plece, apăreau familiştii, indivizii care ţineau să-şi scoată familia în lume. Nu mâncau prea mult, abia se sculaseră de la masă, dar consumau feluri de lux, ceea ce nu-şi permiteau în fiecare zi, să simtă că s-au distrat. Dansau pe muzică veche, din tinereţea lor, să-şi aducă aminte de clipele unei fericiri trecute… Oameni paşnici, buni platnici, fără chef de scandaluri, dornici să se relaxeze, să se simtă bine… Mai târziu începeau cu adevărat problemele. Se iveau beţivii înrăiţi, daţi afară de prin alte localuri, puşi pe harţă, gata de bătaie dacă nu le dădeai măcar un rând… Şi puştii dornici să epateze fetele, puşi pe teribilisme, dar cu bani număraţi. Clienţi slabi, însă pe care nu-i puteai refuza, pentru că, peste ani de zile, când vor fi oameni serioşi, cu punga

plină, aici îşi vor aduce nevestele, amintindu-şi cât de bine se distraseră cândva...

Patreze continua să şteargă paharele, să tragă cu urechea la sloganurile lui Hieronim, care făgăduia fericire generală pentru toţi cei care vor vota cu partidul lui – care naiba mai era şi ăla, al liberalilor democraţi sau al democraţilor liberali? – şi să mediteze leneş la afacerile lui banale, cuprins de-o oarecare toropeală dulce, plăcută...

În hărmălaia cetăţenilor cuprinşi de euforia scrutinului ce se apropia, nu auzi uşa. Tresări surprins când se trezi cu cei patru lângă tejghea. Doi indivizi blonzi, înalţi, identici, de parcă ar fi fost traşi la copiator – mai mult ca sigur clone – solizi, morocănoşi, cu agresivitatea ţinută în frâu a unor buldogi ce abia aşteaptă să fie asmuţiţi împotriva cuiva. Un klomb, doar cu trei braţe. Probabil că al patrulea îi fusese retezat de curând. Şi un tinerel mărunt, ciocolatiu, cu părul de pe cap ras, să se vadă tatuajul vernil, sclipitor, care înfăţişa un dragon de ocean suflând flăcări de smarald.

Şi Patreze ştiu că, măcar pentru moment, urma să aibă necazuri...

— Bine aţi venit, se grăbi el să-şi regăsească vioiciunea. Cu ce vă putem servi? Avem bere din cea mai bună, vinuri de import, alcooluri exotice, după reţete din vechime... Poate doriţi să prânziţi...

Se opri, văzând lipsa de interes cu care era ascultat.

— Un local elegant şi liniştit, comentă dispreţuitor negrul cel mărunţel. Foarte liniştit. Prea liniştit... Ce te zgâieşti aşa la scăfârlia mea? se enervă el, subit. Nu-ţi place?

— Doamne fereşte! se grăbi să-l contrazică Patreze. N-am nimic cu Adoratorii Mării! Îi respect şi-i tratez ca pe orice client...

— Da? se întrebă individul, uitându-se la el, plin de îndoială. Oricum, n-am nevoie de respectul tău. Mda, linişit local... Pun pariu că ai clienţi care vin aici doar de dragul liniştei... Şi care n-ar mai veni, dacă situaţia s-ar schimba, chiar şi un pic... Nu-i aşa?

Patreze simţi că trebuie să ia iute o decizie.

— Uite ce-i, se aventură el, nu sunt de capul meu. Ca orice negustor serios, plătesc protecţie. N-ai decât să-l întrebi pe Lai, o să vezi că-s la zi cu plăţile, n-am întârziat niciodată... N-am nevoie de necazuri...

— Auziţi, băieţi, cică să vorbim cu Lai! se hlizi negrul.

Blonzii mârâiră sumbru, ca un zăngănit de clopot spart. Probabil că aşa râdeau ei. Oricum, un râs de-ţi îngheţa măduva în oase. Nici chicotitul strident, ca o unghie frecată pe un perete neted, al klombului, nu avu menirea să-l liniştească pe cârciumar.

— Ce doriţi? reuşi să îngaime Patreze, sperând că muşterii din fundul sălii nu observau nimic.

— Nimic, croncăni klombul. De data asta, nimic. Rândul viitor, dacă nu vei fi cuminte, o să-ţi mănânc un rinichi. Poate şi o bucată de ficat...

— Ce zici, tataie, o să fii cuminte? se interesă, foarte amabil, negrişorul, arătându-şi şirurile de dinţi albi, cu incrustaţii verzi.

— Ce doriţi? repetă Patreze, simţind că-l ia cu leşin. Ce vreţi de la un amărât ca mine?

— Bani, bătrâne, ce, nu te duce mintea? Ce-am putea vrea de la un nenorocit de negustor? Nu mare lucru. O sută de şilingi pe săptămână. Doar atât. Şi-ţi vei păstra liniştea localului.

Patreze avu un moment de rătăcire – deduse el mai târziu – pentru că, în loc să tacă, se trezi protestând:

— De unde atâţia bani? Afacerile nu merg de loc, iar Lai se mulţumea doar cu cincizeci...

— Ce-mi pasă mie de Lai? se strâmbă a scârbă individul ciocolatiu. Marele Dragon o să aibă grijă de el. Şi de fraţii Donner... Bătrâne, de data asta e treabă serioasă, ori plăteşti, ori te belim! Shank, ia fă-i o demonstaţie, că ăsta-i tăntălău, pricepe greu!

Klombul chicoti din nou, scoase de sub faldurile aripilor strânse trei arme cu proiectile şi începu să tragă, simultan, asupra sticlelor din rafturi. Cioburile săriră în toate părţile, împreună cu stropi de lichide colorate. Aroma alcoolurilor umplu încăperea, izgonind damful de bere.

Patreze înlemni. Groaza ce-l cuprinsese era atât de mare, că nu-şi putea mişca mâinile. Spre norocul lui, pentru că negrişorul scosese un blaster şi-l aţintise, calm, spre fruntea lui.

— Aşa, bătrâne, stai cuminte, nu mişca nici măcar o pleoapă, dacă nu vrei să te pârlesc!

Cei doi malaci blonzi se dezlănţuiseră şi el, distrugând greoi, metodic, mesele şi scaunele din jur.

Patreze simţea cum visele lui de tihnă se spulberau iute, o dată cu pocnetele pistoalelor şi zăngănitul sticlelor sparte. Văzu, cu coada ochiului – nu îndrăznea să întoarcă nici măcar un pic capul – că Hieronim şi cei ce-l ascultaseră până atunci se ridicaseră de la mese şi veneau încet, miraţi, către el – încă nu-şi dădeau seama ce se întâmplă, erau doar miraţi, indignarea lor nu se dezlănţuise – dornici să-i fie de ajutor.

— Rămâneţi acolo! Nu vă băgaţi! strigă el, cu voce gâtuită.

Asta-i mai trebuia, o încăierare a clienţilor lui respectabili cu nişte criminali dementi!

Klombul îşi golise încărcătoarele. Negrişorul îl aplaudă zgomotos, ironic, dar străinul făcu de îndată o plecăciune bizară, doar din gâtul lung, de parcă tovarăşul lui l-ar fi admirat sincer, şi-şi strecură armele, devenite acum inutile, sub faldurile aripilor din piele neagră, lucioasă. Cei doi blonzi încetară şi ei sfărâmatul meselor. Făcuseră praf tot mobilierul cu o lipsă de efort impresionantă, parcă în joacă. Patreze se trezi întrebându-se de ce-ar fi fost în stare indivizii, dacă s-ar fi enervat cu adevărat.

— Ai fost băiat cuminte, tataie, zise mărunţelul cel ciocolatiu, care părea a fi purtătorul de cuvânt al grupului. Bravo! Pentru înţelepciunea dovedită, meriţi un premiu!

Întoarse blasterul către ecranul mare, al televizorului de la intrare, şi slobozi o rază scurtă în mijlocul lui. Cât să-l transforme într-un maldăr de sticlă topită şi plastic ars.

— Pentru că ne-ai obligat să consumăm materiale, vei plăti două sute de şilingi pe săptămână, decretă adeptul Marelui Dragon. Venim luni după bani. Dacă nu te porţi cum se cuvine, Shank o să-ţi halească rinichii! Şi mai găsim noi şi altele de făcut. Doar ai familie, bătrâne! O să ne distrăm straşnic!

Se întoarse şi plecă, urmat de ciracii lui.

Patreze începu să tremure din toate încheieturile. Încercă să-şi toarne ceva de băut, dar mâna nu fu în stare să ducă sticla spre pahar şi risipi lichidul incolor pe tejgheaua plină de cioburi.

Gideon se apropie de el, îi luă sticla, turnă într-un pahar, i-l duse la buze, îl ajută să bea. Patreze simţi arsura alcoolului pe gât, se înecă, tuşi...

— Să te plângi fraţilor Donner! se indignă Hieronim. Ce prăpăd! Ce dezastru! Ce pagubă! De-aia ai plătit atâţia bani până acum? Unde-i protecţia pe care ţi-au făgăduit-o?

— Nu te lua după prostul ăsta, interveni Cornim, care abia se mai ţinea pe picioare. Ascultă-mă pe mine, plăteşte şi taci din gură! Dă-i dracului de bani! La ce-ţi folosesc? Oricum vine stabilizarea! Viaţa-i mai preţioasă decât nişte şilingi amărâţi!

Oamenii se grăbiră să iasă, după ce Hieronim pusese un teanc de fise din plastic pe tejghea, fise cu circulaţie doar în interiorul prăvăliei, să nu stea clientul tot timpul cu cartea de credit în mână.

Ultimul care ieşi fu Paraskos, care zăbovi lângă bar doar cât să-i şoptească, grăbit:

— Ia legătura cât mai curând cu Lai. Spune-i că ăstora nu le pasă de el. Sună-l chiar în seara asta. Şi dacă indivizii vin luni, plăteşte-le. Înseamnă că-s mai tari ca Lai. Asta-i!

Patreze rămase zăpăcit printre cioburi, simţind că sub încălţări se formase o baltă din lichiorurile lui cele mai scumpe. Da, o să-l sune pe Lai. Chiar în seara asta... Şi dacă el n-o să rezolve nimic, o să plătească. Beţivul ăla de Cornim avea dreptate. Oricum vine stabilizarea!

2.

— Care-s ştirile de pe Sordinnia? se interesă Max Donner, din capul mesei.

— Bune. Fetele pe care le-am trimis acolo au o grămadă de clienţi. Sordinnienii stau la coadă, dacă vă vine să credeţi. Idiotul ăla de Neni a dat lovitura. Bineînţeles, din greşeală. Cine îşi putea închipui că târfele umane au atâta căutare printre maimuţoii ăia...

— Auzi, Alex, zi-mi şi mie o chestie. Ce dracu’ fac făpturile alea cu fetele noastre? Din câte ştiu, nici măcar n-au sex...

— Maestre, nimeni nu ştie. Nici măcar boarfele noastre. L-am pus pe Clawdius să se intereseze, pentru că atunci când boul de Neni mi-a spus că a încasat un milion în prima lună, am crezut că-şi bate joc de mine. După aia, când am văzut că banii intraseră în cont, mi-am închipuit că nenorocitul încearcă să-şi apere pielea şi bagă bani din altă parte, sau îi dă din buzunar. Adevărul este că, atunci când am auzit că bâlbâitu' dracu' a trimis treizeci de fete, bine pregătite, nu pe Sarminia, de unde primisem comanda, şi unde le aşteptau minerii cu limba scoasă, ci pe Sordinnia, printre indivizi de rase străine, care nu le au cu sexu' mi-a sărit muştarul şi i-am spus netotului că-l frig la sfârşitul lunii, dacă pierd paralele planificate...

— Bine, bine, lasă asta, ştim povestea, ne-ai făcut capul mare! Zi ce-a descoperit Clawdius.

— Nimic. Gagicile nu ştiu nimic. Se pare că, atunci când intră un client în cabină, fetele noastre adorm instantaneu şi se trezesc abia după plecarea maimuţoiului.

— Alex, nu-mi place treaba! Pare a fi un soi de hipnoză. Cine ştie ce le fac ăia! S-ar putea să pierdem fete bine pregătite, adică bani buni! Adu-le înapoi sau trimite-le la minerii ăia stătuţi.

— Maestre, parcă nu-mi vine să mă supun... Fetele sunt mulţumite, controalele medicale au ieşit bine, iar grangurii locali ne-au făcut o ofertă copleşitoare, pentru încă o sută de gagici! Dacă individele rezistă măcar două luni, ne-am scos banii, iar tot ce intră de atunci înainte înseamnă câştig curat. Ce ne pasă nouă de nişte boarfe? Din partea mea, n-au decât să le halească la cină, împănate cu morcovi în toate găurile, numai să plătească bine. La urma urmei, suntem oameni de afaceri!

— Bravo, Alex! Ai început şi tu să judeci ca un om mare! Noroc de prostia lui Neni! Bine, merg pe mâna ta, să nu zici că nu te las să te desfăşori. Dar dacă ieşim în pagubă...

— Nici o teamă, maestre! Răspunde băiatu' de tot!

— În regulă, am încheiat capitolul. Cum stăm cu *caviarul?*

— Excelent. Tobbie şi ai lui îl plasează foarte bine, numărul clienţilor creşte conform previziunilor. Acum, de când a început nebunia cu alegerile şi, mai ales, zvonurile că se pregăteşte o nouă stabilizare, lumea a înnebunit de tot, oameni serioşi vor să guste toate plăcerile posibile şi imposibile, vor să guste din toate, aruncă banii în toate părţile... Şi, mai ales, a crescut numărul nevropaţilor care nu mai suportă realitatea, care vor să fugă în altă lume... Da, maestre, stăm bine cu drogurile!

Max se strâmbă.

— Dragul meu, ştii că nu-mi plac termenii ăştia vulgari... Noi vindem produse alimentare de lux... Apropo, dacă afacerile obişnuite merg bine, hai să trecem la problema de fond. Cum stăm cu scosul banilor de pe planetă şi celelalte pregătiri pentru stabilizare? Adolfo, dă-i drumul!

Adolfo, un bărbat gras, chel, cu ochi bulbucaţi, care nu semăna de fel cu fraţii Donner – bărbaţi înalţi, solizi, blonzi, cu ochi albaştri, inocenţi. Tuşi discret, se uită pe ecranul minuscul al agendei şi începu:

— Au fost achiziţionate o serie de firme mici, sub baremul de naţionalizare, pe numele unor oameni ai noştri, care au semnat documente de vânzare către noi, nedatate, aşa că le putem legaliza după terminarea stabilizării. În privinţa scoaterii banilor de pe planetă, se desfăşoară, în paralel, două activităţi independente. Pe de o parte asigurăm angajarea în străinătate a unor oameni ce ne vor plăti o cotă parte din salariu, ca urmare a finanţării de către noi a transportului, formalităţilor de angajare şi imigrare, etc. Plata respectivă se va face pe planeta unde lucrază repectiva persoană, în contul unei firme locale – care, de fapt, ne aparţine. Pe de altă parte, firmele noastre de comerţ exterior au început livrarea de produse, materii prime şi utilaje către firme străine – care şi acestea ne aparţin – la preţuri inferioare pieţii, astefel că, dintr-o simplă trăsătură de condei, firmele de aici pierd, iar cele de dincolo câştigă...

— Ascultă, frumuşelule, îl întrerupse nervos Max, vrei să mă bagi la puşcărie? Ce, crezi că ăştia sunt cretini, n-or să-şi dea seama că-i tragem în piept? Chestia ailaltă merge, nici dracu' nu poate dovedi că indivizii au obligaţii faţă de noi, dar asta cu exportul... Să nu ne jucăm cu focul!

— Nici o teamă, maestre! se grăbi să-l asigure Adolfo Schicklgruber. Contractele sunt încheiate frumos, datate înainte de ultima schimbare a preţurilor. În cazul cel mai rău, autorităţile or să creadă că am fost tâmpiţi şi am riscat prea mult şi gata!

— Bine. Ai grijă să nu apară nicăieri numele meu. Încolo, treaba ta ce faci! Să-mi scoţi banii imediat de pe planeta asta, asta-i tot ce-ţi cer. Bun! Alte operaţiuni? Renggy?

Klombul cu pielea albastră se grăbi să se ridice în picioare, înclinându-şi temător ţeasta.

— Stăpâne, agenţia de asigurări merge foarte bine. O grămadă de mici negustori, meseriaşi şi fermieri au încheiat poliţe... De fapt, plătesc taxa de protecţie... O operaţiune care va funcţiona şi după naţionalizare. Statul n-are decât să confişte firma, clienţii nu vor reînoi poliţele, în schimb vor plăti firmei pe care o vom deschide imediat ce lucrurile se vor potoli. În înţelepciunea dumneavostră, aţi prevăzut foarte bine că singurul lucru pe care nu-l poate înlătura nici o stabilizare este frica. Oamenii vor plăti întotdeauna de frică, indiferent de guvernul şi de legile existente.

— Da, Renggy... frica plăteşte... iar noi va trebui să avem grijă s-o întreţinem... Să nu li se pară nenorociţilor ăştia că s-ar putea să pună guvernanţii şaua pe noi. Ce face Lai?

— Nu ştim, stăpâne. N-a dat nici un semn de viaţă azi. E drept că, neavând nevoie de el aici, nu l-am anunţat să se prezinte. Să pun să-l caute?

— Să treacă pe la mine diseară... Vreau să discut un pic cu el... Băiatul are idei...

Klombul se grăbi să iasă pe uşa blindată. În faţa ei, două tinere elegante, care se plimbau calme, părând că stau de vorbă, vesele, despre tot felul de nimicuri. Dar o persoană avizată ar fi remarcat părul argintiu, metalic, zburlit, mufele de la tâmple, abia ascunse de zulufi, precum şi lucirea bizară

a unuia din ochi. Curvasasine de pe Terra. Gărzile personale ale fraţilor Donner, cadou din partea partenerilor de afaceri de pe alte planete. Nu serveau afacerile firmei, doar asigurau securitatea celor doi şefi. Renggy se temea de ele. Toată lumea se temea de ele. Cu excepţia lui Lai. Însă Lai nu se temea de nimeni. Nici măcar de el însuşi.

— Fetelor, stăpânul Max vrea să-l vadă în seara asta pe Lai. Vă rog să-l anunţaţi.

Cele două dădură la unison din cap, apoi se lipiră brusc de perete, scoţând blasterele la iveală. La capătul coridorului apăruse un klomb negru, fără un braţ. Se opri, surprins, văzând curvasasinele. Ezită un pic, apoi se adresă klombului albastru, cârâind ceva. Renggy îi răspunse în aceeaşi limbă, apoi străinul făcu cale întoarsă.

— Greşise etajul, mormăi el o explicaţie către cele două femei.

Nu ştia prea bine de ce, dar prezenţa individului îl îngrijorase. Spera să se fi înşelat. Se uită din nou la mercenarele împănate de implanturi, lasere şi relee de telecomunicaţii. Cârâi trist, îşi strânse mai bine aripile în jurul trupului şi intră înapoi în sală. Spera ca străinele alea să facă treabă bună şi serioasă, să aibă grijă de stăpân...

Apoi se gândi la rapoartele despre contrabanda cu cholb şi uită de apariţia de-o clipă a străinului...

3.

Lai ieşi din modor şi se examină atent în oglinda holografică. Imaginea se roti încet, să se poată observa din toate părţile. Rezultatul era mulţumitor: părul lung, despărţit la mijloc printr-o cărare, fusese strâns la spate într-un nod simplu. Şuviţa din dreapta lucea albastru, metalic, în timp ce partea din stânga, de-un portocaliu deschis, lăsa impresia de moliciune şi catifelare, poate prin contrast cu aspectul sârmos al smocului din dreapta. Bărbiţa mică, de-un roşu violent, încreţită mărunt, scotea în evidenţă caracterul voluntar al bărbiei. Lentilele de contact, negre, lucioase, îl făceau să pară că are ochi imenşi, în care se oglindea întregul univers. Loburile urechilor atârnau întinse de cercei grei, din aur alb, cu motive animaliere, în filigran. Cercei virili, de războinic ieşit în faţa oştirii...

Lai era satisfăcut. Modorul îi învăţase repede opiniile, nu mai avea nevoie decât de un minim de programare pentru a obţine rezultatul dorit. Lucrul îl mulţumea cu atât mai mult cu cât Lai avea gusturi cam ieşite din comun, iar vechiul modor nu reuşise întotdeauna să i le satisfacă. Trebuia să-i dea prea multe indicaţii, nemaivorbind că minimintea acestuia era conservatoare, încerca mereu, deşi fără succes, să împace gustul pentru insolit al lui Lai cu cel public, obişnuit. Modelul pe care-l primise cu trei zile în urmă reprezenta un tip mult evoluat, ştia să satisfacă părerile stăpânului, ţinând seama de moda generală, ba chiar s-o încalce, atunci când dorinţa lui Lai era de a şoca, de a demonstra că ştie să-şi impună punctul de vedere.

În general, Lait H. Ater era un om care ţinea să-şi impună punctul de vedere. Dacă era nevoie, pentru că, de obicei, nimeni nu îndrăznea să ia vreo decizie înainte de a-i cunoaşte părerea. Sigur, existau şefii cei mari, fraţii Donner, dar aceştia se mulţumeau să-i sugereze rezultatul la care voiau să ajungă, lăsându-i mână liberă în alegerea mijloacelor şi metodelor. Nu-l plăceau, nu le plăceau nici metodele lui, dar le plăceau rezultatele. Şi asta conta, de fapt...

Adolfo Schicklgruber spusese, o dată:

— Lai e un tip periculos prin orgoliul lui. Trebuie să fii foarte atent cu el, îi sare ţandăra din senin şi nu ştii niciodată ce-i în stare. Dar tot orgoliul îl face de neînlocuit. Fiindcă e în stare să se înhame la orice treabă, dacă-i convins că nici un om normal nu s-ar apuca de aşa ceva. Iar dacă Lai nu reuşeşte să facă o anumită chestie, n-are rost să-i ceri socoteală, pentru că-i evident că a încercat deja imposibilul...

Lai rânji satisfăcut, amintindu-şi vorbele lui Adolfo. Le aflase prin intermediul propriului său sistem de spionaj. Nici lui nu-i plăceau şefii pe care-i avea, nu avea încredere în ei. Ştia că, în momentul în care nu le-ar mai fi de folos, l-ar abandona bucuroşi. În acelaşi timp, îi dispreţuia întrucâtva, pentru că erau nişte indivizi destul de banali, dornici să se infiltreze în societatea obişnuită, să fie acceptaţi de aceasta. Sigur, ştiau o grămadă de chestii pe care el nu le cunoştea, Max dădea dovadă uneori de un pic de geniu – sau doar de o intuiţie ieşită din comun – însă faptul că ajunseseră deasupra lui se datora întâmplării. În parte, îşi moşteniseră poziţiile, în parte avuseseră noroc de o conjunctură favorabilă. El îşi construise cariera cărămidă cu cărămidă, ştiind de la bun început unde voia să ajungă şi ce mijloace putea folosi. Planurile lui erau cu bătaie lungă şi le respecta cu scrupulozitate...

Se uită din nou la imaginea holografică, examinându-şi costumul. Modorul făcuse treabă bună: pantaloni strâmţi, dintr-un material lucios, albastru închis; robă largă, de-un galben metalic, ce avea şi rolul de echipament de protecţie, fiind în stare să oprească proiectile, să reducă puterea calorică a razelor laser, să topească o lamă metalică ce ar fi încercat s-o taie sau s-o străpungă; încălţăminte în aparenţă uşoară, semănând a sandale clorbeze, dar înzestrată cu lame şi vârfuri ascuţite, care ieşeau din tălpi în caz de impact. În general, un costum elegat, bun pentru hoinărelile lui nocturne prin cartierele rău famate ale unui oraş locuit, în aparenţă, doar de oameni paşnici...

Era prea devereme să plece. Modorul îşi făcuse treaba repede şi bine, mai repede decât se aşteptase. Se aşeză într-un fotoliu moale, încăpător, şi porni holoştirile.

În faţa lui se ivi o adunare electorală, o tribună la care vorbea de zor un individ umflat, cu figură de şmecher mărunt. Elegant, nici vorbă, dar tipul era de o eleganţă vulgară, meschină, care nu părea nici măcar violent şocantă, intimidantă, ca a lui Lai.

În prima clipă fu tentat să treacă pe un canal de divertisment, dar îi atrase atenţia emblema grupării politice respective: un animal pe care-l ştia din cărţile de şcoală primară. O capră. Porni sonorul, dirijându-l numai asupra vorbitorului. N-avea chef să asculte uralele şi comentariile entuziast-stupide ale gloatei pe care o dispreţuia.

— Stimaţi concetăţeni, ne-am adunat aici pentru a dezbate viitorul patriei noastre iubite, Dududum! (uraaa, păreau a striga din adâncul bojocilor adepţii). Să ne reamintim de timpurile glorioase de altă dată, pentru ca să fim ce-am fost, ba chiar mai mult! Partidul nostru se numeşte, după cum prea bine ştiţi, Capra vecinului. Ce vrea să însemne această denumire? Ea face referire la vechea înţelepciune a locuitorilor planetei nostre de origine, gloriosul Pământ. Să luăm ce-i mai bun din învăţătura stămoşilor! răcni vorbitorul.

Lai îl cunoştea, avuseseră pe vremuri un conflict de interese legat de împărţirea unei zone de distribuire a alcoolului de contrabandă. Trei morţi şi un număr necunoscut de răniţi. Lai rânji, încântat – făcuse treabă bună! Trase din nou cu urechea.

— Cum gândeau strămoşii? Spiritul concurenţial i-a făcut să-şi dea seama că nu-i important ce faci tu, ci ceea ce fac alţii, pentru că orice judecată se face prin comparaţie. Dacă munceşti din greu şi obţii nişte venituri, iar altul dă un tun şi câştigă de zece ori mai mult, fără eforturile depuse de tine, unde-i concurenţa? Unde-i spiritul competitiv? Contează doar rezultatul: el o duce mai bine decât tine. De aceea, stămoşii noştri erau interesaţi nu atât să crească o capră, cât să moară capra vecinului! Dacă el nu are şi tu ai, eşti mai bun. Asta-i tot. Stimaţi compatrioţi! Pe planeta noastră s-o dezvoltat o inegalitate socială fără precedent! S-o anulăm! Să profităm de prevederile constituţiei şi să facem stabilizarea! Să trecem în patrimoniul statului toate averile câştigate prin speculaţii, nu prin truda braţelor! A venit momentul să moară capra vecinului! Fraţilor, nu vă lăsaţi amăgiţi de hoţi şi spoliatori, care susţin că nu mai sunt condiţiile de altă dată, că prevederile constituţionale trebuiesc modificate, că n-are rost să aibă loc vreo stabilizare! Dacă vrem libertate, democraţie, spirit concurenţial, trebuie să pornim cu toţi la drum având aceleaşi şanse. Propun ca stabilizarea să fie însoţită de nivelarea averilor, pentru ca omul de rând să nu mai fie sfidat de cei ce-au agonisit averi pe căi necinstite! Cum să faci avere prin munca zilnică? De aceea, fraţilor, strigaţi alături de mine: moarte caprei vecinului! Mai bine s-o ducem toţi rău, decât s-o ducă bine numai unii! Să moară capra vecinului! Cu vecin cu tot!

Lai izbucni în râs şi închise. Canalia de Koldures ştia ce făcea. Toţi nemulţumiţii, toţi invidioşii vor vota cu el. Iar din capră se va înfrupta doar grăsanul excroc şi lacom.

— Dacă o să-l lase el, rânji Lai. Pentru că sloganul lui era altul: să-şi crească vecinul liniştit capra, poate chiar o turmă întreagă, cu condiţia s-o mulgă el, Lai...

Se pregăti să plece. Nu plănuise nimic deosebit pentru seara aceea. Să se plimbe, să bage un pic spaima în cetăţenii onorabili, doar prin apariţia lui nedorită, să tragă un chefuleţ, să agaţe vreo pipiţă... eventual să găsească vreun fraier care nu-l cunoştea şi să-l provoace, ca să-şi încheie plimbarea în mod plăcut, cu o bătaie...

Auzi apelul intercomului. Îl porni, nemulţumit. Pe ecran apăru figura lui Patreze.

— Domnule Lai, avem necazuri... V-aş ruga să fiţi amabil şi să treceţi pe la local...

— Bine, o să vin, mormăi Lai şi închise.

Aproape imediat, ecranul se lumină din nou, arătând figura plăcută, elegantă, a Mimozei, gagica-paznic a lui Max Donner. Lai i-ar fi tras-o cu plăcere, dar ştia cu ce avea de-a face, aşa că se mulţumea să viseze că ar putea să-l convingă pe Max să i-o cedeze, măcar temporar...

— Da, drăgălaşo, te ascult! se fandosi el.

— Domnul Max doreşte să-ţi vorbească, Lai. Se pare că au apărut oarecari probleme, îi zise individa, care îl trata ca pe un egal.

— Am înţeles, mormăi enervat Lai.

Seara lui de distracţii se dusese pe apa sâmbetei. La care să meargă mai întâi? La Patreze, că de acolo putea să plece când avea chef. De la şefi pleci doar când ţi se dă voie, chiar dacă eşti Lait H. Ater...

Trei întâmplări independente

1.

Băiatul fusese întotdeauna retras, singuratic, preocupat mai mult de realitatea virtuală a cărţilor şi spectacolelor video, decât de realitatea dură, banală, a existenţei zilnice. Poveştile acelea neadevărate îi păreau a fi mai pline de viaţă decât viaţa *(avea să treacă oarece timp până va descoperi că viaţa adevărată semăna teribil de mult cu cărţile proaste, cu melodramele stupide, nu cu marile creaţii – dar nici atunci nu-şi dăduse seama că acest lucru se datora lumii banale în care trăia, că într-o lume banală nu se puteau întâmpla decât banalităţi, că melodramele acelea în care descoperise experienţa vieţii fuseseră modelate tocmai pentru cititori cu o experienţă limitată, care nu aveau nevoie de o înţelepciune pe care n-o înţelegeau, ci de confirmarea propriei stupidităţi).* Îşi selecta lecturile după un criteriu unic: să conţină o lume de vis, în care să se cufunde până la uitare de sine. Evazionismul acesta ieftin îl făcuse năuc, lipsit de cel mai elementar simţ practic, iar părinţii lui, oameni banali, cu orizont şi speranţe la fel de banale, nu înţelegeau cu nici un chip cum putea să aibă rezultate atât de proaste la şcoală, din moment ce stătea, din zori şi până-n miez de noapte, cu nasul în cărţi sau în ecranul video.

Cărţile îi dăduseră o înţelegere superficială a societăţii. O imagine deformată, în care totul se afla sub semnul hazardului. N-avea nici un rost să trudeşti zadarnic, soarta îţi putea zâmbi pe neaşteptate, rătuşca cea urâtă se transforma peste noapte în lebăda demnă de admiraţie, iar vagabondul nebăgat în seamă ajungea împărat, mareşal sau măcar savant de talie mondială, pe care toţi îl priveau cu o invidie nedisimulată, regretând că nu reuşiseră să descopere la timp ce se ascundea sub învelişul acela demn de dispreţ, să i se strecoare sub piele la timp şi să profite şi ei de bogăţia, onorurile şi toate celea pe care le avea acum din belşug…

În acelaşi timp, tot cărţile îi provocaseră o înclinaţie spre meditaţie – o meditaţie stearpă, lipsită de originalitate, o dezbatere interioară fără început şi sfârşit, în care analiza neîncetat probleme fundamentale, pe care nu le înţelegea, în principal din cauza vârstei. Asemenea meditaţii îi lăsau impresia că are o inteligenţă ieşită din comun, că depăşeşte cu mult nivelul celor din jur – chestie poate adevărată, dar care nu ţinea seama de un lucru elementar, anume că inteligenţa nu înseamnă numai înmagazinarea de informaţii seci, ci şi bun simţ, capacitate de analiză, înţelegerea substratului evenimentelor, adică lucruri care lui Lai îi lipseau şi pe care ceilalţi le aveau. Oricum, băiatul ajunsese să se considere un filosof în devenire. Se

dedica meditaţiilor de oricâte ori putea, iar subiectele se refereau la aspecte din ce în ce mai fundamentale ale vieţii.

Astfel ajunsese Lai să se gândească la moarte.

Lecturile lui neasimilate îl făcuseră să accepte cu seninătate materialismul. O chestie logică, din moment ce metafizica îl plictisea, n-o agrea de loc, iar lucrările de popularizare ştiinţifică erau parcă făcute pentru mintea lui fragedă. Poate în convingerile lui avusese un rol şi dispreţul – pe care abia reuşea să-l mascheze – pentru cei din familie, oameni credincioşi, dar de-o credinţă moştenită prin tradiţie, din comoditate intelectuală, lipsită de capacitatea militantă a celui sincer implicat într-un crez.

Deci Lai începuse să mediteze asupra morţii.

Imaginea pe care o avea despre moarte – imagine preluată din cărţile cu care-şi umpluse mintea – era cea a scufundări în nefiinţă, a odihnei veşnice, binemeritată după o viaţă de trudă. O idee născută în mintea unor oameni pentru care existenţa însemnase succes, muncă îndârjită, implicare totală, dar şi oboseală, dezamăgire, pierderea iluziilor iniţiale. Care cunoscuseră viaţa în toate formele ei şi care se puteau despărţi de aceasta fără regret, cu sentimentul datoriei împlinite. O imagine nu tocmai potrivită pentru un băiat de zece ani, retras, izolat, fără prieteni şi fără bucurii.

Însă ideea renunţării la o existenţă care nu-i oferise încă nimic, care nu-l obosise deloc şi nu-l scârbise prin nimc, i se părea, cu cât medita mai mult, absurdă.

Momentul crucial fu atunci când încercă să-şi imagineze nefiinţa.

Singura imagine ce-i venea în minte era cea a unui întuneric atotcuprinzător, a unei bezne fără sfârşit... în care nu exista nimic. Nimic. Nici măcar el. Din gândurile, speranţele şi iluziile lui nu rămânea nimic. Doar un vid pustiu, inert, nemişcat, incapabil de simţire. Ceva îngrozitor. Cu cât încerca mai mult să şi-o imagineze, cu atât nefiinţa părea a fi ceva mai respingător, mai înfricoşător, mai îndepărtat decât ceea ce aştepta de la viaţă.

Pentru asta se născuse, pentru asta îndura o existenţă meschină, ironiile şi răutăţile celor din jur? Pentru ca la capătul unei suferinţe inutile, greu de suportat, să se afle nimicul? Nimicnicia?

I se făcu frică.

În clipa aceea de groază primară, când Lai descoperi moartea, mai descoperi şi altceva.

Nevoia de a respinge o asemenea soluţie. Nevoia de a crede că nu există un asemenea sfârşit inutil, zadarnic, nemeritat.

Redescoperi credinţa. O credinţă patetică, lipsită de înţelegerea rostului divinităţii. O credinţă care implica existenţa dumnezeirii doar pentru a izgoni nefiinţa, dumnezeirea fiind, pentru el, o alternativă a nefiinţei.

Lai ar fi fost surprins dacă ar fi aflat că există şi religii care consideră că împlinirea supremă a omului constă în obţinerea dreptului la nefiinţă, la

dizolvarea în neant. O asemenea religie n-ar fi izgonit teama lui instinctuală, animalică, de bezna fără de sfârşit, de veşnicia întunecată.

Urmară câţiva ani de dedicare absurdă, nelimitată, credinţei. Respectării riturilor, rugăciunilor zilnice, dogmelor. Fără a-şi pune nici o clipă întrebarea ce se ascunde în spatele acestora. Lai nu dorea decât un târg cu Dumnezeu. Îi oferea adoraţia lui, veneraţia de-o sinceritate dezarmantă, în schimbul scutirii de nefiinţa morţii. Accepta moartea, ca un tribut adus firii. Nu şi nefiinţa, lipsa deplină de existenţă.

Apoi, nu-şi dădu seama cum, lipsa de adevărată credinţă ieşi la iveală, într-un chip extrem de dramatic.

Îşi dădu seama subit că făcuse un târg unilateral. Dumnezeu nu semnase contractul. Nu dăduse nici un semn că-i acceptase propunerea. Se bucurase de veneraţia lui deznădăjduită, de adoraţia lui disperată, fără a-i transmite că se îndurase de el, că fusese impresionat de spaima lui, cea care pusese capăt, într-un mod atât de îngrozitor, copilăriei sale fără griji, şi că-l scutise de întunecimea aceea amorfă. Deci, întrucât o asemenea comportare nu se potrivea cu imaginea unui Dumnezeu bun, iertător şi dătător de viaţă veşnică, însemna că nu există Dumnezeu.

Atunci, în clipa aceea teribilă, Lai descoperise, surprins, că-i singur. Că nu trebuie să cerşească mila nimănui. Că nu-l va ajuta nimeni. Ca va trebui să înfrunte singur tenebrele. Şi consideră că-i în stare.

Îşi asumă riscul dizolvării în neant. Cuprins de-un orgoliu nemărginit – orgoliu care se bizuia, fără ca el să ştie, pe vitalitatea extraordinară a adolescenţei, pe sănătatea şi puterea fizică de care se bucura la vârsta aceea – decise că nefiinţa se afla departe şi că, atunci când aceasta îl va cuprinde, va fi săvârşit atâtea fapte măreţe, se va fi bucurat într-atât de viaţă, încât o va primi cu bucurie, ca pe un repaos binemeritat.

Nu se putea spune că-şi pierduse credinţa. Pur şi simplu, din ziua aceea nu se mai gândi la moarte, la nefiinţă, la Dumnezeu. Încetă practicile religioase şi se dedică, în schimb, cunoaşterii vieţii reale, cea pe care reuşise până atunci s-o evite atât de bine.

Gustă din toate plăcerile pe care le putea găsi în târguşorul natal. Cu cât gusta mai mult, cu atât descoperea cât de mult îi plac. Şi se întreba de ce irosise zadarnic atâta vreme.

Mai mult, se trezi că dispreţuia toată lumea din jur, o pleavă inconştientă, care nu avea habar pe ce lume trăieşte. Dispreţuia, mai ales, regulile morale, legile scrise şi nescrise după care se ghida această pleavă. Deveni, fără să-şi dea seama, un individ complet amoral, interesat doar de-un hedonism al clipei. De-o trufie indescriptibilă.

Pentru că, în sinea lui, ştia că trecuse prin iad. Spre deosebire de toţi ceilalţi, cunoscuse infernul şi supravieţuise. Nu mai exista nimic care să-l sperie.

Dar plătise, într-un fel, această cunoaştere. Îşi pierduse inocenţa.

2.

(raport în direct)

... subiectul iese din locuinţa indicată anterior. merge pe trotuar. zâmbeşte. merge. merge. se opreşte în faţa unei vitrine. se uită în ea. se admiră. îşi aranjează cu grijă părul. pleacă mai departe.

din faţă se apropie un individ scund. (identificare: Angelo Schwartz, vârstă, domiciliu, ocupaţie – necunoscute. conform unor surse îndoielnice, are douăzeci şi trei de ani. asociat la acţiunile ilicite ale lui Ater. fără cazier). identificat în continuare ca subiectul 2.

preluare sonor în direct:

— *Salut.*

— *Să trăieşti, Angy.*

— *Ce facem?*

— M-a chemat şeful.

— *Să merg cu tine?*

— Nu cred că-i recomandabil. Nu prea te înghite. Trec mai întâi pe la Patreze. Am înţeles că a avut ceva necazuri. N-a vrut să-mi spună ce anume. Vino şi tu.

— *În regulă.*

încetare preluare sonor în direct.

subiecţii pleacă. merg pe stadă. subiectul 1 face semn unei fete. (identificare: personaj neînscris în fişele poliţiei). fata vine. zâmbeşte. spune ceva. recepţie slabă. nu se poate amplifica. subiectul 1 dă din cap (supoziţie – aprobator). subiectul 2 scuipă pe trotuar. râde. fata râde. subiectul 1 râde. fata se întinde. vrea să-l sărute pe subiectul 1 pe obraz. subiectul 1 se fereşte. fata îşi pierde echilibrul. subiectul 2 o prinde de braţ. cei trei râd. fata intră într-o prăvălie (identificare: **BAR DE NOAPTE – TREI GĂINUŞE FRAGEDE).**

cei doi subiecţi pleacă. merg pe trotuar. se opresc în faţa unei prăvălii de delicatese. intră.

(transfocalizare cu infraroşu)

subiectul 1 spune ceva vânzătorului.

(recepţie sonor de slabă calitate. imposibil de amplificat.)

vânzătorul se apleacă. scoate ceva de sub tejghea. arată celor doi subiecţi o cutie de conserve metalică. etichetă de origine exterioară planetei.

(mărire imagine, detaliu. denumire de pe etichetă: **ICRE NEGRE).**

discută. vânzătorul explică. dă din mâini. subiecţii dau din cap.

subiecţii ies din magazin.

durata discuţiei: douăsprezece minute, trei secunde.

menţiune: subiecţii n-au cumpărat nimic. n-au predat şi n-au luat nimic. posibilităţi de cercetare ulterioară: multiple. variante maxim probabile: a) au vrut să cumpere ceva, dar n-au găsit ce voiau sau nu le-a convenit preţul;

b) posibilă complicitate la o infracţiune neidentificată pentru moment. se propune supravegherea în continuare a vânzătorului.

(propunere acceptată. avansată forurilor competente. rămasă în aşteptare până la aprobare)

subiecţii merg pe stradă. nu discută între ei. ajung la o cârciumă (identificare: NU LĂSA PE MÂINE CE POŢI BEA AZI). intră numai subiectul 1. subiectul 2 pleacă mai departe. nu-şi spun nimic la despărţire.

(transfocalizare cu infraroşu)

subiectul 1 este întâmpinat de un bărbat în vârstă (identificare: Bordihar Patreze, proprietar unic al localului, fără cazier). îi arată încăperea.

(mărire imagine, detalii: mese sfărâmate, scaune rupte, sticle sparte, un maldăr inform de sticlă topită)

bătrânul explică. subiectul 1 pune întrebări. bătrânul răspunde. dă din umeri. vorbeşte repede. pare că încearcă să se justifice.

subiectul 1 spune ceva. bătrânul îl priveşte (expresia figurii: neîncredere).

subiectul 1 spune ceva (după mişcarea buzelor, repetă ce-a spus prima oară). bătrânul îl priveşte (expresia figurii: uşurare).

bătrânul vorbeşte repede, dând din mâini. explică. mulţumeşte. subiectul 1 încearcă să-l potolească. pare preocupat.

subiectul 1 se îndreaptă spre ieşire. bătrânul îl urmează. continuă să vorbească. cei doi ajung la uşă. subiectul 1 o deschide. bătrânul spune (redare în direct):

— *Mulţumesc, Lai. O să fac o listă corectă, fii fără grijă.*

— *Nu-mi fac griji. Să nu-ţi faci nici tu. Suntem firmă serioasă şi o să avem grijă de tine.*

Imaginea se întunecă brusc. Sunetul dispare.

— Ce dracu’ se întâmplă?

— Se pare că robotul de spionaj a fost distrus. Lovit de cineva care a venit din spatele camerei de luat vederi. Cineva care a fost în stare să îl recunoască.

— Probabil derbedeul ăla de Schwartz. Merită anchetat un pic.

— Nu avem dovezile necesare ca să-l arestăm.

— Nu îl arestăm. Doar îl anchetăm. Nu avem nevoie de mandat.

3.

Semiîntuneric blând, moale, ca un sân de femeie abia coaptă. Muzică dulce, lentă, încărcată de senzualitate leneşă. Un pahar înalt, din cristal, cu faţete sinilii, răsturnat pe masă, şampananas gălbuie scurgându-se din el, băltind pe faţa de masă de-un violet cardinal, din mătase naturală de pe Silka, bolul cu alune-gâdilitoare răsturnat pe masă, fructele mărunte umezindu-se în lichidul auriu, ce bolboroseşte uşor...

Miros de sex, transpiraţie, oboseală plăcută, satisfăcută...

— Dă drumul la climatizare, Mimoza! porunceşte scurt Max Donner, parcă ruşinat că subalternul (Un subaltern de care ţi-e teamă? Poate un colaborator, un asociat – şi totuşi, relaţiile sunt, măcar în aparenţă, de subordonare...) îi descoperă slăbiciunile. Şi pune ceva pe tine, boarfă ordinară!

Femeia îl priveşte mirată – doar o fracţiune de secundă, cât să se regleze pentru noua ipostază solicitată de stăpân – apoi se înfăşoară într-un halat uşor, mat, de mătase-de-copac, de culoarea cerului de primăvară. Se duce la masă, face ordine într-o clipă.

Lai rămâne cu impresia bizară că nu l-a pierdut o clipă de ochi, că nu s-a depărtat mai mult decât trebuia ca să intervină într-o clipă, dacă simţurile ei natural-artificiale amplificate i-ar fi comunicat că proprietarul ei se află în pericol. **Să nu ai încredere în nimeni**, asta era deviza curvasasinelor. O deviză care ar fi putut fi a lui, dacă n-ar fi fost continuarea pe care el n-o agrea: **mai ales în tine!**

— Mi s-a transmis că doriţi să mă vedeţi, zice Lai, cu o politeţe ce nu-i numai de faţadă (politeţea e cea mai uşoară cale de a-ţi scoate partenerul din starea de veghe).

— Da. Voiam să ştiu cum merg treburile. Dacă e nevoie de ceva, dacă s-a întâmplat ceva... să mai discut cu tine... nimic special. Am simţit nevoia să te consult.

— Mă bucur, spune Lai, cu o figură care-i contrazice vorbele.

O figură calmă, rece, senină – dar cu ceva macabru în ea. O figură de apostol al întunericului într-un moment de repaos.

— Oricum intenţionam să vă vizitez. Am făcut rondul obişnuit. Toate păreau în regulă. Până la un punct. Suficient să mă alarmeze şi să nu mă surprindă ce-am aflat în final.

Max se încruntă. Aruncă o privire scurtă spre Mimoza, ca şi cum ar fi vrut să-i atragă atenţia, dar fata este, oricum, în veghe permanentă, cu senzorii cuplaţi, legată la infosfera locală, gata de intervenţie. Fără să se vadă nimic. Doar o boarfă senzuală, indolentă, ca o mâţă ce s-a îndopat cu smântână şi care acum pândeşte galeşă canarul...

— Treaba s-a declanşat de cum am plecat de-acasă. Noroc că m-am întâlnit cu Angelo. Are ăsta nişte ochi... Un bondar-spion, marfă de pe Klolegha, camere telescopice, emisie dirijată, spectru larg de percepţie... M-a urmărit peste tot. Ca urmare, am fost foarte atent ce fac şi, mai ales, ce spun. Oricum, treaba cu fetele e în regulă, Mirandolline mi-a dat un raport scurt, dar complet favorabil. Se pare că a crescut substanţial cererea...

— Stabilizarea, râde Max. Ciudată legătură între tensiunea politică şi sexualitate... din punctul nostru de vedere, e bine...

— *Caviarul* se vinde nemaipomenit, listele de clienţi care cer cutii cu... să le zicem icre albe, s-au dublat în ultima săptămână. Deci, nimic de raportat nici aici... Chestia bizară a apărut în domeniul asigurărilor. M-a căutat Patreze, ăla de la Nu lăsa pe mâine... I-au intrat în prăvălie patru indivizi,

trei umani şi un klomb, care i-au cerut să le plătească lor taxa. I-au spart sticlele, i-au făcut mobila praf, i-au speriat clienţii....

— Vrei să spui că *i-au cerut taxa de faţă cu clienţii?* se minunează Max.

— Exact. Printre ei era ser Hieronim. un personaj destul de mărunt, dar cu relaţii multe, unele suspuse. Şi cu gură mare. Indivizilor nu le-a păsat. Deci au pe cineva tare în spate. Corelând chestia asta cu apariţia bondarului... apropo, Angelo i-a tras una de i-au sărit circuitele...

— Foarte bine, dacă mai face treburi de-astea, s-ar putea să-mi devină agreabil...

— Se pare, domnule Donner, că ne lucrează cineva care colaborează cu poliţia...

Max rămâne pe gânduri un timp, apoi începe să se plimbe prin încăpere, încruntat. Capetele cordonului din mătase, ce strâng halatul în jurul trupului masiv, fâlfâie ca aripile unui flutur-floare muribund. Se opreşte, se întoarce morocănos spre Mimoza.

— Dă-mi ceva să beau, mârâie el. Ceva tare, să-mi scârţâie dinţii! Tu ce vrei, Lai?

O întrebare care nu-i doar de complezenţă. Max are grija permanentă ca oamenii lui să se simtă bine alături de el, să nu se considere dispreţuiţi. Nu merge atât de departe să le ceară iubire sau devotament, ci doar un dram de recunoştinţă pentru şeful cel bun, care-i bagă în seamă şi îi respectă. Iar când e vorba de Lai, face tot posibilul să-l trateze ca pe un egal. Nu te pui niciodată cu indivizii periculoşi, chiar dacă-s necesari. O dată, într-o seară, după ce luase cam mult la bord şi erau doar ei doi, Alex îi spusese, rânjind sumbru, sarcastic: *Cred că ai acceptat-o pe Mimoza ca să fii sigur că are cine să te apere de Lai!* Max rânjise şi el, după care Îi răspunsese, rânjind la fel de sarcastic: *Şi eşti convins că-i poate face faţă?*

— O tiribombă-cloşcă, răspunde Lai.

Tac amândoi un timp, aşteptând ca mercenara-sclavă să prepare băuturile. Pentru Max, un alcoogel cu sferze. Fata se apropie cu tava, fiecare îşi ia paharul înalt, în care fumegă amestecul rece-fierbinte. Sorb, Max plescăie încântat, Lai se străduieşte să nu se strâmbe (nu-i plac gesturile de falsă mitocănie ale patronului, dar o observaţie ar fi nepotrivită şi inutilă).

— Mi-am permis să iau o decizie de moment, zice Lai, punând paharul mov pe tăblia lucioasă. Patreze a suferit pagube serioase. Pentru un amărât ca el, înseamnă mult, nu prea are şanse să le recupereze repede. Asta implică o stagnare a afacerilor, deci s-ar putea să nu mai plătească taxa la timp. Pe de altă parte, nu vreau amestecul poliţiei. Momentul nu-i propice, cu nebunia asta electorală. Şi nu ştim încă în ce măsură indivizii care l-au atacat lucrează mână-n mână cu copoii. Iar noi suntem, cel puţin formal, agenţie de asigurări. Aşa că i-am spus să nu reclame nimic la curcani şi să facă notă de plată a daunelor. O să i-o vizez eu, în calitate de inspector de teren care am constatat pagubele. Dacă nu sunteţi de acord, plătesc din banii mei.

Max meditează un moment, apoi zâmbeşte.

— Eşti un băiat deştept! Sigur, o să pierdem nişte bani, pentru moment. Dar asta o să dea credibilitate afacerii în faţa autorităţilor şi o să garanteze clienţilor că le oferim cu adevărat protecţie. Dacă n-am putut împiedica agresiunea şi pagubele, îi despăgubim... Da, da, bine gândit... Sunt mulţumit de tine, Lai. Nu-i nevoie să dai din buzunarul tău. Fă actele corespunzătoare şi bagă cheltuielile pe societatea de asigurări. De acord.

— Pasul următor, continuă Lai ca şi cum patronul n-ar fi scos un cuvânt, este să vedem dacă n-au fost şi alte incidente de felul ăsta, care nu ne-au fost aduse la cunoştinţă. O să-l rog pe Patreze, care se bucură de încrederea micilor negustori, să se intereseze printre cunoscuţii lui şi să ne spună ce-a aflat. Mi-e greu să cred că a fost o acţiune izolată. S-ar putea însă să fi fost prima. Oricum, propun să plătim toate daunele, ca o firmă serioasă. În acelaşi timp, să facem o anchetă conştiincioasă pentru identificarea indivizilor. Avem câteva semnalmente, dar probabil că tipii care au acţionat sunt peştişori mărunţi, care nu ne pot duce până la balenele cele mari...

— În seara asta-i prea târziu, mormăie Max. Mâine dimineaţă, pe la ora zece... Să ne strângem toţi cei care pot da o mână de ajutor, toţi şefii de zone... Să vedem ce informaţii avem, ce mai putem afla între timp... Mimoza o să-i sune pe toţi, să le spună, în mare, despre ce-i vorba. Să se intereseze printre oamenii lor. Ar fi bine să discuţi tu cu bătrânul cârciumar, acum are încredere în tine... Să-l aduci şi pe nenorocitul ăla de Angelo la întrunirea noastră, s-ar putea să ne fie de folos în ceea ce va urma...

— Anunţ-o pe Aglae să aibă grijă de domnul Alex, îi spune Lai Mimozei.

Curvasasina îl priveşte de sus şi-i răspunde, înţepată.

— N-am de gând s-o insult. Sun-o tu şi spune-i că i s-au dereglat acordajele.

Lai înghite în sec. (Vizibil. Ştiuse că nu-i nevoie s-o avertizeze pa Aglae, dorise doar să atragă atenţia şefului că-l preocupă soarta fratelui acestuia. De fapt, fiind convins că poate conduce afacerile firmei Donner mai bine decât cei doi, nu l-ar fi deranjat dacă aceştia ar fi suferit un mic accident. Cu condiţia să nu i se poată reproşa lui nimic...)

— Bine, zice el şi se ridică de pe fotoliul ce i se mulase, odihnitor, pe trup. Mă duc la Patreze. Îl pun pe Angelo să dea o raită prin barurile de noapte, poate află ceva. După aceea mă întorc acasă. Trebuie să fiu odihnit mâine. Vom avea multe de făcut...

Se înclină şi pleacă. Aude, în timp ce iese pe uşă, glasul lui Max care cere:

— Mai dă-mi un pahar. Şi vino lângă mine. Vreau să uit, deocamdată, de toate...

Trei acţiuni consecutive

1.

... atmosferă de afaceri, indivizii n-au simţul răului, nu mai vorbim de al binelui, nu-s în stare decât de gheşefturi mărunte, dacă soarta le-ar fi oferit şansa să-şi câştige existenţa în mod cinstit s-ar fi grăbit să apuce ocazia cu amândouă mâinile, ar fi înfipt şi dinţii, numai să nu le-o smulgă cineva, şi trudesc ca proştii să facă rău convinşi fiind că nu fac rău, că se supun legilor nemiloase ale existenţei, că aşa-i viaţa – excepţie face Max, care are în calcul şi o doză oarecare de histrionism demonic, îi place să inspire teamă, dar şi asta-i în realitate o mască pe care n-o înţelege, de fapt descendentul a mii de generaţii de servitori mărunţi încearcă să facă pe marele senior, să scuipe pe cantitatea uriaşă de umilinţă acumulată de strămăşii lui, iar dacă ar trăi suficient de mult cât să uite această umilinţă pe care a suportat-o înainte de a se naşte, ar deveni cu adevărat un aristocrat şi ar uita de răul pe care-l face acum deliberat, dar pe ascuns, jenându-se, lăsând o posibilitate să-şi nege trecutul cu prima ocazie – şi descopăr că toată această mulţime de indivizi antisociali nu doresc decât să fie acceptaţi de societate, că revolta lor este falsă, după cum falsă este şi impresia lor despre societatea în care tânjesc să intre, iar între ei singurul cu adevărat antisocial este dementul de Angelo, dar şi ăsta ascunde ceva, demonismul lui strident şi făţiş ascunde un calcul pe care nu-l înţeleg, o tendinţă paranoidă de a-i împinge pe alţii pe drumul pierzaniei, probabil dintr-o invidie meschină faţă de orice şansă de reuşită a oricui, oricât de mică, ar face totul ca restul omenirii să fie alcătuit din rataţi, dacă nu mai mari ca el, măcar de acelaşi calibru, dar nici asta parcă nu acoperă toată gama de bolunzeală măruntă, lipsită de imaginaţie creatoare – dacă Max are o oarecare grandoare a răului, chiar dacă răul lui e momentan, artificial, gata de a fi lepădat oricând, Angelo e stăpânit de-o răutate meschină, primitivă, instinctivă – da, instinctivă, parcă n-ar pricepe ce face, parcă ar fi împins de-o făptură ce şi-a găsit adăpost în el şi-l împinge, din când în când, să facă fapte pe care nu le pricepe, nu le poate justifica...

Sunt singur.

Unic.

... Balthazar îşi termină raportul îngrijorător, cineva încearcă să ne distrugă, de-abia a început, dar semnalele sunt foarte clare: un transport de caviar interceptat de vameşi, altul furat din depozit, clienţi vechi tentaţi să cumpere din altă parte, la preţuri mai mici, evident, dumping, cei care refuză să se lase tentaţi sunt urmăriţi, intimidaţi, şantajaţi...

Balthazar, tip de contabil mărunt, cu mânecuţe, pentru el totul se reduce la cifre, îi e indiferent dacă adună doze de droguri albe închise în cutiuţe pentru icre negre sau cărămizi-de-pâine, nu-i lipsit de idei, trebuie să recunosc, individul a găsit până acum multe căi pentru a strecura droguri pe Dududum, şi, mai ales, a modului de a încasa banii pentru ele fără să apară ceva suspect în contul cumpărătorilor – cine are ceva cu un om care are chef de delicatese de import? – totul e ca tranzacţia să fie legală, statul să-şi încaseze impozitele, să nu te trezeşti cu garda financiară pe cap, ăştia-s ca lupii, n-au mamă, n-au tată, nu-i interesează decât să dea amenzi, să bage la puşcărie, nişte nenorociţi încuiaţi şi limitaţi, acţionează dintr-o răutate idioată, în numele unor idei măreţe în care nu cred nici un strop, interesaţi doar să alimenteze cu bani zeul lor suprem, Statul, care în schimb le oferă o putere la care n-ar trebui să aibă, în mod normal, acces, aşa că toată şmecheria e să nu te lăcomeşti mai mult decât trebuie, să dai statului partea ce i se cuvine, să-l faci complice, pentru că nu-şi permite nimeni să deranjeze un mare contribuabil, iar la chichiţe financiare şi legale Balthazar se pricepe foarte bine, firea lui de om nedispus să înfrunte riscuri e tocmai potrivită pentru aşa ceva, îi e prea frică de inamicii lui direcţi, reprezentanţii autorităţii, pentru a scăpa ceva din vedere, da, da, Balthazar, în micimea lui este extrem de util, ce generalissim ar putea obţine victorii dacă n-ar avea la dispoziţie o intendenţă pă măsura oştirii sale?...

... s-au înmulţit actele de agresiune împotriva fetelor, aseară cinci au avut parte de clienţi sadici şi au fost scoase din circulaţie, numai în stabilimentul din Forrestta, iar când au venit băieţii din echipă de la meci n-a avut cine să-i servească, au plecat nemulţumiţi şi s-au îmbătat ca porcii la Tenasse, după care au dat cu pietre în maşini, a ieşit cu scandal, după care suporterii nemulţumiţi ne-au spart geamurile localului, o chestie idioată, anumite lăcaşuri au succes numai pentru că asigură o discreţie desăvârşită, cine să-ţi mai calce în prăvălie dacă ştie că riscă să fie umflat de poliţie şi predat a doua zi, dis-de-dimineaţă, unei neveste furioase?

... n-o să înţeleg niciodată sclavia sexului, am impresia că bărbaţii se duc la curve mai mult ca să-şi afirme virilitatea în public, să cânte cocoşeşte pe gard, uite că mai sunt în stare, pentru că unii au acasă neveste mult mai frumoase decât boarfele trecute cu care-şi cheltuie banii, dar ce mă interesează... ar trebui să mă intereseze, nu poţi exploata slăbiciunile oamenilor dacă nu le cunoşti, când voi ajunge şef, pentru că voi ajunge, voi angaja un specialist în psihologie socială, trebuie să cunoşti obsesiile individului de rând şi să-i oferi ceea ce satisface fanteziile lui cele mai ascunse, mai ruşinoase, cele pentru care-i dispus să plătească din greu, voi reorganiza toată treaba şi voi renunţa la chestia asta de acum, făcută mai mult pe bază de tradiţie, intuitiv, am remarcat că marile afaceri au la bază studii serioase...

... discuţia cu Patreze a fost foarte instructivă, s-a aflat că grupul celor ameninţaţi e destul de mare, majoritatea au plătit fără nici un comentariu, alţii au fost bătuţi şi le-au fost devastate prăvăliile, dar au tăcut din gură, s-

au descurcat cum au putut, n-au lăsat să transpire nimic, se pare că ăialalţi au vârât o groază nebună în ei, dacă ar avea de ales le-ar plăti numai lor şi s-ar alege praful din afacerea noastră, trebuie să facem ceva, aici nu mai e vorba numai de bani, ci de onoare, nu ne putem lăsa călcaţi în picioare, pentru că riscăm să nu ne mai ridicăm niciodată...

... Patreze, invitat la şedinţă doar cât să depună mărturie, n-are ce să caute la restul discuţiilor...ce figură interesantă, un bătrânel viclean, cu o şiretenie primară, primitivă, rămas cinstit din frică şi din lipsă de ocazii adevărate de a deveni necinstit, reprezentantul tipic al omului de rând fricos, care nu-şi va depăşi niciodată condiţia pentru că inteligenţa lui e lipsită de fiorul sacru al creativităţii, se bazează doar pe înmagazinare de informaţii şi aplicarea lor în practică în conformitate cu reţete consacrate, fără să-i treacă prin minte că ar putea să facă azi altceva decât a făcut ieri, dar convins că are o minte sclipitoare, pentru că acea viclenie primitivă îl îndeamnă să săvârşească găinării mărunte, care-l fac să cadă într-o autoadmiraţie teribilă, să fie foarte încântat de sine, de viaţă... exemplul tipic de om cumsecade...

... până acum, cei care au intervenit în afacerile nostre au făcut-o într-un mod ce trebuia să pară accidental, chiar aşa a părut, nu s-a gândit nimeni să le acorde o atenţie prea mare, să-i identifice, măcar să le reţină semnalmentele, nu se cunoaşte nimic despre cei care ne sapă, în afară de cei patru care au fost la Patreze n-a fost văzut niciunul care să fi oferit posibilităţi de identificare, iar pe ăştia nu-i ştie nimeni, probabil că au fost aduşi din altă parte şi stau ascunşi, n-au legături cu localnicii...

Stai. Ceva nu se leagă.

Cei doi blonzi identici – probabil clone, după cum afirmă bătrânul cârciumar – par a fi cu adevărat străini de planetă, pe Dududum nu se face clonare de persoane inteligente, umane sau alieni, lucrul ăsta a fost interzis prin lege încă de la colonizare.

Dar adeptul Marelui Dragon?

Puţin probabil ca secta să se fi răspândit şi-n alte părţi. Dar nu imposibil. Oricum, câmpul de investigare s-ar reduce. Cu o singură şi esenţială condiţie: ca negrişorul să fie cu adevărat un Adorator al Mării. Da... N-ar strica să-l pună pe Angelo să-şi folosească relaţiile lui subterane, să încerce să afle dacă vreunul dintre tatuatorii civili a imitat semnul dragonului pe ţeasta cuiva neautorizat, fie el alb sau negru... să dea de-un fir...

Însă klombul?

Un klomb albastru, doar cu trei braţe.

Puţin probabil să vină din exterior. Nu imposibil, dar puţin probabil.

Oricum, câţi klombi albaştri, cu un braţ retezat de curând, pot exista?

Aşteptă până plecă Patreze, apoi se adresă celor strânşi în jurul mesei de conferinţă:

— Renggy, realaţiile tale cu comunitatea sunt suficient de bune ca să afli cine dintre Azurii Celeşti şi-a pierdut de curând un braţ?

Klombul cel negru piui stingher, după care croncăni:

— Să discut cu Kleoss... dar va trebui să facem o donaţie pentru Cuibul Vânăt...

— Fă-o, se enervă Max. Ce naiba, ăia ne distrug afacerea, iar noi ne zgârcim la câţiva bănuţi! Oferă daruri cui trebuie, promite recompense, numai află ceva! Chestia e valabilă pentru toţi, se adresă el celorlalţi. N-are rost să fim discreţi, probabil că indivizii sunt suficient de inteligenţi să-şi închipuie că-i căutăm. Puneţi-vă în mişcare, daţi ciubucuri la vamă, interesaţi-vă dacă au sosit pe planetă indivizi de soiul blonzilor clonaţi, şperţuiţi poliţia, nu mă interesează cheltuielile, nu vă daţi seama că putem pierde totul? Şi verificaţi-vă oamenii. Nu ştim dacă putem avea încredere în toţi, indivizii au mers prea la fix, trebuie să fii avut ei nişte informaţii. Gata, răspândirea în teritoriu, daţi-i drumul, vreau să văd cât de iute vă mişcaţi! Lai, rămâi aici, să centralizezi rapoartele! Ai puteri depline, dispui de orice resurse, iei măsurile ce ţi se par cuvenite, dar mâine vreau să-mi spui că ai rezolvat treaba!

Şi Max se ridică. Ceilalţi îl imitară în grabă.

Renggy îl opri:

— Stăpâne, mi-am adus aminte de ceva... Stimată domnişoară Mimoza, aţi reţinut cumva că atunci când am ieşit să vă transmit, din partea stăpânului, să-l căutaţi pe stimatul domn Ater, m-a acostat un neglijabil klomb albastru, care căuta un apartament de la alt etaj? Dacă memoria nu mă înşeală, făptura aceea fără importanţă avea doar trei braţe...

Curvasasina se gândi o clipă (sau poate puse să-i fie redată înregistrarea) şi confirmă, dând viguros din cap.

— Ce naiba, a avut tupeul să-mi intre în casă? se alarmă Donner. Ce-o fi căutat? A vrut doar să tragă cu urechea sau a intenţionat să ne omoare? Lai, te rog să ai grijă, lucrurile par să capete o turnură care nu-mi place de loc! Eu mă încui în fortăreaţă, împreună cu Alex şi cu fetele. Să mă anunţi când treaba asta scârboasă s-a terminat!

Iar şeful se retrase, însoţit de Mimoza şi de fratele lui. Ceilalţi rămaseră, privind îngrijoraţi spre Lai.

— Aţi auzit ordinele. Vedeţi ce puteţi afla. Renggy, mă bazez pe tine. Du-te la Cuib. Fii generos, fii discret. Nu trebuie să ştie toată lumea de ce-l căutăm pe ciung. Angelo, nu crezi că ar fi bine să te duci cu el?

— Mă duc. Dar am o bănuială... S-o verific... Te sunăm de îndată ce aflăm ceva...

Apoi plecară toţi, îngrijoraţi, iar Lai rămase singur, gândindu-se că Max greşise. Ar fi trebuit să-l lase pe el să conducă investigaţiile. El şi Angelo ar fi vârât spaima în cei pe care i-ar fi interogat. Ar fi stors de la ei şi laptele pe care-l supseseră.

De ce-l reţinuse Max? Nu cumva pentru că se temea de el? Dar de ce se temea? Că-l trădase? Că preferase alt patron? Sau că va profita de ocazie să-l înlăture?

Un tâmpit, decise Lai. Nu sosise momentul marii mişcări. Iar un alt patron... O stupiditate. Lai nu-şi dorea stăpân. Dar nu sosise timpul independenţei.

Deocamdată.

2.

Înconjuraseră hangarul ca nişte umbre, se strecuraseră tiptil pe lângă paznicii care moţăiau nepăsători – probabil că nu păzeau nimic interesant şi veniseră degeaba, sau nu ştiau că păzesc ceva interesant – oricum, Lai avusese grijă să le administreze, în trecere, câte o doză de praf-de-vis, să doarmă liniştiţi până a doua zi la prânz, fără să-şi dea seama că înăuntru se întâmpla ceva.

După aceea, năvăliră brusc, la semnalul lui Lai, prin toate cele patru uşi, cu blasterele pregătite.

În mijloc, două rânduri de paturi de campanie banale, solide, câte patru pe fiecare rând.

Blonzii dormeau. Opt indivizi absolut identici, fără urmă de deosebire. Jokow şi Corcodush anihilară scurt un individ, care încercase să se ridice de pe pat şi să se întindă spre scaunul pe care-şi avea armele.

Ce chestie, îşi zise Lai, se spunea că indivizii ăştia clonaţi sunt telepaţi, că se mişcă la unison, ca nişte marionete legate între ele, dar ăştia păreau a fi complet independenţi, fiecare acţiona de capul lui, aiurea, erau doar nişte bieţi nenorociţi treziţi brusc din somn, zăpăcindu-se văzând armele aţintite asupra lor, neştiind ce să facă...

În mai puţin de un minut, indivizii fură legaţi ca nişte cârnaţi-de-flenduri, pregătiţi pentru afumat.

— Hai, croncăniţi, le porunci Corrello, dând un şut în turul celui mai apropiat blond.

— Ce vreţi de la noi? gemu unul. N-am făcut nimic...

— Da? Ia spuneţi voi, mânca-va-aş, cine sunteţi şi ce faceţi aici? se grăbi Corcodush, un individ smead, cu ochi focoşi şi gură mare, strâmbă.

Lai decise, deocamdată, să-şi lase oamenii să acţioneze. O să intervină el, dacă va fi nevoie...

— Bolder, de la 11 la 18, răspunse acelaşi individ ce vorbise prima oară.

Ceilalţi tăceau şi se uitau încruntaţi, fără să pare excesiv de speriaţi acum, când se treziseră ca lumea. Oare totuşi grupul avea o specializare? Aveau un purtător de cuvânt colectiv?

— Nu mă interesează prea mult cum vă cheamă, iepuraşi drăgălăşi, ci cine sunteţi şi ce faceţi. Adică ce meserie aveţi şi cu ce treabă pe la noi, le explică dispreţuitor tuciuriul.

Ca şi cum ar fi vrut să înlăture definitiv bănuielile lui Lai în privinţa existenţei unor calităţi deosebite ale clonaţilor, dintre blonzi se grăbiră să răspundă vreo trei, simultan.

— Suntem prospectori, căutători de mică şi şisturi....

— Ne ocupăm cu tot felul de munci unde-i nevoie de risc, am auzit că aici se găsesc perle-oglindă, în insule...

— Facem şi noi un pic de negoţ, nu luăm nimănui pâinea de la gură...

— Şi, din când în când, faceţi prăpăd prin magazinele oamenilor, zise rece, sec, Lai.

Tăcerea se aşternu atât de brusc, încât aproape că auziră cum îi trozniră încheieturile când se întinse. Lui Lai i se făcu milă de ea şi-o ridică, întrebând cu voce blândă:

— Cine v-a adus aici?

Urmară un morman de informaţii inutile, aruncate cu toptanul, într-un vălmăşag de voci speriate, ce se întreceau să spună ceea ce ştiau – sau nu ştiau. Până la urmă, Corcodush se enervă şi răcni:

— Mucles! Grăiţi pe rând, că vă ia mama întunecatului! Tu, ăla de la capătul din dreapta, dă-i drumul!

(Brunetul aruncase apoi o privire temătoare spre Lai, să-şi dea seama dacă-l supărase cumva cu intervenţia lui voluntară. Răsuflase uşurat văzând că acesta zâmbise, amuzat.)

După zece minute, se lămuriseră. Indivizii sau erau tâmpiţi, sau se făceau foarte bine că sunt. Pretindeau că nu ştiu nimic, fuseseră contactaţi de agentul lor obişnuit, cel care le găsea de obicei slujbe de bodyguarzi sau mardeiaşi electorali. Maestrul le oferise o afacere bine plătită, trebuiau să se urce pe o navă, nu-i interesa unde ajungeau, după ce terminau treaba urmau să fie aduşi înapoi pe Maldor-Treich. Tot ce aveau de făcut era să stea într-un hangar şi să execute ordinele pe care urmau să le primească de la un klomb cu trei braţe – li se arătase o poză, să ştie ce-i ăla klomb – sau de la un negru cu un dragon tatuat pe scăfârlie. Aşa făcuseră, nu avuseseră prea mult de lucru, dacă ieşiseră fiecare de două ori. Spărseseră nişte mese, o singură dată cel cu numărul 21 – se repeziseră toţi să-l pârască, plini de răutate şi laşitate, o chestie care-l scârbise pe Lai – articulase câteva palme unui boşorg, de-l băgase în spital. Altceva nimic, erau oameni paşnici, îşi câştigau şi ei o pâine muncită, trudită, amară...

— Ce dracu’ facem cu nenorociţii ăştia, ser Lai? se interesă Corrello. Se pare că nu ştiu nimic.

— Rahat cu perje-sugativă! exclamă Jokow. Cum să nu ştie nimic? Oricât ar fi de idioţi, tot ar trebui să ştie ceva. Cum îl cheamă pe klomb? se răsti el către gloata de blonzi traşi la copiator.

— Korch! se repezi unul.

— Shank! îl contrazise altul.

— Berly-oose, răcni al treilea.

— Ciungu’, se auzi alt glas.

S-ar putea să aibă toţi dreptate, cumpăni, în sinea lui, Lai. La urma urmei, dacă nu li s-a spus decât că trebuie să asculte de un klomb cu trei braţe, nu şi cum se numeşte acela... s-ar putea să fie mai mulţi...

— Ce culoare avea klombul ăla cu atâtea nume? se interesă el, cu vocea blândă pe care o folosesc adulţii când discută cu un copil, pe care nu vor să-l sperie, sau cu un debil mintal.

Şi de data asta, răspunsurile se contraziseră:

— Verde!

— Negru!

— Albastru!

— Argintiu!

He, he! Treaba se încurca... Clonaţii erau prea tâmpiţi ca să mintă. Puţin probabil ca duşmanul lor neştiut să fi atras câţiva klombi individuali şi să le fi retezat câte un braţ, doar ca să aibă un semn de recunoaştere... Renggy ştia ceva, dar nu-i spusese... să fi fost vorba de nişte renegaţi, pedepsiţi în felul ăsta pentru nişte fapte incalificabile, fărădelegi teribile sau cine ştie ce altă grozăvenie, pentru a fi meritat mutilarea temporară? Iar inamicul lui să-i fi racolat, să fi profitat de ura lor împotriva tuturor, să le dea o ocazie să se răzbune pe societate? Dar dacă în poveste erau implicate mai multe cuiburi, cu ştirea conducătorilor acestora? Atunci Renggy n-ar fi fost de nici un folos, credinţa faţă de cuib atârna mai greu decât cea faţă de stăpân... Să fi făcut ceva cretinul de Max, cu aerele lui de mare senior, şi să-i fi întărâtat pe klombi? Atunci, de ce nu l-a executat Renggy? Să nu fi avut curaj din cauza Mimozei? Să fi aşteptat o ocazie favorabilă, iar până atunci să-i saboteze afacerile, ca să-i distragă atenţia? Cine naiba pricepea ce-i în căpăţâna lighioanelor alea cu aripi, pe care nu le văzuse nimeni zburând...

— Ce facem, şefu', cu amărâţii ăştia? se interesă din nou Corcodush, abia aşteptând evoluţia evenimentelor.

— Să-i pârlim un pic la tălpi, să ne convingem că spun adevărul, numai adevărul şi tot adevărul, decretă calm Lai.

Îşi văzu ciracii tresărind, strâmbându-se îngreţoşaţi, dar neîndrăznind să spună ceva.

— Voi staţi de pază, mă ocup eu de treaba asta, le zise el, cu aer de mare senior care ia asupra lui ce-i mai dificil şi mai penibil, şi zâmbi văzându-i că răsuflă uşuraţi.

Proştii! Nu ştiau ce-i frumos! Va trebui să-şi găsească alţi colaboratori, când va ajunge în frunte...

Peste vreo oră, când apăru Angelo, hangarul mirosea greţos, a carne arsă şi vomă, iar însoţitorii lui Lai păreau pe altă lume, abia mai vorbeau.

Lai lăsă jos aparatul de sudură cu flacără şi se întoarse spre amicul lui.

— Ai aflat ceva?

— Renggy a fost ucis. De ai lui. Se pare că s-a încercat întemeierea unui cuib nou, alcătuit din indivizi care erau dornici să părăsească familia de origine. Îşi tăiaseră câte un braţ, ca semn distinctiv, până apucau să-şi schimbe culoarea. Oricum, o chestie ce nu fusese aprobată de Sfatul Cuiburilor. Ca urmare, s-a lăsat cu încăierare zdravănă, ce-a avut ca rezultat o mulţime de morţi şi de răniţi. Separatiştii au fost măcelăriţi. Renngy a

sfârşit în mijlocul încăierării, nu i-am văzut cadavrul, dar ştirea o am din sursă sigură.

— Deci s-a mai dus o sursă de informaţii...

— Nici o problemă. Am dat de urma celui cu dragonul pe creştet. E doar un dezertor de pe Insula Dragonului Flămând. De-aia nu-l ştia nimeni, pentru că nu ieşise de zece ani în lume. Am contactele mele printre Adoratorii Mării, aşa că am aflat unde se ascunde individul şi, dacă avem noroc, putem ajunge la el înaintea echipei de lichidatori ai dezertorilor. Iar dacă nu ajungem, pentru un timp nu avem de cine să ne temem.

— Ar fi mai bine să aflăm cine-i şeful lui şi să lichidăm afacerea chiar în seara asta, opină Lai, după care se întoarse spre Jokow: hai să-i lichidăm pe avortonii ăştia!

După câteva şuierături scurte, fierbinţi, de blaster, oamenii lui Lai îşi urmară şeful, trecând pe lângă paznicii ce dormeau fericiţi, cufundaţi în vise pure, albe. Se adâncirăîn beznă şi dispărură.

În urma lor se aşternu iar tăcerea, de data asta fără să fie nimeni de faţă, s-o audă şi s-o ridice...

Căsuţa era mică, dărăpănată, izolată.

Fusese, cândva, plină de viaţă şi gălăgie. Tot cândva, cu vreo două stabilizări în urmă, se întâmplase în ea o tragedie pe care n-o mai ţinea minte nimeni. De atunci rămăsese pustie, tragedia trecută izgonind potenţialii locatari prin temerea că istoria, chiar şi cea neştiută sau uitată, se poate repeta.

Angelo cunoştea locurile, îi dirijase prin întuneric, plasase santinele la ferestre şi la uşa din spate, apoi intrase, însoţit numai de Lai. Îi văzuse pe ceilalţi cum arătau şi nu voia să rişte nimic, paznicul dezertor al templului de pe insulă fiind plămădit din alt aluat decât malacii-clone greoi, fără reflexe şi fără pic de imaginaţie.

Se oprise lângă intrare şi aruncase în întuneciumea încăperii o grenadă cu gaz soporific, cu efect doar de un minut.

Când socotise că somniferul îşi făcuse efectul, aprinsese lanterna şi intraseră înăuntru. Negrul mărunt, ras în cap, dormea liniştit pe o sofa ruptă, cu tapiţeria putrezită.

Îi puseră cătuşele într-o clipă, apoi Lai îi ţinu la nas sticluţa cu săruri-de-mărturisire.

Dezertorul clipi, apoi holbă ochii mari.

— Ce doriţi să aflaţi? întrebă el calm, lucid, iar Lai îşi dădu seama că, de data asta, avea să înfrunte un adversar demn de el, pentru că drogul părea a nu avea efect asupra prinsului, ce fusese, probabil, antrenat pe insula lui de fanatici împotriva unor asemenea eventualităţi.

Angelo, care îşi dăduse şi el seama care-i situaţia, reacţionă imediat, izbind prizonierul în tâmplă.

Acesta dădu ochii peste cap, iar Lai îi mai administră o porţie din flaconul lui.

Repetară procedura de mai multe ori, până când negrul, cu creierii prea zdruncinaţi şi cu o doză de drog prea mare în organism, nu mai reuşi să facă faţă şi se lăsă cuprins de toropeala liniştitoare, o visului în care nu mai avea nimic de ascuns, nimic de apărat.

— Spune-ne, băiete, întrebă Lai cu voce dulce, în timp ce Angelo îl urmărea încordat, gata să intervină de-ar fi fost nevoie, cine te-a angajat să faci necazuri casei Donner?

— Un om politic... bâigui negrul, din negura ce-l despărţea de realitate.

— Cum se numeşte? întrebă Lai, cu glas la fel de dulce, stăpânindu-şi nerăbdarea.

— Koldures... oftă cel aflat pe altă lume.

— De ce? se interesă, cu blândeţe, Lai.

— Are nevoie de bani, pentru campania electorală... şi, oricum, intenţionează să scoată din circulaţie vechile familii puternice, care ar putea să-i facă opoziţie după ce va ajunge la putere...

Cei doi care stăteau în picioare se priviră. Povestea avea o doză de verosimilitate, dar şi o doză de incredibil. Dacă toată chestia fusese montată de cineva, de vreun adversar politic, pentru a-l scoate din circulaţie pe Kondures? Sigur, individul părea un şarlatan, care profita de sentimentele tulburi ale gloatei. Dar nu trebuia respinsă ipoteza că-şi luase în serios, mai mult decât trebuia, teoria cu capra vecinului şi se apucase s-o pună în practică într-un mod nu prea ortodox, adică nu să omoare caprele celor ce aveau, ci să le fure.

— Poţi să dovedeşti chestia asta? Să ne dai vreun amănunt care să ne convingă că-i vorba de Koldures?

— Contul în care urmau să fie vărsaţi banii pentru protecţie aparţine unei societăţi de sprijinire a campaniei electorale a *Caprei vecinului*. Am avut grijă să-mi iau măsuri de precauţie, pentru cazul în care ar fi vrut să-mi joace vreo festă urâtă. Am înregistrat toate întâlnirile cu el.

Lai şi Angelo se priviră. Dacă mărturisirea piticaniei tatuate ar fi fost adevărată...

— Şi unde-i înregistrarea?

Omuleţul tuciuriu făcu un semn vag, obosit, plictisit, cu mâna, spre un dulap vechi. Angelo se grăbi să scotocească. După un minut scoase un mormăit încântat şi-i arătă celuilalt cristalul mic, argintiu.

— Întâi să-l vedem, şopti Lai. După aceea decidem.

Tovarăşul lui dădu din cap, aprobator, vârî cristalul în comul portativ de la brâu, iar imaginea holografică acoperi mobila prăfuită, covorul putred... Koldores dând ordine, exprimându-şi ura şi dispreţul faţă de fraţii Donner... Pigger, omul lui de încredere, rânjind încântat, făcând sugestii, stabilind locurile în care să izbească şi când...

Lai făcu semn să oprească înregistrarea.

— Ajunge. Avem dovada care ne trebuie. Mă ocup chiar eu de individ. Nu-l mai anunţ pe Max. Unde-l găsim pe individ?

Angelo mormăi ceva în intercom, apelând la relaţiile lui. După un timp, închise aparatul şi-i spuse lui Lai:

— La vila lui din Nervana. Acolo şi-a stabilit statul major, pe perioada electorală. Este păzit de o mulţime de indivizi, înarmaţi până-n dinţi. Să chem ajutoare?

— Nu. Ne descurcăm. Şi cu cât suntem mai puţini, cu atât atragem mai puţin atenţia.

Apoi avură grijă de adeptul fugar al Marelui Dragon. După care părăsiră clădirea veche.

Iar flăcările purificară totul.

3.

Vila lui Koldures era izolată, înconjurată de ziduri înalte, cu vârfuri metalice, ascuţite, pe creastă. Lai opri maşina în faţa intrării, ca orice vizitator obişnuit, şi coborî, urmat de Angelo.

Paznicul se grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Avem o întâlnire cu domnul Koldures, îi spuse Lai, întinzându-i una din multele-i legitimaţii false.

Când omul se duse în cabină, să ceară confirmarea, Angelo îl rase, cu câteva rafale de blaster, împreună cu camaradul lui. După care lăsară maşina lângă trepte şi intrară, calmi, în clădire.

— Eu urc la etaj, zise Lai. Tu ia-o prin spate, prin camerele servitorilor. Fă curăţenie generală. Ai grijă să nu scape nimeni, să nu declanşeze alarma. Atenţie la camerele de luat vederi, să nu fie cumva vreuna dintre ele racordată la secţia de poliţie.

Se despărţiră, iar Lai porni în sus, pe trepte. Din urmă se auzi un vâjâit scurt, înfundat. Angelo se apucase de treabă în stil mare, aruncând în subsol o grenadă cu fotoni.

În faţa lui se ivi un klomb auriu, cu o armă laser în mâinile-i uscate. Lai îl străpunse cu o rază subţire, iar înaripatul se prăbuşi într-o parte, apucând doar să scoată un croncănit mirat. Bărbatul sări peste trupul lui mărunt şi continuă să urcă treptele.

La capătul coridorului, doi bărbaţi masivi, solizi, numai muşchi. Blasterele păreau nişte jucării în mâinile lor imense. Se mişcară iute, ţinând seama că fuseseră luaţi prin surprindere, dar Lai se mişcă şi mai iute. Trecu pe lângă cadavrele lor ce duhneau a carne arsă, aruncă, în trecere, câte o grenadă cu fotoni în cele două camere de pe coridor, care aveau uşile deschise, fără să mai controleze dacă înăuntru se afla cineva, merse mai departe, la capătul coridorului se găsea o sală mare, probabil o sală de audienţe improvizată, pentru că în ea erau trei birouri, cu nişte secretare aplecate deasupra consolelor. Le pârli iute, înainte să apuce să se întoarcă spre el, regretă că nu apucase să vadă acea înţelegere plină de groază ce apare în ochii cuiva căruia urmează să i se întâmple, pe neaşteptate, o mare nenorocire, după

care străbătu din câţiva paşi salonul, se îndreptă spre uşa capitonată, închisă, în spatele căreia se afla, după cum îl asigurase Angelo, cel pe care-l căuta.

De jos se auzi un bufnet înfundat. Altă grenadă. Apoi un ţipăt scurt, înăbuşit imediat.

Deschise uşa. În birou nu era nimeni.

Rămase o clipă dezorientat, nevenindu-i să creadă că dăduse greş. Koldures trebuia să se afle în clădire... Dacă nu se găsea în birou, pe unde umbla? Se dusese să mănânce, se culcase, făcea baie? Toate aceste posibilităţi aveau un grad de probabilitate identic, n-avea decât să ia toate încăperile la rând, să caute până-l găsea, nu mai putea să dea înapoi, treaba pe care o începuse trebuia terminată cu orice preţ...

Văzu o uşiţă discretă, acoperită cu tapet, ca şi pereţii salonului, puteai să treci uşor pe lângă ea...

Se apropie cu paşi de lup, trase cu urechea... nici un zgomot... sau nu era nimeni, sau uşa era izolată fonic... pregăti blasterul, prinse clanţa cu mâna stângă, o dădu brusc de perete, slobozi raza arzătoare, baleind încăperea măruntă... un bărbat cu chelie se prăbuşi de pe scaunul closetului. Nu era Koldures. Doar secretarul acestuia.

Ieşi în grabă. Părăsi salonul, trecu pe lângă cele două camere cu uşile deschise, aruncă o privire în prăpădul care mocnea încet, cu flăcări mărunte. Acolo zări doar doi paznici care jucaseră cărţi când îi lovise izbucnirea subită de lumină, un căţel cu blana pârjolită, sticlă topită...

Atât. Nici urmă de Koldures.

Ajunse din nou în capul scării, ocoli cadavrele celor doi indivizi pe care-i surprinsese la început, auzi de jos un bufnet slab: Angelo acţiona de zor. Văzu o uşă pe care n-o remarcase prima oară.

O deschise.

Un pat larg, cât să încapă patru persoane, acoperit cu cearceafuri din mătase liliachie. Tăvălit pe pernele moi, Koldures, în pielea goală, cu un pahar înalt îm mână... Tresări când îl văzu, scăpa cupa, şampanasonul se împrăştie pe aşternutul curat, pătându-l maroniu, ca sângele uscat... Lai trase, razele strălucitoare îl ciuruiră pe grăsan, mutilându-i trupul, aprinzând mătasea... Koldures murise de mult, dar el continua să-l străpungă cu lumină, să-l înveţe minte, să înveţe şi alţii ce înseamnă să se amestece în treburile lui...

Apoi se opri brusc, cu simţurile încordate, la pândă. Ce căuta Koldures singur acolo, gol puşcă? Nu se tolănise pe mătăsuri doar pentru a gusta de unul singur o cupă de băutură efervescentă...

În clipa următoare, în spatele patului se deschise o uşiţă mascată şi apăru o tânără ce chicotea. Avea pielea albă, albă ca hârtia de mătase, şi părul de-un negru albăstui, prins într-un coc. Goală puşcă. Un trup perfect, armonios. Cam de înălţimea lui...

Fata descoperi brusc că se întâmplase ceva, chicotitul îi îngheţă pe buzele-i pline, de-un roşu-carmin strident, ochii i se lărgiră a surpriză, a mirare, a groază... Gura se deschise...

Înainte să apuce să ţipe, Lai trase.

Iar raza se încolăci în jurul ei, scăzu în intensitate, se stinse...

Lai înjură, furios. O gheişă-scut, de pe Nordella.

Avusese noroc că femeia ieşise pentru o clipă, convinsă că nimeni nu putea trece prin atâtea gărzi fără să simtă. Altfel, nu i-ar fi putut veni de hac lui Koldures. Abandonă blasterul inutil şi scoase o armă cu proiectile. Glonţul izbi femeia în piept, sub unul din sânii plini. Iar femeia râse. Râse a batjocură, deşi trăsăturile i se crispau de durere.

Hohotul ei puternic, groaznic, răzbunător, îi aduse aminte de o regulă pe care o uitase, pentru moment: **o gheişă-scut trebuie sugrumată, în nici un caz ucisă prin înjunghiere, rănire cu proiectil sau cu altă armă care să-i producă un orificiu în piele.**

Din gaura făcută de glonţ în pielea de alabastru se scurgea un gaz verzui, ce şuiera răspândindu-se în încăpere cu o viteză inimaginabilă. Lai se întoarse să fugă, dar nu mai apucă. Gazul îl înconjură, îi simţi în nări mirosul aspru, ce-i gâdila, într-un fel, mucoasa nazală.

Făcu doi paşi, strănută şi, oricât se stăpâni, plămânii absorbiră un pic din aerul otrăvit. O arsură de-o intensitate incredibilă se răspândi, într-o clipă, în tot trupul lui, făcându-l să se încovoaie. Hohotitul batjocoritor, răzbunător, îl trezi. Îşi dădu seama că trebuia să fugă de acolo, să iasă din atmosfera aceea otrăvită, să nu respire, dacă voia să scape cu viaţă...

Dacă mai putea cumva să scape cu viaţă... Dacă mai putea cineva să-i salveze viaţa...

Se împletici pe scări. Vederea începuse deja să i se tulbure, picioarele să i se înmoaie... Scăpă arma din mâna fără vlagă... Cădea pe trepte, ţinându-se, cum putea, de balustradă, străduindu-se să nu aspire, să nu introducă în plămâni o cantitate suplimentară de otravă, sau ce va fi fost porcăria aia verzuie, ce-l umpluse de durere, de usturime...

Fiecare mişcare devenise un chin, dar se trudea să-şi mişte picioarele, îndreptându-se spre maşina care-l aştepta în faţa porţii... De n-ar apărea vreun paznic... Era neajutorat ca un prunc, vulnerabil cum nu fusese în viaţa lui. O victimă sigură.

Încă puţin...

Doamne, dacă exişti, nu-mi poţi face o asemenea figură, nu-s pregătit să mor, am atâtea de făcut, abia începusem să arăt de ce-s în stare, ce ironie a sorţii să mor aşa, prosteşte, dintr-o neatenţie, din cauza unei boarfe de trei lulele, nu vreau să mor, n-am de gând să mor, unde-i maşina aia blestemată, lua-o-ar dracu’ cu cine a inventat-o, tare lungă-i scara asta, merg pe ea de-o viaţă şi nu se mai termină o dată...

Să nu respire. Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu respire!

Flăcări ce ardeau mocnit în interiorul trupului, vitriol concentrat arzându-i fiecare alveolă pulmonară... Doamne, ce cruntă-i durerea! Cum s-o înduri? De-ar muri o dată, să scape de chin...

Nu, nu trebuie să moară.

Doar câţiva paşi... Vedea, ca prin ceaţă, silueta argintie a maşinii, la capătul scării, acolo unde o lăsase la venire. Numai să nu respire... Câte secunde trecuseră? O viaţă şi un veac...

Hai, încă puţin, Lai, nu te lăsa tocmai acum, nu-i păcat de secolele de durere pe care le-ai îndurat până ai coborât scara asta imensă, parcă vine tocmai din cer, ca să clachezi tocmai acum, la sfârşit?

Încă un pas!

Gata!

Mâna i se întinse, în urma unui efort uriaş de voinţă, prinse clanţa, o apăsă... Uşa vehiculului se deschise... Trebuia să intre înauntru... Trupul se căţără greoi, ca prin minune... Uşa se închise ermetic... Ochii apucară să zărească, pentru o clipă, înainte de a se împăienjeni, fulgerarea roşie a scanerului... Apoi bezna îl cuprinse, îl înveli cu mantia-i de negură moale, de catifea din întuneric odihnitor...

Mai simţi tuburile plămânului artificial pătrunzându-i pe nări, înainte de a gândi, obosit şi lipsit de speranţă: aşa-i când mori? atât de tare doare când mori? nu vreau să mor, nu vreau să încetez să exist... nu vreau... nu...

Dar întunecimea nu-l întrebă nimic, nu se sinchisi de părerea lui.

Îl copleşi, pur şi simplu.

A DOUA PARTE NONMURIREA

Trei acţiuni dezorientate, dar introductive

1.

... întunecime tăcută, nemişcată, moartă... şi totuşi nu complet, bezna avea un suflet al ei, o simţea. O simţea... El. Nu altcineva.

Atunci, dacă simţea, nu era mort, sau nu complet mort, rămăsese ceva din el care să simtă. Oare sufletele simt? În mod normal – oare ce poate fi considerat normal, într-o altă lume, pe care n-o cunoscuse, pe care n-o descrisese nimeni, din care nu se întorsese nimeni – sufletele n-au organe de simţ, deci n-au simţire. Totuşi, el simţea ceva, dacă putea fi numită simţire acea impresie vagă că se afla undeva, că bezna aceea era caldă.

Deocamdată, simţurile lui se reduceau la un vag sentiment de percepere a unei realităţi amorfe. Mai degrabă o intuiţie că exista, decât o adevărată percepere.

Apoi, aproape imediat, văzul îşi manifestă şi el capacitatea de funcţionare – dacă putea fi numit efect al văzului vălmăşagul de culori, la început foarte şterse, pale, neclare, ce se vălureau în faţa ochilor lui – *în faţa ochilor lui! Bizar, dar avea impresia foarte clară că învârtejirea aceea de pete de culoare, de şuviţe pastel ce se roteau tot mai iute, se aflau în faţa lui, că le vedea, că le putea atinge dacă întindea mâna, dar, în acelaşi timp, se aflau chiar în interiorul ochilor, simple impresionări ale retinei, sau chiar numai ale terminaţiilor nervoase* – dar, treptat, petele deveneau tot mai conturate, nuanţele tot mai vii, până când strălucirea lor deveni dureroasă, simţi nevoia să închidă ochii, să nu le mai vadă.

Şi, în aceeaşi clipă în care fusese gata să renunţe la primul simţ adevărat ce-i revenise, să se retragă la adăpostul beznei pe care, pentru prima oară în viaţă, o simţise protectoare, lumina se potoli, se trase din petele virulent colorate, iar acestea păliră brusc, parcă ruşinate de obrăznicia lor, redeveniră normale, banale. Vâltoarea se opri, se legănă un pic, parcă neregăsindu-şi încă echilibrul pierdut, se transformă în contururile obişnuite ale unei figuri ce-l privea de undeva, de departe... fiind însă, de fapt, foarte aproape... o figură înconjurată de-un halo de lumină stranie, în acelaşi timp extrem de strălucitoare şi extrem de liniştitoare...

Apoi lucrurile se potoliră cu adevărat, pata de strălucire din jurul figurii dispăru, se dizolvă în înfăţişarea unei încăperi destul de obişnuită, oricum fără nimic şocant.

Figura din faţa lui era cea a unui bărbat tânăr. Un om cu piele albă şi părul negru, nu atât de lung ca să pară modern, nu atât de scurt ca să arate adept al modei din vechime. O figură blândă. Cu un soi de tristeţe în ochii

mari, căprui, negată însă de-o încreţire veselă a pleoapelor şi a colţului gurii. Încolo, o figură banală. Care se întoarse şi zise cuiva care se afla în afara câmpului său vizual:

— Şi-a revenit.

Iar Lai ştiu, în clipa aceea în care-i revenise auzul, că-şi revenise, că revenise din acea lume a beznei în care crezuse că va rămâne pentru veşnicie, dar se pare că veşnicia aceea de care se temuse întotdeauna îl refuzase...

Ridică încet capul şi privi în jur – cu privirea încă împăienjenită, neclară, dar capabilă să descopere că se afla într-o încăpere albă, sobră, chiar spartană, tipică spitalelor din tot universul locuit de oameni.

Lângă patul pe care stătea întins se afla bărbatul acela pe care-l văzuse prima oară. În halat alb. Ceva mai în spate, un alt bărbat, mai în vârstă, dar nu foarte în vârstă, cu figură preocupată, ce-l privea intens, oarecum încruntat.

— Unde sunt? întrebă Lai, fără a fi cu adevărat curios să afle, deocamdată pradă încă unei buimăceli obositoare şi surprizei plăcute că scăpase cu viaţă.

— Pe Caduceus, răspunse cu voce de bas cel mai în vârstă, iar Lai îl privi mai atent.

Un individ cu păr alb, lung, vâlvoi. Ca şi cel tânăr, ras cu grijă. Avea un aer de autoritate şi o prestanţă ce impunea respect.

Caduceus... numele îi spunea ceva, îl mai auzise cândva, dar era prea obosit să-şi aducă aminte unde, când...

— Sunt doctorul Salvatore, se prezentă tânărul. Eu te voi îngriji. Iar acesta, se întoarse el către bărbatul cu păr cărunt, este profesorul Battlemaster. Domnia sa îmi va acorda asistenţa necesară, de va fi nevoie. Deocamdată, domnule Ater...

— Spune-mi Lai, mormăi el din pat.

— Deocamdată vei fi ţinut sub observaţie, pentru a determina natura adevărată a bolii şi cea mai bună cale de a o trata. Sper ca totul să meargă bine, zâmbi el – un zâmbet larg, deschis, plin de optimism.

Lai bombăni ceva, apoi închise ochii. Auzi medicii retrăgându-se, şoptind instrucţiuni unor infirmiere pe care nu le remarcase. Nu-i plăceau. Indivizii aveau ceva de care se ferise ca de foc de când hotărâse ce viaţă voia să ducă şi ce fel de om urma să fie – un fel de bunăvoinţă afişată pe figură, o expunere aproape neruşinată a străfundului sufletului, un devotament pentru ceilalţi de-o asemenea intensitate şi sinceritate că păreau săraci cu duhul.

Nu apucă să-şi explice prea bine antipatia mai degrabă instinctivă, că bezna îşi aruncă din nou pulpanele aspra lui, copleşindu-l cu întunecime lacomă, dornică să-l anihileze...

— Lasă-l să doarmă, altfel te dau afară! Ai înţeles? Nu mă face să-mi pară rău că ţi-am dat voie să intri!

— Dar doctorul Salvatore a spus...

— Treaba lui ce-a spus! Nu-i aici. Oricum, nu ţi-a permis să deranjezi bolnavul. Iar dacă nu-ţi vezi de treabă, îmi aduc imediat aminte că şi tu eşti bolnav, mititelule, şi te trimit imediat în patul tău!

Lai nu trebui să deschidă ochii ca să recunoască vocea obraznică, deşi aceasta rostise doar câteva cuvinte. Cealaltă, care mitralia de zor, împroşcând vorbele ca pe nişte proiectile ucigătoare – le şi vedea materializându-se, ţâşnind de pe buze şi ascuţindu-se în zbor, ca să pătrundă cât mai adânc – aparţinea unei femei. Interveni, să-şi salveze prietenul, pentru că-şi dăduse seama că acesta se enervase şi nu ştia dacă îşi permitea asta acolo unde se aflau:

— M-am trezit deja. Lasă-l în pace.

Femeia arăta foarte bine, cu un trup lung, zvelt, picioare frumos modelate, figură plăcută. O blondă naturală, după cât se părea. Dar cu o înverşunare în ea, o înverşunare împotriva a tot şi a toate, agravată de o superioritate ce nu putea fi obţinută decât în urma practicării îndelungate a funcţiei de soră şefă. Individa se grăbi să-i confirme bănuiala.

— Sunt sora şefă Heiliggeist! Să fii cuminte, băiete, altfel...

În spatele ei, Angelo se strâmbă, dezgustat. Avea dreptate. Femeile trebuie să stea la locul lor, să-şi vadă lungul nasului şi să fie blânde, nu ca afurisenia aia, care băga groaza în tine numai cât îţi zâmbea.

Infirmiera se apropie de pat, fixă pe antebraţul lui Lai ventuza rece a analizorului şi se uită atentă la ecranul mic, luminos. Dădu din cap, relativ mulţumită, apoi se încruntă către cei doi:

— Doar o jumătate de oră! Altfel, nu vă mai vedeţi în veci!

După ce femeia ieşi pe uşă – zăbovind un pic în prag, pentru a-i fi admirate fesele cu adevărat admirabile – Angelo izbucni în înjurături. După ce descrise cu lux de amănunte ce avea de gând să-i facă mironosiţei, dacă-i pica în mână, se potoli cât să fie în stare să-i explice lui Lai ce căuta acolo.

— După ce l-ai mătrăşit pe individ, te-ai târât pe scări până la maşină. Şi-ai dispărut, cu toată viteza, spre oraş. Nu ştiam nimic din ce făcusei sus, fusesem prea ocupat să-i lichidez pe ăia de jos, văzusem doar că nu plecasei într-o stare prea bună, te împleticeai, te învineţisei la faţă. Aşa că m-am dus să văd ce se întâmplase prin camerele în care-ţi făcusei numărul. A fost suficient să văd gheişa-scut dezumflată, ca s-o tulesc cu toată viteza. N-am apucat să respir aerul infectat, dar când m-am dus la Donner să-i raportez că problema fusese rezolvată foarte elegant, gagiul s-a speriat de moarte şi n-a ştiut cum să scape de mine. Oricum, băieţii au dat foc la casă, au avut grijă ca din Koldures şi ai lui să nu rămână nici cenuşa, până a apărut poliţia, dar rămăsese întrebarea ce să facă în privinţa noastră. Bănuiau că ne-am molipsit amândoi, nu se apropia nimeni de mine nici să-l împuşti. Pe tine te-au găsit în maşină, aparatul ăla cretin te dusese în faţa casei şi parcase pe trotuar, foarte reglementar, iar tu stăteai înauntru, cu ochii peste cap, pierdut în altă lume. Norocul tău că ai fost snob toată viaţa *(de unde ştii tu, bulache, cum am fost eu toată viaţa, că mă cunoşti doar de un an? mama ta de încrezut!)* şi ţi-ai luat maşină modernă, cu aparatură de prim-

ajutor. Stăteai acolo, cu roţile în sus, palid şi nemişcat, de-am crezut că te-ai dus să-ţi prezinţi raportul final, împănat de tuburi ce-ţi intraseră în gură, în nas, precum şi de tot felul de perfuzii înfipte în mâini. Am vrut să te trag afară, dar lighioaia automată a lătrat la mine, ca un răucâine, zău, de-am sărit în sus un metru şi cinci centimetri, şi mi-a atras atenţia, cu glas duios de sergent major, că nu trebuie să te clintesc până nu apare un medic autorizat. L-am sunat imediat pe Donner, ăla l-a trimis pe neica Demeter, îl ştii, ăla cu plăcerile ciudate. Moşulică doar s-a uitat la tine şi mi-a zis: *Ăsta-i tâmpit? Cine l-a pus să găurească o paraşută de pe Nordella?Acum e plin tot de spori, blestemăţiile alea i-au paralizat muşchii pieptului, nu mai e în stare să respire, o să moară până la urmă, după ce-o să aibă bafta să mai infecteze pe cei din jur, când o crăpa! Şi tot aşa, reacţie în lanţ, până dispare toată populaţia de pe Dududum!* Am aflat după aia că boşorogul nu mai citise texte de meserie de vreo cincizeci de ani, pentru că drăcia care-i în tine nu se ia decât atunci când iese din gheişă, o chestie care s-a aflat cu patruzeci şi nouă de ani în urmă, mi-au explicat şi mie ăştia de aici – sau poate a ştiut el ce spune, că dacă Donner era sigur că poate să te lase să crăpi ca un buldogzer scăpat din lanţ, căruia i s-a rupt şenila, acolo te terminai, băieţel – dar iubitul şi respectabilul tău şef s-a speriat de moarte că o să aleagă praful din toată agoniseala lui, aşa că l-a întrebat pe şarlatanul bătrân care-i salvarea ta şi a planetei, iar acela l-a lămurit că singurul loc din lume unde poate fi tratată chestia ce te lovise se află pe Caduceus. Şi de data asta a avut dreptate, ceea ce mă face să cred că prima oară, când a mâncat rahat, a făcut-o în deplină cunoştinţă de cauză, ceea ce demonstrează fie că te-a plăcut – lucru puţin probabil, ţinând seama de gusturile lui binecunoscute – fie că a vrut să-l pună la cheltuială pe Max – chestie fără sens, nu văd ce interes ar fi avut să-i facă vreo figură patronului tău – fie că-i complet ţicnit şi imprevizibil, neavând deci rost să te întrebi care au fost mobilele sale, explicaţie ce mi se pare atât de rezonabilă, că închei aici frământările mele privitoare la motivele care l-au împins pe fostul medic Demeter să se comporte aşa cum s-a comportat.

Angelo se ori o clipă, să-şi tragă răsuflarea, apoi continuă, cu un zâmbet satisfăcut:

— Oricum, după ce şi-a schimbat nădragii, pe care-i umpluse zdravăn din cauza spaimei, ser Max a decis să te trimită cu yachtul lui personal pe Caduceus, însoţit de băiatu', că tot nu se lămuriseră dacă eram sau nu infectat, iar bătrânul refuzase să mă examineze mai de aproape – şi la vreun spital n-au propus să mă ducă. Aşa că am ajuns aici, după ce te-am încărcat pe yacht cu maşină cu tot, că aparatura aia tot lătra la mine, ba chiar a încercat să mă muşte cu un cleşte de sutură. Deşi m-am prezentat ca medic autorizat, i-am prezentat chiar şi o legitiaţie! Domnule, unde o să ajungem dacă nu mai poţi să înşeli nici măcar un automat! se văită cu amărăciune şi dezamăgire Angelo. Iar culmea a fost că îndată ce-am ajuns în cosmoportul ăstora – mamă, ce chestie, e de zece ori cât ăla de pe Dududum, iar organizarea... m-a lăsat cu gura căscată, n-am văzut în viaţa mea aşa ceva,

deşi am colindat destul de mult până să naufragiez alături de tine – şi a apărut echipa de intervenţie imediată, drăcovenia i-a lăsat pe indivizii ăia care nici măcar nu s-au ostenit să se prezinte să te extragă din maşină, împreună cu plămânul artificial, fără să opună nici cea mai mică rezistenţă, fără o mârâitură cât de mică. M-am simţit groaznic de umilit, da... Ne-au urcat pe-o bandă transportoare şi până să mă dumiresc ce-au de gând, ajunsesem deja în spital.

Mai făcu o scurtă pauză, iar când reîncepu să vorbească, tonul lui devenise foarte serios, ba chiar un pic îngrijorat.

— Nu ştiu cum arată spitalul, pentru că nu l-am văzut pe dinafară, am ajuns de la cosmoport aici printr-un tunel, dar am impresia că nenorocitul ăsta de spital e al naibii de întins. Un berzovian, din camera vecină celei în care am fost repartizat, zice că a auzit că s-ar întinde pe toată suprafaţa planetei, că există secţii speciale pentru toate speciile inteligente din univers, unele de care omenirea nici n-a auzit încă. Păi dacă n-a auzit, l-am întrebat eu, cum au ajuns într-un spital al oamenilor? Mi-a ţinut un discurs al dracu' de sofisticat, explicându-mi că fiecare secţie are intrare separată, pe o scurtătură spaţio-temporală potrivită pentru transport rapid al bolnavilor din fiecare parte a universului, ba chiar că diferitele secţii nici măcar nu există în acelaşi continuum spaţial, deci diferitele specii ale universului ar putea avea acces la tratament chiar dacă n-au auzit una de alta. O chestie atât de stranie, că am întrebat-o pe scorpia asta de soră şefă – gagica a supt, mai mult ca sigur, azot lichid când era la creşă, de aia a rămas atât de ţeapănă – ce-i cu berzovianul. Mi-a răspuns că s-a ţăcănit încercând să găsească ecuaţiile Teoriei Unificate a Fizicii, că le-a visat pe toate, dar când s-a trezit a uitat una şi nu şi-a adus aminte pe care, drept urmare s-a enervat atât de tare, că a uitat şi restul. Aşa că ai lui, după ce-au recuperat hârtiuţele pe care apucase să mâzgălească înainte să se ţăcănească – ce idee, Lai, să scrii pe hârtie – şi au descoperit nişte chestii de li s-a zburlit păru-n cap, l-au trimis aici, în speranţa că-l fac ăştia să-şi aducă aminte ce nu apucase să scrie, dar madam Edelweiss mi-a spus că nu-i nici o speranţă, se pare că tipul s-a speriat prea tare de ce-a găsit. Aşa că-ţi dai seamă câtă bază pot să pun pe ce mi-a povestit amărâtul ăla, dar mărturisesc că teoria lui, atât cât am priceput, îmi plăcuse...

— Care madam Edelweiss? se grăbi să profite de pauză Lai.

— Prietena noastră cu cur mişto, sora şefă Heilggeist în persoană, femeia fatală, aia care dacă ar fi fosat dinozauriţă nu s-ar mai întreba nimeni de ce-au dispărut dinozaurii, îi explică, plin de amabilitate ser Schwartz. Buun, să continuăm. Deci ne-au adus aici, a apărut profesorul Battlemaster, el conduce secţia umană – tot de la Edelweiss citire – împreună cu Cristi Salvatore – un băiat de treabă, un fraier şi jumătate – şi ne-au preluat, eu le-am spus – în mare, n-aveau nevoie de amănunte – ce se întâmplase, au confirmat diagnosticul boşorogului de Demeter, ne-au repartizat în camere – în spitalul ăsta, fiecare bolnav trebuie să stea izolat, pe undeva mi se pare normal, dacă ajungi aici suferi de chestii grave – mi-au făcut nişte analize,

mi-au explicat foarte tehnic că n-am nici pe dracu', dar că mă vor ţine până termină cu tine, mi-au atras atenţia să nu-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala – he, he, auzi! să-mi ceară aşa ceva mie! – şi m-au lăsat să-mi pierd vremea cum m-o duce capul. Asta-i tot.

— Bine, şi cu mine cum reămâne?

— Nu ţi-am spus? Au confirmat diagnosticul lui Demeter şi se vor strădui să te vindece.

— Angelo, nu te prosti! Fii şi tu serios cinci minute! Cum dracu' să am muşchi pieptuluii pralizaţi? Respir, vorbesc... Vezi şi tu, auzi şi tu.

— Iubitule, nu ştiu ce ţi-au făcut, într-adevăr respiri, vorbeşti, dar uită-te şi tu pe fişa ta.

Lai se dădu jos din pat şi luă plăcuţa din plastic atârnată la capătul patului. Trecu repede peste informaţiile pe care le ştia, cele referitoare la identitatea bolnavului, împrejurările îmbolnăvirii, şi ajunse la diagnostic. Textul, scris de mână, era foarte clar: infecţie cu spori de gheişă-scut, manifestată prin paralizia muşchilor pieptului şi infecţii minore ale plămânilor, cu posibile traume interne datorate neoxigenării sângelui.

Oftă din greu, mai mult ca să-şi dovedească un fapt evident: că indiferent ce scria acolo, respira. Se uită din nou pe fişă, la tratamentul prescris. În rubrica respectivă, un text care-l lămuri buştean: **procedura obişnuită de observare, fără intervenţii până la clarificarea pretenţiilor tuturor părţilor.**

Fişa era semnată de doctorul Salvatore, dar vizată şi de profesorul Battlemaster.

— După ce scrie aici, ar fi trebuit să fiu mort, bombăni Lai, simţind că începe să se enerveze. Cum dracu' să trăiesc, dacă nu respir? Iar indivizii nu fac nimic, nu-mi dau nici un medicament, nici urmă de tratament, pentru ce iau o grămadă de bani?

— Eu zic să te potoleşti, şopti Angelo, uitându-se prudent în jur. Pe aici se întâmplă lucruri nu tocmai curate. Dacă tot n-am nimic de făcut şi-s liber să umblu pe unde se poate, am de gând să trag cu ochiul şi urechea, să mă lămuresc cum stăm. Stai cuminte, vezi-ţi de tratament sau ce-o fi, lasă-mă pe mine să circul şi să observ. Îţi garantez că o să aflăm totul...

Poate ar fi spus mai multe, îl apucase cheful să facă pe grozavul, era prima oară de când se cunoşteau când Lai se afla într-o stare de relativă inferioritate faţă de el, dar în momentul acela apăru blondina ţepoasă, încrucişarea dintre o vampă şi un arici.

— Frumuşelule, e cazul să-ţi vizitezi spaţiul în care vei locui printre noi, sau dacă te mănâncă tălpile, plimbă-te pe unde vrei, cu o excepţie: încăperea asta. Prietenul tău are treabă.

Angelo bombăni ceva în şoaptă, dar nu îndrăzni să se opună. Făcu un semn de salut spre cel întins în pat, apoi ieşi.

Lai întrebă, fără curajul lui obişnuit:

— Ce-i cu mine? După ce scrie în fişă, n-ar trebui să mai fiu în viaţă...

— Şi cine-ţi spune că trăieşti? se răţoi la el madam Edelweiss.

— Păi stai de vorbă cu mine, deci nu-s mort...

— Ţi-am zis eu că eşti mort? se uimi sora şefă.

Lai simţi că se învârte camera cu el.

— Adică nu-s nici mort, nici viu?

— Ei, nu chiar aşa, se îmblânzi un pic scorpia lucrurile nu-s chiar atât de simple... O să-ţi explice Cristi – doctorul Salvatore – mâine dimineaţă, la vizită, ceea ce se cuvine să ştii. Deocamdată stai liniştit, nu-ţi mai pune întrebări fără răspuns. Ai răbdare, totul se va lămuri – sau te vei face bine, că de aceea ai venit la noi. Ce te interesează, de fapt, să te vindeci sau să afli răspunsuri care, oricum, depăşesc puterea ta de înţelegere?

Boarfa dracului! Auzi, care depăşesc puterea mea de înţelegere! De unde ştii tu ce-s eu capabil să înţeleg? Ţi-aş face câteva chestii să le ţii minte, chiar dacă nu le-ai înţelege pe deplin!

Dar nu cârâi de loc, ca un puişor cuminte, aşteptând să răsară soarele şi pe strada lui...

Femeia îl puse să se întindă pe pat, îi lipi ventuza metalică a analizorului pe piept, aşteptă rezultatele, apoi scoase din buzunar o pânză albă, de-un alb luminoscent, o scutură în aer s-o întindă şi, dintr-o mişcare, o întinse peste trupul lui, acoperindu-l din cap până-n picioare.

Materialul subţire era rece, răspândea o răcoare bizară, nepământească, pătrunzătoare, care se insinua cu o iuţeală insesizabilă în corpul lui, strecurându-se prin fiecare nerv, ca şi cum ar fi cercetat ceva, ar fi căutat ceva, ar fi comunicat ceva... Lai simţi că se afla într-un spaţiu staniu, un loc al detaşării, undeva unde nu există nici viaţă, nici moarte, o chestie atât de ciudată, că în mod normal ar fi trebuit să-l apuce groaza, dar îi era indiferent ce se întâmplă cu el, nimic nu avea importanţă, cel puţin pentru moment...

Sub pleoape izbucniră scântei albastre, mărunte, ce explodau în vâlvătăi sinilii, se spărgeau în cioburi sclipitoare de acvamarin, care se transformau în fâşii luminoscente de jad, ce se fugăreau în viteză, pe trasee complicate, veşnic schimbătoare şi mereu aceleaşi...

Treptat, imaginile se întunecară, deveniră beznă întunecată, fără culoare, fără formă, a cărei mişcare – cum poţi oare să percepi mişcarea beznei? – se potoli, încetul cu încetul, devenind o staţionare apăsătoare, copleşitoare...

Lai deschise gura să ţipe, dar ţipătul se opri undeva, în intenţie, se topi în acea nemişcare generală... Auzi, de undeva, de la celălalt capăt al universului, o şoaptă mângâietoare, liniştitoare:

— Dormi, dormi, nimic nu contează acum, poate mâine, dar nu acum...

I se supuse şi se cufundă în somn, fugind de întrebări...

2.

Individul se uita la el calm, fără să dea semne de enervare, dar fără pic de înţelegere sau de compasiune, cu o figură impasibilă, de automat lipsit de iniţiativă sau simţire.

— Domnule pacient, calculatorul nostru nu greşeşte niciodată! Dacă a transmis că veţi fi instalat la secţia umani, aşa voi face! Rolul meu este să dirijez bolnavii către locul desemnat, nu să discut decizia respectivă. După ce veţi ajunge la destinaţie, veţi avea cu cine să discutaţi, iar dacă medicii vor ajunge la concluzia că trebuie să fiţi repartizat în altă parte, vor face tot ce-i necesar pentru ca tratamentul să fie de calitate. Vă rog, deci, să nu mai discutaţi şi să mergeţi acolo unde vă va conduce însoţitorul ce v-a fost repartizat.

Renngy cârâi jalnic, dezorientat, apoi decise să se lase în voia sorţii. Tipul ăla bărbos, în robă albă, părea imposibil de convins. Se întoarse spre însoţitor, un băiat tânăr, cu plete blonde, cu o figură frumoasă, nevinovată, imberbă, de nu-ţi dădeai prea bine de-i fată sau băiat, şi-i spuse cu glasul scârţâitor, parcă artificial, sintetizat, pe care-l are orice klomb când vorbeşte o limbă omenească:

— Să mergem unde a spus prea onoratul şi stimatul domn! Mă supun cu recunoştinţă şi am încredere deplină în infailibilul dumneavoastră calculator, chiar dacă mintea mea proastă crezuse că pot fi tratat mai bine printre cei din specia mea, făpturi nepricepute şi demne de milă!

Băiatul (fata?) nu-şi modificase zâmbetul fals amabil, ce sugera totuşi o atitudine de superioritate, şi se grăbise să ia bocceaua de jos.

— Vai, domnule, nu se poate, piui disperat Renngy, încercând să-şi recupereze bagajul.

Însoţitorul îi împinse gheara de-o parte, fără prea multă consideraţie, şi-i zise, cu glas ferm:

— Domnule pacient, la noi există reguli stricte. Vă rugăm să vă conformaţi, ca să nu ne produceţi necazuri. Conform regulamentului, însoţitorul trebuie să menajeze bolnavii, să nu le permită să facă vreun efort care să le pună sănătatea în pericol. Eu nu-mi fac decât datoria, nu intenţionez să vă fac să vă simţiţi stânjenit, cât despre posibilitatea că v-ar fura cineva avutul... sper că nu v-a trecut prin minte o asemenea posibilitate!

— Vai, domnule! exclamă îngrozit klombul, nici vorbă, am toată încrederea, nici vorbă, dar să-mi căraţi dumneavoastră mie bagajul, mie, un umil şi amărât servitor!

— Eu sunt servitorul aici, domnule, îi aduse la cunoştinţă blondul imberb, cu o voce rece, impersonală, lipsită de orice emoţie, iar Renngy simţi că-i îngheaţă aripile, auzindu-i fraza ce suna ca o sentinţă. Aşa spune regulamentul, eu îl respect, respectaţi-l şi dumneavoastră!

Rengy dădu supus din cap, oscilându-şi gâtul lung, şi decise să se supună. Oamenii aveau atâtea reguli ciudate! Pe Dududum nici gând să aibă un servitor uman, deşi câtiga suficient de mult ca să-şi permită unul. Ar fi fost linşat de îndată ce-ar fi făcut cunoscut că-i trecuse un asemenea gând prin

minte! Egalitate, egalitate, dar fiecare trebuie să-şi cunoască locul în societate!

Se luă după individul asexuat, ce părea că-şi lăsase sentimentele la vestiar, şi urcă pe o platformă metalică, ce se puse imediat în mişcare, alunecând lent de-a lungul coridorului alb.

Strălucirea albă a pereţilor, plafonului şi podelei era, într-un fel, artificială, acoperind contururi şi colţuri, lăsând impresia că te aflai într-un spaţiu nedelimitat, iar aspectul de mărginire fusese creat doar pentru liniştea celor ce pătrundeau în el, pentru a înlătura senjaţia de vertij pe care ar fi avut-o orice fiinţă conştientă ce şi-ar fi dat seama în ce spaţiu nimerise.

Renngy piui neajutorat şi închise ochii, trăgând pleoapele groase peste globurile oculare mari. Simţi că viteza platformei creşte, simţi vâjâitul aerului din jur şi-l cuprinse ameţeala. Se înfăşură în faldurile aripilor, bâgându-şi capul sub ele, să nu mai vadă nimic, să nu mai simtă nimic...

Apoi, lin, platforma se opri.

— Fiţi bun, domnule, şi urmaţi-mă! se auzi din nou vocea inexpresivă, cu politeţea ei lipsită de sentiment. Am ajuns, iar sarcina mea a fost îndeplinită. Vă rog să vă instalaţi în camera aceasta şi să aşteptaţi până când va sosi cel care vă va examina.

Renngy îşi strânse aripile, deschise ochii şi privi în jur.

Se afla pe un coridor cu înfăţişare normală, tot alb, dar de-un alb suportabil, natural. În faţa unei uşi deschise. De altfel, cât vedeai cu ochii, pereţii coridorului erau ciuruiţi de uşi, majoritatea închise. Nici una nu avea număr sau alt semn de identificare. În afară de ei doi – omul care-i deschisese uşa, cu un gest ce-l invita să intre şi el, klombul stingher, puţin cam şui – nu se afla nimeni care să păteze albul imaculat, fără sfârşit, ce se topea, în depărtare, tot într-o pată de alb...

Renngy pătrunse în încăpere şi se opri, neştiind ce să facă, ce să spună. Camera, de-un alb la fel de orbitor ca şi cel din sala de primire, avea în mijloc un cuib comod, din ramuri de şuinşilă, ramuri verzi, proaspete, moi. În afară de el, nimic.

Individul blond aşeză cu grijă bocceaua pe podeaua netedă, făcu o plecăciune scurtă, distantă, şi ieşi pe uşă. Renngy, speriat şi nelămurit, fugi iute după el, să-l întrebe ce urma să se petreacă, să-i ceară lămuriri, să mai audă măcar o dată un glas, fie el şi unul lipsit de simţământ, dar când ajunse pe coridor, acolo nu se afla nimeni. Dispăruse şi platforma metalică pe care sosise. Coridorul era pustiu, o înşirare de uşi închise, albe, pe pereţii albi...

Se întoarse în încăpere şi se ghemui în cuib, trăgându-şi aripile peste cap, să nu mai vadă atât alb, să nu audă nimic, cu inima cât un purice, de parcă din pereţii aceia imaculaţi putea să iasă oricând un zangor înfiorător, care să-l înghită pe nemestecate...

Surprinzător, somnul veni imediat, îi turnă sub pleoape ulei moale de tamarină şi în minte uitarea.

Nu mai ştiu că se afla pe Caduceus, nici de ce ajunsese acolo.

Visa visul lui favorit, cel în care zbura sub cerul albastru, fără nori. Zbura la mare înălţime şi, spre deosebire de realitate, zborul nu-l speria, era plăcut, se simţea sigur pe sine, ca un adevărat stăpân al văzduhului. În jur pluteau zdornici mărunţi, tocmai buni de mestecat, ce nu se îndepărtau de el, rămânând mereu la îndemână, pentru momentul în care i se va face foame. Numai că în vis nu i se făcea niciodată foame, îi era de ajuns să ştie că hrana acea delicată zbura pe lângă el... Zdornicii aveau culoarea violetă, exact aceea pe care o căpătau când erau bine gătiţi, nu cea verde crud a făpturilor încă vii. Dar zburau şi ciripeau gingaş...

După un timp – ca întotdeauna în visul lui favorit – se plictisi să plutească, să planeze fără să facă nimic. Îşi strânse aripile lângă trup, plonjă spre sol, apoi, când viteza de coborâre deveni ameţitoare, deschise aripile şi descrise o curbă, înălţându-se spre soarele din depărtare. Apoi bătu lent aerul cu aripile lui – care în vis erau enorme, puternice – impulsionând tot mai mult înălţarea, până când planeta de dedesubt nu se mai văzu, rămăsese singur pe cerul albastru, cerul îi aparţinea doar lui, atunci încetă mişcarea membrelor, se mulţumi să se lase purtat de curenţii ascendenţi de aer, ridicându-se încet...

Singur într-un ocean de albastru...

Topindu-se în albastru...

Trupul lui topindu-se în aerul albastru.

Mintea lui topindu-se în aerul albastru.

Gândurile lui topindu-se, diluându-se în aerul albastru.

Până nu mai rămase nici măcar o urmă de gând, doar o conştiinţă vagă că există, conştiinţă ce dispăru curând, rămase doar albastrul singur, atotcuprinzător, atoatestăpânitor...

Iar Renngy dormi somnul odihnitor, apropiat nefiinţei, al uitării de griji.

Când se trezi – mult timp după ce visul încetase – senzaţia de bucurie, de lipsă de orice motiv de îngrijorare, nu dispăruse încă.

Rămăsese cu ciocul căscat, a zâmbire.

După un moment, începu să se întrebe ce căuta în cuibul acela moale. Nu-şi amintea cum ajunsese acolo, chiar dacă anumite scene îi erau proaspete în memorie. Da, mersese pe un coridor, în urma unui uman interesant, care insistase să-i care bagajul... Va avea grijă ca scenele acelea să fie trecute întrun vis favorit (nu chiar atât de favorit ca acela cu zborul), era păcat să rămână rodul unui vis obişnuit.

Ce se întâmplase?

Încercă să reconstituie ultimele evenimente de care-şi amintea.

Consfătuirea de la fraţii Donner, preacinstiţii şi prea onoraţii săi stăpâni. Da, imaginile erau limpezi, trebuia să se ducă se afle dacă ştia cineva de un klomb cu trei braţe... Ajunsese la Sfatul Cuiburilor – cu certitudine, chiar dacă imaginile deveniseră neclare – şi-l întrebase pe Kleos – oare pe Kleos? nu-şi aducea prea bine aminte... – despre un azur schilod. Panss – da, Panss fusese, era sigur – spusese că întâlnise un argintiu fără un braţ... După care

treburile se încurcaseră, nu mai zărea nimic inteligibil, doar flăcări de blaster şi sânge, flăcări şi durere vizibilă clar...

Cum ajunsese de la Sfatul Cuiburilor în încăperea aceea?

Întrebarea fără răspuns începu să i se rotească prin minte, ca o tornadă ce întuneca totul, îndepărta orice urmă de gândire, producându-i dureri insuportabile, inimaginabile...

Renngy scoase un cârâit strident, apoi se prăbuşi pe spate în cuib, rămânând întins acolo, cu aripile în lături, nemişcat, cu negura învolburată agitându-se în craniul lui mărunt...

— Părea atât de normal, când s-a prezentat la camera de gardă, că n-a bănuit nimeni nimic. Acţiona foarte logic, foarte corect, iar automatismele, atât cele verbale, cât şi cele de comportare, corespundeau tuturor standardelor.

— Un klomb atât de bine educat, încât până şi într-o asemenea stare s-a purtat cum se cuvine!

A doua voce era un pic ironică, prima fusese doar îngrijorată şi jenată.

Cine discuta lângă el? Vocile, fără îndoială, aparţineau unor umani.

Nişte umani discutau lângă cuibul lui! Iar el stătea întins, cu ochii închişi!

Renngy sări brusc în picioare şi, încă înainte de a se fixa ca lumea pe podea, îşi înclină trupul – tot trupul, nu numai gâtul – într-o plecăciune umilă.

— Iertare, prea onoraţi stăpâni, iertaţi-l pe prea netrebnicul vostru rob, deşi nu-i demn de mila voastră...

— Şi-a revenit, mormăi prima voce. Probabil că a apucat să audă ultimele noastre fraze.

— Presupun că ai dreptate.

— Ştii că am dreptate.

Renngy se îndreptă un pic şi privi pe furiş.

În faţa lui stăteau doi oameni – un bărbat şi o femeie. Prima voce aparţinea femeii, a doua bărbatului, nu încăpea vreo îndoială.

— Probabil că te întrebi unde te afli şi cum ai ajuns aici, zise bărbatul, cu amabilitate.

— Aveţi dreptate, preacinstite stăpân. Nevrednicul dumneavoastră servitor, zăpăcit şi fără minte, ca toţi cei din neamul lui, nu ştie ce-a făcut şi-i convins că merită cea mai cruntă pedeapsă pentru toate prostiile săvârşite, chiar dacă pentru moment nu-şi aminteşte nimic...

— N-ai făcut nici o prostie, dragul meu, îl întrerupse bărbatul. Dimpotrivă, ai acţionat extrem de lucid, mai logic decât ar fi acţionat stăpânii tăi într-o asemenea situaţie.

Auzind glasul blând, liniştitor, Renngy îndrăznise să ridice capul complet şi să-i privească atent pe cei ce se aflau în faţa lui. Bărbatul, de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un halat alb, era slab, purta plete şi barbă, ambele destul de lungi, negre, dar tunse cu grijă. Femeia, scundă, dolofană, avea o chică roşcată, zburlită, ce contrasta puternic cu halatul albastru.

— Sunt doctorul Salvatore, se prezentă tânărul în alb, iar dânsa este asistenta şi colega mea, domnişoara Heiliggeist. Te afli pe planeta-spital Caduceus, iar noi doi vom avea grijă de sănătatea ta.

— Într-un spital? croncăni surprins klombul. Şi mă îngrijesc medici umani?

Era atât de mirat, că uitase să folosească expresiile de politeţe, expresii pe care le folosise când sosise pe planetă, deşi era în stare de şoc.

— Cum am ajuns aici? se grăbi el să întrebe, iar după o clipă adăugă: preaonoraţi stăpâni.

— Nu-i nevoie să foloseşti formulele alea exagerate când vorbeşti cu noi, îi zise, cu voce blândă, asistenta cea grăsuţă.

— Am înţeles, preaputernică stăpână, se supuse iute klombul.

Femeia râse.

— Nici nu-ţi închipui cu ce persoană puternică vorbeşti... Cristi, îi povesteşti tu, sau continuu eu?

Bărbatul făcu un gest cu mâna dreaptă, invitând-o să vorbească mai departe.

— Deci, domnule klomb, numit în limbaj uman Renngy, trebuie mai întâi să-ţi spunem cum ai ajuns aici, apoi de ce suferi şi, în final, cum poţi fi vindecat. Stăpânul tău, Max Donner, te-a trimis să afli ce-i cu klombul albastru, fără un braţ. Ca urmare, te-ai dus la Sfatul Cuiburilor şi ai tras de limbă pe cei de-acolo. Ai aflat ceva la care nu te aşteptai: klombii erau implicaţi în complot. Sigur, doar câţiva, dar ceilalţi se simţeau obligaţi, din solidaritatre de rasă, să-i ascundă. Ca urmare, s-a creat o contradicţie foarte puternică între două fidelităţi: cea faţă de stăpân şi cea faţă de cuib. Cuiburile nu erau implicate în totalitate, nu era o politică a rasei, altfel fidelitatea faţă de cuib ar fi fost mai puternică decât cea faţă de stăpân, era vorba de două simţăminte relativ egale. Discuţia dintre ceilalţi klombi prezenţi – fără obligaţii faţă de Donner – a degenerat iute în încăierare. Dar tu ai făcut un blocaj mental. Ai simţit nevoia să evadezi dintr-o lume contradictorie. Unde să fugi? Ţi-ai amintit de planeta-spital, unde sunt vindecate toate fiinţele inteligente. Şi ai decis că doar acolo poate exista scăpare. Te-ai dus de îndată la cosmoport, te-ai îmbarcat pe-o navă ce se deplasa în direcţia aceasta, te-ai prezentat la camera de gardă şi ai cerut să fii spitalizat.

— Iar preaonorabilul calculator m-a repartizat la secţia umană! îşi aduse aminte Renggy.

— Bineînţeles, pentru că boala ta a fost provocată de umani. Suferi de o criză de conştiinţă, produsă de cunoaşterea faptului că stăpânul tău nu acţionează corect, că-i o fiinţă ce nu merită devotament, cu atât mai puţin să sacrifici pentru el credinţa pe care o datorezi cuibului. Dar condiţionarea ta – ce implică supunere absolută faţă de stăpân – nu permite nici o abatere, nici măcare la nivel de gând, faţă de fidelitatea faţă de Donner. Până în momentul crizei, acţiunile stăpânului tău nu intraseră în contradicţie cu cele ale cuiburilor, dar când a apărut conflictul... Eşti o făptură cu un simţ al onoarei aparte, exagerat chiar, dragă Renngy! În asemenea cazuri, oamenii

se pot refugia într-o lume a subconştientului, într-o nevroză, dar klombii au prea multă onoare. La ei nu există alternative. Ai hotărât că pentru cei de pe Dududum eşti mort, până vei decide care fidelitate trebuie respectată. Ca urmare, până atunci nu mai aparţii vreunei lumi. Vei rămâne aici, iar noi, oamenii, vom face tot ce trebuie ca să te ajutăm să decizi singur ce cale vei urma. Pentru că doar tu poţi decide, dar rupt de cuib şi de cei din rasa ta, trăind printre oameni.

— Şi cum mă veţi ajuta? piui jalnic Renggy.

— Asta-i o treabă care ne priveşte, zâmbi amabil medicul cel tânăr. Tu lasă-te, doar, în grija noastră…

— Ascult şi mă supun, cloncăni cu glas slab klombul.

Asistenta cea dolofană îi făcu semn să se aşeze în cuib, iar alienul – conform afirmaţiei anterioare – se supuse. Domnişoara Heiliggeist scoase din buzunarul halatului o pânză albă, lucind mătăsos, şi o întinse peste creştetul lui. De îndată, Renngy simţi cum pleoapele coboară, iar în întunericul ce se ivise sub ele pătrunse imediat albastrul cerului senin, iar el se avântă în zbor, cât mai sus, cât mai iute, topindu-se în azur…

3.

Desfă picioarele, putoare mică!

Nu, tati, nu, lasă-mă, mă doare!

……..

Ce mi-ai făcut, putoare, m-ai omorât!

……..

Mami, mami, n-am vrut, n-am vrut, N-AM VRUT!

Taci, scârbă, ce-o să mă fac singură pe lume, o să mor de foame fără bărbat, nenorocito, nu-ţi puteai desface picioarele alea amărâte, te-au apucat pandaliile, da lasă că te învăţ eu minte!

……

Desfă picioarele, putoare mică, iar tu, hăndrălăule, treci la treabă! Şi spune bogdaproste, să fie de sufletul lui Tănase, de-a murit din cauza unei putori! Să se pregătească următorul!

……..

Desfă picioarele, putoare mică, n-o să te ţinem la orfelinat de pomană!

……..

Mimoza Tănase, de bună voie şi nesilită de nimeni accepţi să fii guard and servant a domnului Max Donner la bine şi la rău, la bucurie şi la necaz, până moartea vă va despărţi?

Accept.

…….

Desfă picioarele, putoare mică, vreau să mă relaxez un pic.

AaaaaaaAAAAAAAAA!

……..

— Visează.

— Coşmaruri. Este în stare foarte proastă, va fi greu de reparat. Dar vom face şi asta, meşteri mai buni ca noi mai rar.

— Nu există, vrei să spui.

Coşmarul încetă brusc. Durerea încetă şi ea. Mimoza deschise un ochi – doar unul, cel omenesc, celălalt nu funcţiona.

— Stai liniştită, domnişoară, va trebui să-ţi scoatem toate implanturile, să te demontăm complet, să te reparăm şi după aia să te montăm la loc. O să fii ca nouă. Dacă o să vrei.

— Cum adică dacă o să vreau? se miră Mimoza, cu o voce hârâită. Ce-i cu mine, am orbit? Nu văd nimic!

— Am uitat că nu vezi decât într-o gamă redusă a spectrului.

Se auzi un pocnet slab – fusese acţionat un comutator – iar încăperea se lumină. O încăpere albă, cu pereţi lucitori. Şi-o lumină albă. Orbitoare.

Putea să vadă, deşi văzul o îndurera. Vru să se ridice, dar nu reuşi. O ţinea ceva sau nu-i mai funcţionau membrele?

— Stai liniştită. Eşti nefuncţională, ai fost adusă la reparat. Te afli în secţia pentru fiinţe electronice a spitalului de pe Caduceus. Te vom face ca nouă. Dacă vei dori.

Dacă vei dori. Vocea aceea metalică menţiona lucrul acesta pentru a doua oară.

— Cum adică *dacă voi dori?* se minună Mimoza. Orice om vrea să se vindece. *Să mă vindec,* nu *să fiu reparată!* Nu-s un prăjitor de pâine, să fiu reparată! Sunt om, ce naiba! Şi, de fapt, ce s-a întâmplat cu mine? Ce caut aici, de ce nu-s într-un spital omenesc?

Reuşi să ridice un pic capul şi să-l întoarcă într-o parte. Atunci văzu sursa glasului ce-i vorbise până atunci. Un robot pentru reparaţii, o cutie metalică, cubică, având latura de vreo treizeci de centimetri, din care ieşeau o mulţime de braţe, ce aveau la capete tot felul de instrumente. Alături de robot, un altul, destul de asemănător. Numai că primul era alb – de acelaşi alb sclipitor, ca şi pereţii încăperii – iar al doilea era albastru.

— În primul rând, începu robotul, metodic, să ne prezentăm. Sunt doctorul Salvatore, iar aceasta este asistenta mea, cu grad de meşter şef, domnişoara Heiliggeist. Noi te vom repara. Sau, dacă doreşti, te vom vindeca. În al doilea rând, să-ţi explicăm ce s-a întâmplat cu tine. Ai suferit traumatisme mentale grave în copilărie, ca urmare a unor molestări şi agresiuni fizice. Întâmplător, de fiecare dată când ţi s-au întâmplat acele lucruri grave, agresorii au folosit o anumită expresie jignitoare. În mintea ta s-a format o legătură cauză-efect între expresia aceea şi suferinţă. Printr-un joc al hazardului, stăpânul tău, Max Donner, a folosit, într-un moment de enervare, aceeaşi expresie. În momentul acela, s-a declanşat o reacţie neaşteptată – şi nebănuită de proiectant, care nu cunoscuse acest amănunt deosebit de important – reacţie care s-a materializat prin funcţionarea defectuoasă a tuturor componentelor electronice. Au luat-o complet razna, ai făcut o pană generală, ai încetat să funcţionezi. Implanturile vaginale au

intrat pe reacţia de apărare. Legăturile cu exteriorul au fost întrerupte. Ai intrat, din punctul nostru de vedere, într-o comă profundă. Nici creierul tău, uman încă, n-a rămas neafectat. Ai nevoie de reparaţii capitale, de înlocuiri de componente şi subansambluri.

— Ce caut aici? De ce nu-s într-un spital? răcni din toate puterile, disperată, Mimoza. Sunteţi nebuni? Sunt om, nu maşină! Duceţi-mă într-un spital! Duceţi-mă printre oameni!

Apoi închise ochii şi şopti:

— Nu-i posibil! Nu, coşmarul continuă!

— Nu-i nici un coşmar, interveni al doilea robot. Este pura realitate. Ai face bine s-o accepţi, dacă vrei să reuşim să facem ceva pentru tine. Orice vindecare este, în principal, rezultatul eforturilor pacientului de a reveni la starea pe care el o consideră normală.

— Să-ţi explicăm de ce nu eşti într-un spital omenesc, pentru că, indiferent dacă ne crezi sau nu, te afli într-un spital, îi explică sfătos primul robot, cel care se autonumise ca fiind doctorul Salvatore. Pentru fiinţe electronice. Am preferat să nu te ducem printre oameni pentru că starea ta fizică se datorează oamenilor. Reacţia ta ar fi putut fi extrem de violentă la prezenţa acestora, pentru că acum nu eşti în stare să discerni cine ţi-e prieten şi cine ţi-e duşman. În al doilea rând, spitalul tot spital rămâne, indiferent pentru cine-i făcut.

— Am ajuns la balamuc, gemu Mimoza, şi nu-s în grija doctorilor, ci pe mâna nebunilor! Ce fel de spital poate avea ca pacienţi făpturi electronice? Există aşa ceva?

— Bineînţeles că există.

— O făptură are viaţă!

— Şi făpturile electronice au. Trăiesc, se îmbolnăvesc, mor. Ce vrei mai mult de-atât?

— Viaţa înseamnă reproducere, capacitatea de a da naştere unei alte vieţi, de a avea urmaşi!

— Şi făpturile electronice se înmulţesc, numai că prin alte mijloace decât cele biologice. De altfel, şi acestea se înmulţesc în moduri extrem de diferite, pornind de la simpla diviziune şi terminând cu cea sexuată.

— Dar fiinţele au simţuri, au simţire!

— Şi făpturile electronice au. Dă-mi voie să-ţi explic ceva. Cu mult timp în urmă, oamenii au început să se teamă de calculatoare. Cu cât acestea deveneau mai inteligente şi căpătau capacitatea de a se autoinstrui, cu atât oamenii îşi dădeau seama mai mult că acestea se puteau lipsi de autorii lor. Mai mult, exista temerea că maşinile gânditoare s-ar putea răzvrăti, că ar putea dori să devină stăpânii oamenilor. Dar nu revolta în sine îi speria pe oameni, cât ideea că vor fi înlocuiţi de maşini. Ar fi acceptat ca civilizaţia lor să fie înlocuită de cea a delfinilor, şobolanilor, câinilor, eventual de cea a unor alieni, dar nu suportau ideea de a fi înlocuiţi de maşini. Fără să-şi dea seama că maşimile pe care le construiseră ei erau echivalentul unor organisme extem de primitive, iar făpturile electronice însemnau, pe scara

evoluţiei, un pas foarte important, bazat pe un altfel de ciclu metabolic, pe un alt soi de inteligenţă. Făpturile electronice reprezentau un altfel de viaţă, care avea şi el dreptul la existenţă şi la înţelegere. Iar tu, Mimoza, reprezinţi un hibrid, îmbinând componente omeneşti cu cele electronice şi mecanice.

— Sunt obosită, gemu Mimoza. Dacă puteţi face ceva pentru mine, bine. Dacă nu, lăsaţi-mă să mor şi nu mă mai chinuţi. Îmi ajunge, am trecut prin prea multe, nu mai pot...

— Liniştește-te, draga mea! interveni meşterul-şef Heiliggeist. Ai încredere în noi.

Apoi, cu un gest iute, aruncă asupra Mimozei o pânză metalică. Curvasasina simţi suprafaţa rece atingându-i pielea, răceala aceea liniştitoare se transmise în tot trupul, potolind durerea, înlăturând amintirile, aducând în minte repaosul pe care-l dorea...

Trei acţiuni dezorientate, dar completative

1.

Doar dacă vrei.

Doctorul robot îi menţionase de două ori lucrul acesta. Ca şi cum ar fi presupus că s-ar putea să nu vrea să se vindece.

Ba nu, afirmaţia fusese făcută în alt context.

O să fii ca nouă.

Adică aşa cum fusese înainte de accident, de stricarea ei, de pană, de nefuncţionalitate.

Deci să redevină curvasasină.

De ce n-ar fi vrut?

Trăise zile frumoase ca mercenară şi amantă a unui om bogat, răspândind groază în jurul ei, având la dispoziţie un lux despre care nu bănuise că există pe lume în anii crunţi ai copilăriei şi adolescenţei.

Până când Donner, de obicei manierat şi oarecum speriat de ea, izbucnise, într-o criză de mohoreală violentă: *desfă-ţi picioarele, putoare mică!*

Un ordin stupid, fără rost, pentru că i-ar fi satisfăcut, oricum, orice dorinţă, nu avea nevoie să se răstească la ea.

Iar viaţa ei frumoasă, îmbelşugată, luase sfârşit brusc, într-o izbucnire de scântei a circuitelor implanturilor ei, care se scurtcircuitaseră.

Însă fusese viaţă, cea pe care o dusese?

Sigur, avusese la dispoziţie tot ce-şi dorise, tot ce avusese nevoie, fusese tratată ca o jucărie scumpă, preţioasă şi folositoare, dar fusese tratată un singur moment ca o fiinţă umană?

Nu, doar ca un instrument pentru sex şi ca o armă extrem de periculoasă, adică tot un obiect.

Un obiect care gândea, din când în când.

Dacă gândea.

Pentru că acum, când nu avea altceva de făcut, şi gândea, îşi dădea seama că se ferise, ani de zile, să gândească. Se ferise să-şi dea seama în ce stare ajunsese. Se dezumanizase complet, nu mai avea sentimente, nu mai avea plăceri, nu mai avea dorinţe.

Medicii de aici ştiuseră ce fac, când o aduseseră la secţia de maşini. Era doar o maşină, lipsită de simţire, gata să-şi desfacă picioarele când dorea Max, să omoare duşmanii acestuia (sau cei care nu-i erau pe plac), fără

mustrări de conştiinţă, fără întrebări, fără îndoieli. Stăpânul avea întotdeauna dreptate, stăpânul era Dumnezeu, iar ea trebuia să se supună.

Până când moartea vă va despărţi.

Nu-i despărţise moartea.

Doar un accident. Deci, dacă o vor repara – da, repara, ca pe orice maşină – urma să redevină proprietatea lui Max Donner. Să-şi reia activitatea de amantă gata oricând de orice, şi de paznic infailibil, fără odihnă şi care nu dă greş niciodată. Care nu primeşte niciodată mulţumiri, nici bacşiş. Cine mulţumeşte sau răsplăteşte un obiect?

Asta dacă acceopta să fie reparată.

Dar dacă nu accepta? Ce alternative avea?

Mai mult ca sigur că exista măcar o alternativă, altfel robotul-medic n-ar fi insistat. De parcă s-ar fi străduit să-i atragă atenţia asupra unui lucru pe care ea l-ar fi trecut cu vederea.

Deci, ce alternative avea?

Să redevină om întreg, femeie pe deplin.

Să se întoarcă în lume.

În care lume? Lumea în care nu exista decât *desfă-ţi picioarele, putoare mică?*

Hai să presupunem că s-ar fi descurcat într-un fel, că n-ar fi fost nevoită să fie instrument sexual al nimănui, bărbat sau femeie. Ce-ar fi făcut? Din ce-ar fi trăit? Nu ştia nici o meserie, nu avea obişnuinţa vieţii în societate.

Pensia.

Da, avea dreptul la o pensie din partea Asociaţiei Guard and Servant.

Numai că o asemenea pensie se acorda unei membre care nu mai era funcţională, care nu mai găsea angajament. De fapt, o iluzie. Nu existase şi nici nu exista vreoo beneficiară a acelei pensii. Curvasasinele mureau tinere, sperând că vor ajunge, cândva, să se retragă din activitate.

Cine suportase cheltuielile de spitalizare?

Numai drumul până aici costase o avere, şi nu-l vedea pe Max să arunce banii fără un câştig serios. Mai mult ca sigur că suma fusese avansată de Asociaţie, din fondul de întrajutorare în caz de boală sau accident. Ăsta era un fond folosit des, mai toate fetele păţeau, mai devreme sau mai târziu, câte ceva.

Tot semenele ei avuseseră grijă de ea…

Nu avea nici un rost să se gândească la posibilitatea de a reveni om. Sigur, cei de aici aveau priceperea s-o facă la loc cum fusese cândva, înainte să se apuce de meserie, dar nu i-ar fi folosit la nimic.

Nu-i convenea însă nici să se întoarcă la starea de amantă disponibilă oricând, un fel de femeie gonflabilă mai perfecţionată. I-ar fi plăcut să rămână în rândul Asociaţiei, dar fără teama că ar fi putut să audă din nou fraza care s-o scoată din circulaţie.

Asta ar fi fost posibil doar dacă ar fi fost lipsită, aproape în totalitate, de ce mai rămăsese din trupul ei omenesc. Să devină un robot de luptă din plastoţel, având doar creierul omenesc.

Atunci s-ar fi putut dedica doar sarcinilor de pază, fiind scutită de mizeria cărnii...

Ar trebui să discute chestia asta cu aşa-zisa domnişoară Draci-bălţaţi, că nu-i reţinuse numele – ce fel de domnişoară putea fi maşinăria aceea din oţel cromat? – şi, dacă treaba era fezabilă, să le ceară celor din spitalul minune să treacă imediat la fapte.

Da, doctorul ştiuse de ce-o internase la secţia pentru maşini... Ştiuse de ce-i făcuse sugestia aceea mascată. Îi era recunoscătoare şi va ţine seama de sfatul lui, va discuta neapărat cu asistenta-robot.

Dar când domnişoara Heiliggeist intră în salonul ce semăna cu un atelier, Mimoza nu apucă să-i spună nimic, robotul meşter-şef n-o lăsă să scoată un cuvânt, îi turui repede că vor discuta după ce-şi va face efectul tratamentul, aruncă peste capul ei îndurerat de-atâtea gânduri pânza metalică pe care-o folosise şi rândul trecut, cufundând-o, ca şi atunci, într-un somn greu, odihnitor, fără vise sau coşmaruri.

2.

Dar Lai n-a discutat a doua zi cu doctorul Salvatore. Nici în a treia, nici în a patra...

Timpul trecea, iar lucrurile porniseră pe un făgaş bizar, totul se desfăşura într-o atmosferă de indiferenţă, de evenimente mărunte, lipsite de importanţă, de rutină cotidiană obositoare, plictisitoare... Cel puţin o dată pe zi, sora şefă apărea în cameră, întindea pânza albă, ca un linţoliu, peste trupul lui, cufundându-l în amorţeală, nemişcare şi neştiinţă. Se trezea de fiecare dată sleit de puteri, cuprins de-o lehamite de viaţă cum nu-şi închipuise c-ar putea exista.

Vegeta, se complăcea în starea aceea în care nu gândea, nu acţiona, *nu trăia cu adevărat*.

Se afla, oarecum, în afara timpului, timpul îşi pierduse importanţa, dar descoperise că, fără imboldul timpului, acţiunea nu-l mai atrăgea.

Descoperise, cu o mirare copilărească, abandonul, lipsa de ambiţie, vieţuirea fără speranţă. Nu-i păsa ce se întâmplă cu el, se lăsase purtat de undele line ale acelui timp care se scurgea static, ca valurile aproape insesizabile ale unei bălţi (supusă mareelor, vântului sau altor influenţe externe, dar care aveau un efect atât de puţin vizibil, încât parcă nu existau). Nici urmă de comparaţie cu torentul vijelios al timpului cu care fusese obişnuit, în care fiecare secundă avea valoarea ei ce nu putea fi compensată de valoarea altora. În timpul în care trăise, clipa era nepreţuită, o perlă minunată pe şiragul vieţii, trebuia să te bucuri de ea cât o aveai în mână, în timp ce depănai mătăniile din şirag... Pentru că, după ce-i dădeai drumul, nu mai puteai să te întorci la ea.

Aici era altfel, ca într-un muzeu al timpului, clipele stăteau în vitrine, nu le puteai simţi în palmă netezimea şlefuită, tare, fără cusur, te puteai uita la

ele cât doreai, te puteai întoarce la un exponat văzut anterior, să-l priveşti pe îndelete, din toate unghiurile, până la saturaţie, până la exasperare...

Lai simţea că treaba asta avea un rost, bănuia că i se oferea posibilitatea de a examina pe îndelete fapte din trecut, de a le trata fără grabă, cu detaşare, lipsit de subiectivismul deformant al fugii timpului. Că era împins ca, în lipsa aceea de activitate cu care nu era obişnuit, să se analizeze, să se judece singur...

Cu ce scop?

Fusese întotdeauna mulţumit de sine şi de faptele lui. Nu era atât de naiv încât să-şi închipuie că totul fusese perfect, că n-ar fi existat variante mai bune, dar, în ansamblu, considera că luase cele mai bune decizii care se puteau lua în vârtejul tumultuos al vieţii. Şi nu intenţiona să-şi judece trecutul din perpectiva acelui timp nu înţepenit, ci amorţit, ştiind prea bine că viaţa reală se desfăşura în alt ritm, unul nemilos, în care nu-i loc de întors, de revenit, de rectificat.

Ca şi cum gândurile şi frământările lui ar fi fost recepţionate, examinate, cântărite promt, urmă o reacţie oarecum în contradicţie cu rutina de până atunci.

De îndată ce în minte i se ivise vag, abia formulat, gândul că nu va face ceea ce presupunea el că se dorea a face, apăru madam Heiliggeist, cu o expresie de profundă dezamăgire pe chipu-i frumos, care-i mormăi cu o lipsă de amabilitate ce depăşea performanţele ei de până atunci:

— Ar fi cazul să te mai dai jos din pat. A fi bolnav nu înseamnă să zaci. Mişcă-te, plimbă-te! Prietenul tău aleargă ca un titirez, se învârte peste tot, fără să-i pese că ne încurcă, îşi vâră nasul lui lung în toate. Poate că ar fi bine să-l imiţi.

Apoi bombăni, pentru sine (atunci de ce vorbise atât de tare? evident că voia să o audă):

— Unii nu ştiu să profite de şansa care li se oferă. Se zice că păcatul suprem ar fi trufia. Cred că-i încăpăţânarea...

Apoi ieşi.

Pentru prima oară de când se afla pe Caduceus, Lai se simţi cu mintea limpede, dornic de acţiune, cuprins de curiozitate. De parcă i s-ar fi luat brusc un voal de pe minte, un voal al amorţelii şi indiferenţei.

Redevenise cel ce fusese.

Cât vedeai cu ochii, coridor alb, imaculat, mirosind a curăţenie şi, dacă se putea spune astfel, a puritate. Undeva, la capăt, o uşă imensă. Lai trecu pe lângă mulţimea de uşi închise, în spatele cărora se acundeau cine ştie ce dureri – sau poate nimic – grăbindu-se spre ieşirea aceea luminată. Nu ştia prea bine ce căuta, dar ştia că prin cunoaşterea locului în care nimerise se va lămuri în privinţa a ceea ce se dorea de la el.

Uşa dădea într-un spaţiu larg, un fel de parc interior, cu straturi de flori (majoritatea necunoscute lui) aşternute la poalele unor copaci înalţi, ale căror vârfuri dispăreau într-un halo de lumină ceţoasă, care ascundea vederii tavanul. Ici, colo, bănci din lemn-pufos moale, colorate în verde.

Probabil că grădina era întinsă, pentru că Lai văzu un râu ce-o străbătea, destul de larg ca pe el să plutească bărcuţe...

Şi, ici, colo, plimbându-se pe alei, stând pe iarbă sau pe bănci, legănându-se în ambarcaţiunile de pe apă, oameni în halate lungi, sinilii, ca acela de pe el.

— Nu-i aşa că-i frumos? auzi o voce din spatele lui. Sunt foarte talentată, toată lumea spune asta...

Se întoarse, un pic mirat, un pic enervat că fusese întrerupt din contemplare. Pe de altă parte, era dornic să vadă pe cea care se pretindea a fi autoarea parcului.

O tânără, de cel mult douăzeci de ani, puţin cam grăsuţă, dar frumuşică, îi zâmbea cu amabilitate, întinzându-i o bucată netedă de scoarţă de copac-lună. Pe suprafaţa albă era desenată o casă, în faţa căreia stătea un om – Lai nu-şi dădea seama dacă era vorba de o femeie sau de un bărbat – lângă un copac care îi ajungea până la umăr. Un desen ce părea a fi fost făcut de un copil de trei ani, care pune pentru prima oară mâna pe un desenstilou.

— Nu-i aşa că-i foarte frumos? întrebă din nou tânăra. Muzeul din Kirry insistă să mi-l cumpere, dar nu-mi place să mă despart de picturile mele. Dar tu îmi eşti simpatic, îţi dau voie să-l priveşti şi să-mi spui cât de mult îţi place. Sunt foarte talentată, oftă ea, dar modestia geniului mă împiedică să-mi expun creaţiile... Nu vreau să-i complexez pe privitori, înţelegi? Nu-i vina lor că natura n-a fost mai generoasă cu ei...

Lai rămase cu gura căscată, privind nedumerit când la coaja de copac acoperită cu măzgălitura infantilă, când la femeia drăguţă, ce-i zâmbea cuceritor. Avea, totuşi, remarcă el abia atunci, o sclipire ciudată în ochii albaştri, puţin cam bulbucaţi... Şi se sperie. Singurele persoane de care îi era frică erau nebunii, pentru că abaterea lor de la judecata normală nu-i permitea să-i manipuleze ca pe oamenii obişnuiţi, incoerenţa şi imprevizibilitatea lor îl făceau să se simtă pe un teren nesigur, care-i putea aluneca oricând de sub picioare.

— Spune-mi cât de mult îţi place, îţi dau voie, insista femeia, cu un zâmbet larg, inocent, de copil.

— Laudă-i tabloul, îi şopti cineva din spate. Doar câteva vorbe. Ce te costă? Cât să se potolească.

— E minunat, reuşi să bâiguie Lai. O capodoperă. Mulţumesc mult, domnişoară, pentru bucuria pe care mi-aţi făcut-o permiţându-mi să admir un tablou atât de frumos.

Transpirase. Niciodată nu-i ieşiseră cuvintele atât de greu din gură...

— Gata, Morgane, ar trebui să te întorci în camera ta, interveni vocea din spatele lui Lai, iar acesta se întoarse şi văzu o infirmieră în halat alb, o femeie înaltă, de-o frumuseţe indescriptibilă dar rece, distantă, oarecum inumană, de fiinţă artificială (sau, oricum, fără patimi sau aflată deasupra lor). Te-ai relaxat destul, te aşteaptă munca.

— Da, oftă tinerica durdulie, talentul înseamnă obligaţii...

Le întoarse spatele şi plecă, fără să-şi ia rămas bun, cufundată în gândurile ei de mărire, plutind într-o altă lume, ce se intersecta doar temporar cu cea reală.

— Ce-i cu ea? se interesă Lai mai mult din politeţe, uitându-se la infirmieră apreciativ, dar lipsit de dorinţă, pentru că acesteia îi lipsea, cu toată frumuseţea ei, feminitatea.

— Un caz tragic. Un şoc psihic care a aruncat-o înapoi în copilărie, dar care i-a lăsat din maturitate vise de mărire bizare. E complet inofensivă, dar fuge de realitate. Mă întreb dacă nu trebuie lăsată în ascunzătoarea ei... Ştii, a fost copil unic, destul de inteligentă şi talentată – dar nu la pictură – cu perspective frumoase de realizare în viaţă. Rămăsese orfană de mică, a fost crescută de mama ei care a cam răsfăţat-o. Apoi a cunoscut un băiat, s-a îndrăgostit, s-au căsătorit... Totul părea a se desfăşura conform canoanelor tipice de existenţă fericită. Numai că, într-o zi, venind acasă de la serviciu – deşi studentă, fusese angajată de o mare firmă pe un post creat special pentru ea – şi-a găsit mama făcând dragoste cu soţul ei. A pierdut, într-o clipă, ambele fiinţe iubite. Mai mult, a desoperit că toată viaţa ei de până atunci se bazase pe minciună, că avusese încredere în persoane care o minţeau. A fugit atunci în timpul când nu-l cunoscuse pe soţul ei şi, pentru că subconştientul o obliga să nu mai aibă încredere nici în mamă, şi-a găsit un motiv de a trăi fără aceasta, într-un vis fals de glorie şi mărire... O soluţie tipic omenească la o tragedie tipic omenească. La revedere, Lai, îl salută femeia îi plecă, înainte ca bărbatul să apuce să-şi dea seama că nu se prezentase.

Porni, buimăcit, spre malul râului. Nu putea spune că-l impresionase cazul, văzuse destule la viaţa lui. Într-un fel, i se părea că individa îşi meritase soarta, oamenii nu se schimbă peste noapte, deci cei doi vinovaţi de tragedia ei fuseseră de multă vreme făpturi false, mincinoase, numai ea nu-i văzuse cum erau în realitate, meritase pedeapsa pentru că închisese ochii la mărunţişuri care ar fi trebuit s-o lămurească mult mai devreme, când dezamăgirea ei n-ar fi fost atât de puternică.

Se aşeză pe-o bancă, iar lemnul moale se flexă, asigurându-i o poziţie comodă. La nici un metru în faţa lui, apele colorate în verde ale râului curgeau spre o vale pe care n-o vedea, rozând din malul de piatră. Bărcuţele păreau îndepărtate, nişte jucării uitate de nişte copii plecaţi acasă în grabă. Una se răsturnă, în apropierea celuilalt ţărm, fără să se îngrijoreze cineva, deşi siluetele din ambarcaţiuni nu erau toate îmbrăcate în albastru, ci şi în alb. Lai se lăsă pe speteaza băncii, lăsându-se în voia liniştii, a clipocitului valurilor mărunte, a vocilor slabe, îndepărtate, incoprehensibile...

Apoi, chiar lângă mal, în apropierea lui, un plescăit puternic.

— Domnule, fii amabil!

Lai se uită în apă. Un cap ce ieşea din valuri. Un bărbat cărunt, cu o cicatrice urâtă pe obraz.

— Dă-mi o mână de ajutor.

— Imediat, se grăbi Lai, apoi se opri brusc, rămânând în picioare, dezorientat. Nu ştiu să înot. Stai să caut o creangă, ceva de care să te agăţi.

— Nu te agita atât. Vezi că lângă piciorul tău drept se află un pietroi zdravăn. Dă-mi cu el în cap.

— Poftim?

— Ridică-l de jos, înalţă-l deasupra capului, apoi aruncă-l cu toată puterea în capul meu.

— Păi... dacă fac asta, te omor...

— Pricepi repede. Asta şi vreau.

— Ia ascultă, eşti... (nebun, vru să spună Lai, dar îşi aduse aminte că se afla într-un spital straniu, că abia cu câteva minute în urmă discutase cu o nebună de legat, deci individul putea să nu fie nici el mai zdravăn, aşa că-şi înghiţi vorbele) eşti în apă, de ce nu te bagi la fund, să te îneci singur, fără să mai deranjezi pe alţii?

— Oh, dacă aş putea! gemu celălalt. Asta încerc de azi dimineaţă. Dar apa nu mă vrea, mă împinge afară!

Abia atunci observă Lai că individul nu înota, stătea pur şi simplu în râu, iar undele acestuia îl jucau, sus, jos, ca pe un dop de plută, ţinându-l cu scăfârlia deasupra.

— Am crezut că numai la mal e aşa, m-am dus în mijloc cu o barcă, am răsturnat-o, m-am cufundat ca o piatră, am deschis gura, dar apa asta blestemată n-a vrut să-mi pătrundă în plămâni... Stăteam acolo, pe fundul râului, printre alge, aşteptând să mă înec o dată, când un peşte s-a oprit, s-a uitat la mine şi mi-a spus: *Nu ţi-e ruşine? Ce cauţi aici, în domeniul nostru? Vrei să ne omori şi pe noi? Nu-ţi ajunge câte ai făcut? Du-te acasă şi lasă-ne în pace!* Apoi mi-a dat una cu coada şi m-a aruncat tocmai aici, lângă mal, unde apa m-a scuipat la suprafaţă. Aşa că-i limpede, singur nu mă pot ucide, trebuie să mă ajute cineva. Ce faci, dai o dată cu pietroiul ăla?

Lai nu se obosi să-i răspundă şi o tuli iute, îndreptându-se spre copaci. Ce baftă! Abia scăpa de un nebun, că dădea de altul! Deşi, dacă se gândea bine, nebunia celuilalt putea să constea doar în mania sinucigaşă, chestiile celelalte, cu apa care nu-l îneca şi peştii care vorbeau puteau face parte dintr-un sistem sofisticat de protecţie a pacienţilor, chiar se mirase că erau lăsaţi să se plimbe cu barca pe râu, chiar dacă nu toţi de acolo erau nebuni. Li se putea face rău, puteau cădea în apă accidental... Da, asta era. Presupunea că, dacă ar fi încercat să-i dea cu bolovanul în cap, acesta s-ar fi dovedit a fi din material plastic nevătămător...

Ce naiba era acolo? Un balamuc? Imposibil, ştia că, măcar în ceea ce-l privea, nu era vorba de nebunie. Deşi... vorba cea, nu puteai să fii sigur de nimic... Mai bine să se întoarcă în camera lui, înainte să se ţicnească (presupunând că n-ar fi fost deja). Să se întoarcă, dar unde? Abia acum îşi dădu seama că, în graba de a părăsi încăperea, uitase să se intereseze ce număr avea, cum ajungea înapoi şi alte asemenea detalii lipsite de importanţă, de care se preocupă numai oamenii întregi la minte...

Se aşeză pe prima bancă pe care-o văzu, o bancă verde, rezemată de trunchiul verde al unui veşnic-verde, în mijlocul pajiştii verzi, ştiind că se înverzise la faţă.

Să stea singur doar un pic, să-şi limpezească gândurile, să se lămurească cine era, ce voia şi ce naiba căuta pe galera aia (parcă aşa zicea Arquebuz, când se îmbăta).

— Eşti cam trist, băiete, mormăi veşnic-verdele de lângă el, iar Lai găsi lucrul ăsta foarte normal, aşa că-i răspunse:

— Nu-s de loc trist, doar preocupat. Pe aici se întâmplă cam multe lucruri ciudate. Nu-s obişnuit. Pe planeta de unde vin eu...

— Şi de unde vii?

— De pe Dududum.

— Ce chestie interesantă! Am nişte veri care s-au stabilit acolo, lucrează la grădina botanică.

— Da? Iar tu te-ai transferat aici?

— Oh, nu, am venit doar să-mi tratez o scleroză a scoarţei. Îmi afectează gama lungimii de undă telepatică şi mă trezesc vorbind cu cine ştie cine. Mai neplăcut este că, de obicei, interlocutorul se sperie. Unei pisici-vampir i-a căzut părul când i-am explicat că nu-i bine ce face. Sincer vorbind, cred că ar fi fost mai bine dacă-i cădeau colţii, dar aşa a fost să fie... Tu nu te-ai speriat?

— Nu, sunt prea convins că nu-i nimic adevărat, că lumea-i un vis... Şi cine te tratează?

— Profesorul Migdal-de-cupru.

— Nu-l cunosc, credeam că şeful aici e profesorul Battlemaster.

— A, ăsta e la secţia umană, eu sunt la secţia copaci telepaţi, am venit să mă plimb în parcul ăsta pentru că în al nostru e prea înghesuială...

— Aici erai, derbedeule! se auzi o voce scârţâitoare. Treci înapoi, să-ţi faci infuziile!

Iar Lai se trezi că stătea la soare, în mijlocul peluzei. Copacul dispăruse. Sigur, se ţicnise complet! Veşnic-verzii erau telepaţi, asta ştia toată lumea, dar stabileau contact doar cu gămăliile-cochilii! Nu se auzise vreodată ca un uman să fi discutat cu ei. Iar dialogul acela, oricât de scurt fusese, nu dovedise de loc că avusese de-a face cu o inteligenţă străină. Deci discutase cu el însuşi. Trebuia să plece, să iasă din parcul ăla aiurit, unde înnebuneai chiar dacă erai sănătos...

Până să se ridice de pe bancă, se trezi că lângă el se aşează un bătrânel bărbos, cu barbă lungă, albă.

— Probabil că tu eşti Dumnezeu, zâmbi cu gura până la urechi Lai, convins că delirul continuă.

— Dacă aş fi, m-ai adora? Ai distruge viţelul de aur? *Te-ai pocăi, te-ai renega, pentru mine?*

— Poate...

— Aşa-s oamenii... chiar dacă Dumnezeu le-ar vorbi direct, faţă în faţă, de la suflet la suflet, tot n-ar fi convinşi că trebuie să-l venereze. Şi atunci, care-i rostul venerării?

— Nu poţi venera ce nu admiri din străfundul sufletului, declară sentenţios Lai.

— Aiurea! Oamenii au venerat zeii de care s-au temut, iar de cei blânzi nu le-a păsat.

— Deci trebuie să mă tem de tine?

— De mine? De ce?

— Ca să te pot venera. Nu eşti Dumnezeu?

— Nu, nu sunt. Ţi-am zis eu că sunt? Te-am întrebat doar dacă m-ai venera, în caz că aş fi. Nu, nu l-ai venera pe Dumnezeu. Nimeni nu-l mai venerează pe Dumnezeu, iar el e, în sfârşit, fericit. Poate să-şi vadă liniştit de Marele Proiect.

Lai nu zise nimic, iar bătrânul se trase mai aproape de el şi continuă doct, ca şi cum ar fi ţinut o conferinţă.

— Dumnezeu s-a acuns în maşini. S-a lămurit că a făcut o fiinţă păcătoasă, greşită din toate punctele de vedere. Carnea e rea, trebuie stăpânită, iar când simţi că-ţi scapă de sub control, trebuie stârpită. Pricepi, băiete? Cred că ai fi un bun aspostol al Noii Lucrări, cea care se va termina cu înlăturarea omului, rebutul ăsta afurisit, şi înlocuirea lui cu făpturi cibernetice, logice şi calculate, care respectă programarea iniţială.

— Bine, Landru, zise infirmierul solid, care se ivise pe neaşteptate, hai să mergem, ai să-l strangulezi mâine pe băiatul ăsta frumos, acum degeaba o faci, nu vezi că nu trăieşte?

Bărbosul se uită atent la Lai, dădu din cap şi-i zise individului solid ce-l ţinea de mânecă, gata să intervină, dacă era cazul:

— Noroc cu tine, Mefi, altfel îmi iroseam energia vitală de pomană. Ne mai vedem noi, tinere!

Cei doi plecară, iar Lai decise că-i ajungea ce văzuse în parc. Era cazul să se întoarcă în cămăruţa lui, să se predea în mâinile necruţătoarei Edelweiss. Se săturase de atâţi ţicniţi.

Şi ce ţicniţi! Numai unul şi unul! Mai lipsea să-l întâlnească pe Moş Crăciun, care să-i povestească despre tratamentul pe care-l făcea aici după fiecare perioadă a sărbătorilor de iarnă, din cauza depresiunii nervoase produse de extinderea numărului de copii care nu mai cred în existenţa moşului...

Porni pe alee, către locul în care presupunea că se află uşa pe care intrase. N-avea decât să întrebe de sora şefă, trebuia să ştie cineva de ea.

Dar cărările se tot ramificau, şerpuiau în direcţii diferite de cea în care dorea el să meargă. Mai mult, avu impresia vagă că le vede schimbându-şi traseul. Le vedea doar cu coada ochiului, atunci când se uita atent rămâneau nemişcate, dar le simţea pregătite să se mişte de îndată ce nu le supraveghea...

Decise s-o ia direct pe peluză, spre un deluşor care, dacă ţinea bine minte, se afla în dreapta uşii. Sau în stânga... Nu avea importanţă. Oricum, în apropiere. Dar, de îndată ce păşi pe iarba moale, aceasta i se încolăci de glezne. Se smuci, îşi trase picioarele cu putere, se eliberă. Încercă să alerge, pentru ca firele verzi să n-aibă timp să-l prindă, dar solul i se muie sub tălpi, se transformă într-o mâzgă cleioasă, ce-l trăgea în jos... Se aruncă, disperat, pe burtă, rostogolindu-se, târându-se, străduindu-se să se îndepărteze de smârcul acela straniu, ivit din senin. Sub el, solul se degrada, se schimba incredibil, silindu-se să-l captureze. Singura soluţie părea a fi revenirea pe cărarea asfaltată. De îndată ce reuşi să ajungă pe ea, solul redeveni ferm. Ciudăţenia consta în faptul că pe peluză stăteau o mulţime de oameni care nu păţeau nimic, numai lui i se întâmplase chestia aia scârboasă. Ca şi cum trebuia să nu părăsească aleea, să parcurgă un anume drum, rezervat numai pentru el...

Rămase un timp nemişcat, pe de o parte ca să-i treacă tremurul genunchilor (mai mult din cauza enervării decât a fricii, ce naiba, tocmai lui să i se întâmple aşa ceva?), pe de alta dorind să-şi facă o idee despre chestia prin care trecuse.

O tâmpenie, mai mult ca sigur, îl tâmpiseră cu drogurile lor, de aia nu-i spunea nimeni ce medicamente îi administrau... Însă nu-şi amintea să i se fi făcut vreun tratament, să i se fi dat pastile, pilule, siropuri sau alte prostii. Poate i le puneau în mâncare... Dar mâncase ceva de când se afla acolo? Nu, mai mult ca sigur că nu... Ciudat, dar nu-i era foame, nici sete... Iar camera nu avea toaletă...

Hotărî să ţină minte lucrurile astea pentru mai târziu şi să-l întrebe pe doctor, când îl va vedea. Un alt lucru ciudat: din momentul în care îşi revenise, nu mai fusese vizitat de medici. Cel puţin nu în momentele când era conştient.

Reveni la aleile ce-şi modificau traseul. Cât timp fusese cu mintea aiurea, preocupat de gândurile lui, cărările asfaltate se ramificaseră iar, se ondulaseră, se împletiseră din nou. Labirintul din faţa sa se complicase. Decise să nu mai urmărească de loc păienjenişul drumurilor. Închise ochii şi continuă să meargă, având grijă doar să simtă sub picior suprafaţa tare, elastică, pipăind cu piciorul de fiecare dată când talpa întâlnea iarba.

Merse şi merse, un timp nedeterminat, până când îl interpelă un glas necunoscut:

— Domnule, n-ar strica să fiţi mai atent! Dacă nu mă feream, dădeaţi peste mine!

Deschise ochii. În faţa lui, o femeie între două vârste, care-l privea indignată.

— Mă scuzaţi... Mă gândeam la ceva...

Femeia zâmbi.

— Nu-i nimic... Probabil că aveţi probleme. De fapt, cu certitudine aveţi probleme, altfel nu ajungeaţi aici...

Lai simţi tentaţia de a se destăinui, de a-şi descărca acumularea nervoasă. Femeia aceea cu figură cumsecade, maternă, îi inspira încredere. Totuşi, nu-i putea spune totul... Optă pentru o mărturisire parţială.

— Am fost infectat cu un virus sau un spor necunoscut... şi deocamdată nimeni nu face nimic, nu mi se spune nimic... Sunt îngrijorat, nu ştiu cum va evolua boala, dacă am şanse de scăpare...

— Veţi scăpa, domnule. Oricine ajunge aici se face bine. Au loc adevărate miracole. N-am auzit să existe vreun caz, oricât de disperat, care să nu fi fost rezolvat. Iată, de exemplu, cazul meu.

Lai îşi stăpâni cu greu enervarea. Se parea că personajele de aici sufereau, în principal, de boala destăinuirilor. Fusese sănătos, nu avusese de-a face cu spitalele, deci nu ştia că principalul subiect de discuţie dintr-o asemenea instituţie îl reprezentau bolile. Pe de altă parte, nu-l încânta ideea să afle că femeia aceea banală se credea Albă ca Zăpada, care suferea din cauză că prinţul ei se îndrăgostise de Cenuşăreasa...

— Sunt, de felul meu, de pe Argenta. Lucrez... adică am lucrat, până la accident, în minele de metale preţioase. Ca majoritatea populaţiei. O muncă nu foarte grea, o femeie se descurcă foarte bine, avem utilaje moderne, dar oricum, trebuie să intri în subteran, nu poţi supraveghea roboţii de la suprafaţă, stratul de minereu ecranează undele electromagnetice. Ghinionul meu să fiu acolo când a avut loc cutremurul, poate aţi aflat la ştiri, cel mai mare cutremur de când a fost colonizată Argenta... Am fost prinsă sub dărâmăturile abatajului, am avut parte şi de un mic incendiu... Oricum, am avut şansa să supravieţuiesc până la sosirea echipei de salvare. Leziuni interne serioase, fracturi multiple, plus arsuri deosebit de grave... Ce să vă spun, pe planetă n-aveam nici o şansă, noroc de faptul că am fost printre puţinii salvaţi dintr-o catastrofă foarte mediatizată, s-au găsit nişte fundaţii de caritate care au finanţat trimiterea mea aici... Acum aştept să văd ce tratament mi se recomandă. Aştept, domnule, că n-am ce face, şi mulţumesc Domnului că am avut norocul să ajung aici.

Lai se uită neîncrezător la femeie. Arăta foarte bine pentru cineva care suferise arsuri grave şi leziuni interne, plus fracturi multiple. Probabil altă ţicnită... Poată că fusese prinsă, într-adevăr, de cutremur în mină, iar aşteptarea, cumplita aşteptare, o făcuse să-şi piardă minţile...

— Sunteţi nou venit aici? îl întrebă minera de pe Argenta.

— Da, ies pentru prima oară în cameră...

— Ah, asta-i! râse femeia. M-aţi privit foarte neîncrezător şi nu ştiam de ce. Da, sigur, nu arăt ca o persoană cu pielea feţei arsă în proporţie de 30%. *Eu, cea adevărată, sunt acum un monstru.* N-aş îndrăzni să ies din cameră. Vă spun asta pentru că, se pare, nu prea ştiţi cum stau lucrurile pe aici. O regulă nescrisă, un fel de decenţă, recomandă pacienţilor să nu vorbească de asta, dar *se pare că arătăm, în spital, aşa cum vom arăta la plecare, după vindecare.*

Lai rămase cu gura căscată.

— Nu, nu-s nebună, râse din nou femeia. Vă înţeleg, şi eu am avut aceeaşi reacţie, când am auzit chestia asta, prima oară. Nu-mi cereţi detalii, nu-s decât tehnician minier, fără pregătire superioară. Nu ştiu cum procedează, dar se pare (iar *se pare...* probabil un tic verbal, îşi zise Lai, un pic enervat) că treaba asta ţine de tratament, e o chestie de încredere, de credinţă, pacientul trebuie să se poarte, să simtă, să gândească precum un om complet normal, până devine om normal... Ehe, domnule, sunt aici de destulă vreme şi am întâlnit o mulţime de oameni... Cazuri şi necazuri. Se pare că aţi întâlnit destui nebuni, dar să ştiţi că aceştia, Dumnezeu aibă grijă de sufletele lor, reprezintă un procent foarte mic din numărul bolnavilor. Majoritatea celor pe care i-am cunoscut suferiseră accidente grave, asemănătoare cu al meu, contractaseră boli străine, necunoscute, cu simptome bizare, sau aveau dereglări genetice imposibil de tratat în altă parte... Nu vă cer să mă credeţi acum, ar fi prea mult, dar cu ce v-am spus eu, cu ce-o să vă spună medicul şi cu ce-o să descoperiţi singur, o să vă faceţi o imagine cât de cât apropiată realităţii. Multă sănătate, domnule!

Femeia îi mai zâmbi o dată, cu acelaşi aer matern, cumsecade, şi plecă pe drumul ei, iar Lai merse mai departe pe cărare, spre un crâng de stufari semeţi. Îngrijorarea că nimerise într-un ospiciu de lux nu dispăruse, dar lăsase loc unei îndoieli, unei acceptări posibile a eventualităţii că nimerise într-un loc al magiei medicale.

Probabil că aventurile lui bizare ar fi continuat în ziua aceea, dacă nu s-ar fi întâmplat ca, la ieşirea din dumbrava de copaci uriaşi, să vadă în faţă, la vreo zece metri, uşa pe care o căuta cu disperare de atât timp. Se grăbi spre ea, trecu aproape în fugă printre uşori şi continuă să alerge pe coridorul pustiu, de-o albeaţă imaculată, sterilizantă, de parcă proiectantul ar fi intenţionat să omoare microbii numai prin înfăţişarea lăcaşului medical.

Nu ştia unde să se ducă, dar se grăbea să se depărteze de parcul acela cu nebuni. Îşi făgădui să nu mai iasă din camera lui până la vindecare. Nu-l interesase niciodată suferinţa altora, nu ştia ce-i aceea compătimirea, şi nu avea de gând să se schimbe acum. Se preocupa doar de soarta lui, iar lucrul ăsta putea să-l facă foarte bine stând de-o parte, ascunzându-se de suferinţa grămădită pe planeta aceea a miracolelor.

Văzu undeva, în faţă, o siluetă în halat alb. Fugi spre ea, să întrebe unde se afla încăperea rezervată lui şi numai lui, suferinţei lui particulare, singura care-l interesa.

Femeia se întoarse, auzindu-i paşii.

— Ce pacient cuminte! Nu mă aşteptam, Lai, să te grăbeşti în halul ăsta, ca nu cumva să întârzii la examinarea zilnică.

Madam Edelweiss în persoană, cu şoldurile ei mişto cu tot. Pentru prima oară de când ajunsese pe Caduceus, Lai o privi cu uşurare, chiar cu un soi de recunoştinţă.

Sora şefă deschise uşa în faţa căreia se aflau. O uşă fără număr, absolut identică tuturor celorlalte de pe coridor. Înauntru se vedea mobilierul

impersonal, tipic unui spital (de unde ajunsese la ideea asta? nu văzuse niciodată alt spital pe dinauntru, iar din acesta doar camera lui, nu avea nici o garanţie că mobilierul celorlalte era identic sau măcar asemănător). Dar de tăblia patului atârna fişa cu numele lui.

Ajunsese din nou în locul pe care-l considera, temporar, *acasă*.

3.

Renngy se trezise din visul lui favorit bine dispus. Uitase complet de ciocnirea din Sfatul Cuiburilor şi de klombii ce muriseră inutil, pentru a servi nişte oameni care nu aveau simţul onoarei, nişte indivizi nedemni de a fi serviţi cu onoare.

Ca de obicei când se simţea bine, simţea nevoia să iscodească în jur. Klombii supravieţuiseră doar pentru că se informaseră. Chiar şi supunerea lor faţă de umani fusese rodul unor investigaţii serioase, care le demonstrase că nu avea rost să se împotrivească puterii acestora, că era mai bine să se integreze acelei puteri, convingând-o să le lase o relativă autoinomie. Şi reuşiseră, cuiburile existau încă, aşteptând să se întoarcă vremurile bune de altădată, când zdornicii zburau peste tot, iar mirafela înflorea tot anul...

Aşa că, fără alte preparative şi fără nici o grijă, Renngy ieşi din încăpere, fiind convins că o să nimerească el înapoi în vreun fel – la urma urmei, câte încăperi cu un cuib de klomb puteau să existe în secţia pentru umani a spitalului? – şi porni liniştit de-a lungul coridorului.

Trecu pe lângă şirul nesfârşit de uşi, fără a-l încerca dorinţa de a deschide vreuna, şi merse, merse, până când începură să-l doară picioarele. Dar abia apucă să-şi dea seama de lucrul acesta, când în faţa lui se şi ivi un portic imens, puternic luminat. Se îndreptă într-acolo şi descoperi că se afla la intrarea într-o sală de jocuri mecanice şi electronice, aşa cum găseai şi în unele baruri de pe Dududum.

Nu-l atrăgeau în mod deosebit jocurile, nici băutura – presupunea că acolo era tot un bar, chiar dacă se aflau într-un spital, pentru că, dacă ai fi judecat lucrurile corect, nici jocurile n-aveau ce căuta într-un lăcaş de sănătate – dar văzuse nişte banchete lângă mese şi presupunea că va reuşi să se odihnească un pic, înainte să i se ceară să consume ceva. Vorba ceea, trăiau doar într-o societate de consum!

Dar nu-l băgă nimeni în seamă, printre mese nu circulau nici un fel de chelneri, nimeni nu bea, nici nu mânca, cei prezenţi stăteau calmi la palavre, când nu chinuiau aparatele de joc simple, fără fise şi fără câştiguri în bani, iar Renngy îşi întinse liniştit ghearele, oftând satisfăcut.

— Mami, ce-i lighioana asta? Un drac?

Klombul se întoarse spre copilul ce-l privea uimit, ţinându-se speriat de fusta mamei sale.

— Nu-ţi fie frică, preastimate tânăr, cloncăni el cât putu mai liniştitor cu putinţă, sunt doar un umil alien, aflat printre umani din întâmplare. Nu fac rău nimănui, nici nu mănânc copii umani.

După care deschise ciocul încântat, ceea ce însemna la el zâmbet.

Se părea că puradelul căuta ceva care să-l sperie, pentru că exclamă dezamăgit:

— Atunci n-am făcut nici o brânză! Hai să mergem, mamă! Mi-ai făgăduit că mă duci la grădina zoologică, să văd balauri care aruncă flăcări pe nări şi cai adevăraţi.

Mămica se grăbi să-i facă pe plac odorului, iar Renggy rămase pe loc, trăgând cu urechea la discuţiile din jur.

— ... i-am zis să se potolească, pentru că-s dezarmat, dar individul şi-a aruncat blasterul şi m-a provocat la luptă cu pumnii, ca între bărbaţi. Ce, eram tâmpit? Am scos revolverul şi i-am trimis un glonţ în burtă, dar nesimţitul a apucat să pună mâna pe mine şi să-mi rupă şira spinării, înainte să-şi dea duhul. Am scăpat ieftin, pentru că el e mort, iar eu o să mă fac bine...

— ... curva dracului, nu şi nu, că să-i dau cât ne-am înţeles, de parcă aş fi fost fabrică de bani, aşa că, dacă nu s-a potolit, i-am tras una peste bot, de-am trântât-o cu roţile în sus. M-am întors să plec, iar scârba mi-a înfipt un harpon pentru rechini-de-copac drept în rinichi...

— ... eu tot cu o boarfă am păţit-o, aveam o curvasasină, cea mai bună calitate, marfă de pe Terra, ce să spun, bună la pat, paznic impecabil, era suficient să-i spun *Mimoza, curăţă-l pe ăla,* că imediat îl mierlea...

Mimoza... Numele-i suna cunoscut. Şi vocea care povestea. Renngy întoarse imediat capul, după care se pitulă sub masă. Cel care istorisea de zor, cu spatele la el, era chiar Max Donner. Cum de ajunsese acolo?

Klombul nu avea nici un chef să-şi întâlnească stăpânul. Se afla în spital, beneficia de-o libertate de care nu avusese niciodată parte şi intenţiona s-o păstreze. După ce s-o vindeca şi s-o întoarce acasă, atunci o să-şi reia obligaţiile. Deocamdată era bolnav, Max n-avea decât să se descurce şi fără el, aşa cum se descurcase de când îl părăsise ca să se ducă la spital.

— ... da, cum spuneam, bună la pat şi supusă, făcea orice-i ceream, nici nu-ţi închipui cât profitam, îmi făceam toate chefurile, da, monşer! Numai că între-o zi s-a stricat, da, iubitule, i s-au paradit circuitele tocmai când mă urcam pe ea! Apucasem să i-o bag, spre ghinionul meu....

— Ce-ai păţit, ţi-a curentat sula? se grăbi să se intereseze unul dintre interlocutorii lui, cel care se alesese cu un harpon în rinichi.

— Mai nasol. Văd că nu ştii. Curvasasinele au în păsărică nişte dinţi din metal, să nu le fută decât stăpânul. Iar dacă proasta s-a defectat, s-a defectat şi sistemul care recunoştea că sula aia e a mea, aşa că s-au declanşat colţii ăia de care v-am spus şi mi-au halit instrumentul!

Hohotele de râs care izbucniră imediat îi făcură pe cei din jur să privească în direcţia mesei. Apoi oamenii îşi văzură de taclalele lor.

— Doamne, ce mă durea! Nu m-a durut în halul ăla niciodată! Am ţâşnit de pe ea ca ars...

— Ca muşcat! îl corectă alt companion.

— Exact cum zici. M-am repezit şi mi-am înfipt ciotul în dispozitivul sanitar, care mi-a oprit sângerarea şi mi-a cusut rana, dar rămăsesem ciunt. De aceea am venit aici, pe Caduceus, să-mi facă scula la loc, că doar sunt bărbat în putere, Iar muieri sunt o groază!

— Şi cu boarfa ce-ai făcut?

— Am aruncat-o la gunoi, ce să fac? Au trimis individele de soiul ei după ea, că le-a anunţat curvasasina pe care-o are fratele meu, gagicile astea sunt solidare, nu ca noi, bărbaţii...

După care un alt individ începu să povestească păţania lui cu o dansatoare-flutur de pe Nordella, dând o grămadă de amănunte scabroase, iar klombul profită de ocazie să se strecoare neobservat afară din salon.

Nu-l cunoscuse pe Max în ipostaza de individ vulgar şi mărginit. Auzi, s-o arunce pe preastimata domnişoară Mimoza la gunoi, ca pe-o treanţă ruptă, după câte făcuse pentru el!

Asta era soarta care-i aştepta pe toţi servitorii credincioşi, la sfârşit de carieră, când nu mai erau de folos?

Poate că ar trebui să se gândească să-şi răscumpere contractul, că avea cu ce, şi să se întoarcă la cuibul său de baştină...

În timp ce mergea încet, gânditor, simţi o mână care i se aşezase pe umăru-i îngust.

— Bravo, domnule klomb! Hoinăreşti de colo-colo! Şi tratamentul când îl facem?

Se întoarse şi văzu figura amabilă a domnişoarei Heiliggeist, care-i zâmbea cu gura până la urechi.

— Mi se făcuse foame şi-am ieşit să caut ceva de mâncare, încercă el să găsească o scuză pentru faptul că-şi părăsese camera de capul lui, fără să fi fost învoit.

— Nu minţi! se încruntă în glumă asistenta. Aici nu există foame, nici sete, deci nu avea cum să ţi se facă foame. Mai bine recunoaşte cinstit că te plictiseai şi-ai vrut să vezi împrejurimile.

— Aveţi dreptate, croncăni ruşinat Renngy.

— Nu-i nici o problemă, cel mai bun tratament pentru tine e să te plimbi, să vezi oameni, să discuţi, să uiţi de proprile tale gânduri, să laşi viaţa să te cuprindă şi să te ducă departer.

Îl bătu liniştitor pe umăru-i osos, apoi concluzionă:

— Hoinăreşte pe unde-ţi place, dar nu uita să te întorci din când în când în cameră, ca să-ţi fac tratamentul, dacă vrei să te faci bine şi să pleci cât mai curând de aici!

— Mă întorc în cameră, dar care-i camera mea? piui disperat klombul.

— Chiar asta! zise femeia şi deschise uşa în dreptul căreia se aflau.

Renngy zări cuibul de pe podea şi se linişti. Prima lui expediţie se terminase cu bine.

La scurt timp după aceea, după ce asistenta întinsese peste creasta lui zburlită pânza ei miraculoasă, Renggy se găsea din nou în mijlocul văzduhului albastru, plutind calm, uitând de toate şi de toţi....

Trei acţiuni de clarificare

1.

Orice încercare de a lua legătura cu infosfera se dovedea nefructuoasă. Şi nu pentru că instalaţiile n-ar fi funcţionat, nu, ci pentru că infosfera locală, singura la care avea acces, din cauza lipsei de relee intergalactice, o refuza sistematic, fără să-i ceară parole, fără să-i ofere vreo şansă de discuţie. Pur şi simplu îi transmitea, indiferentă şi distantă, că accesul era permis, momentan, doar persoanelor autorizate, adăugând apoi un mesaj aiuristic, *frecvenţa dumneavoastră de comunicare este utilizată pentru timpul real, în care nu vă aflaţi deocamdată,* după care închidea legătura.

Pe de altă parte, o dureau oasele de atât stat pe poliţa metalică ce-i slujea de pat. Condiţiile din încăperea în care fusese spitalizată erau pentru maşini, nu pentru oameni, iar partea omenească a trupului ei nu agrea de loc tipul de confort ce-i fusese oferit.

Aşa că la plictiseală se adăuga discomfortul, iar Mimoza, obişnuită cu o viaţă activă, se simţea în pragul unei crize nervoase. Decise că-i cazul să dea o raită prin jur, chiar dacă nu primise aprobare pentru o asemenea deplasare. De altfel, cui să ceară aprobare? Nu mai venise nimeni s-o vadă, în afară de domnişoara Heiliggeist, care se mulţumise s-o acopere cu voalul ei metalic şi s-o cufunde într-un somn profund, fără vise. E adevărat că, la trezire, se pomenise întreagă, ca nouă, aşa cum fusese înainte de accident, dar avea senzaţia bizară că se găsea într-o stare de tranziţie, că reparaţia nu era permanentă, că medicii-roboţi nu deciseseră încă dacă aceasta va fi starea ei finală, că se putea reveni oricând asupra măsurii de punere în funcţiune...

Ieşi din încăpere, fără să se întrebe cum se va întoarce, şi se trezi într-un coridor imens, neluminat. N-o deranja deloc, ochiul ei stâng (pe care-l putea folosi fără probleme) îi permitea să vadă până şi faptul că pereţii coridorului erau făcuţi dintr-un material mat, alb, cu o uşoară nuanţă argintie. De-a lungul pereţilor se înşirau uşi nenumărate, toate închise.

Merse un timp la întâmplare, spre dreapta, dar, nevăzând nici o ramificaţie a coridorului, deschise uşa lângă care se afla. O încăpere mică, în centrul căreia se afla un banc de lucru, cu menghine şi cuve pline de ulei. Pe banc se afla o maşinărie complicată, demontată parţial. Unele piese fuseseră puse în uleiul din cuve. Maşinăria era moartă, din punctul de vedere al curvasasinei, nu reacţionă în nici un fel la încercările ei de comunicare.

Mimoza ieşi, simţind, în mod bizar, că o îngrozeşte gândul că, după ce va fi reasamblată, maşinăria va prinde viaţă, că pentru ea nu exista moarte, ci momente de letargie datorate dezmembrări, deci că acea maşinărie, oricât de complicată ar fi fost, avea, obligatoriu, o mentalitate diferită de a oamenilor, pentru care singura certitudine este moartea...

Dar, se întrebă Mimoza, ce certitudine ar mai avea oamrenii dacă moartea ar fi înlăturată, printr-un tratament, printr-o vrajă sau printr-o minune? N-ar trebui reevaluat întregul sistem de valori al civilizaţiei umane?

Mai merse un timp, lăsând de-o parte gândurile nepotrivite pentru ea, şi deschise o altă uşă. Acelaşi spectacol dezolant al mecanismelor demontate, puse la curăţat, lăsate în aşteptare până când reparatorii vor considera că sosise momentul să le monteze la loc, să le redea viaţă...

Un asemenea reparator beneficia, oare, în faţa pacienţilor săi, de o autoritate demiurgică, a unei persoane care redăruia viaţă, sau activitatea sa era judecată din alt punct de vedere? La urma urmei, o maşinărie scoasă din priză cade într-un somn adânc, sau moare temporar? Somnul oamenilor se deosebeşte de moarte nu numai prin continuarea funcţiilor vitale ale trupului, ci, în primul rând, prin vis, indiferent ce va fi fiind acela, reorganizare de informaţii proprii sau racordare la inconştientul colectiv. Mintea omului funcţionează continuu, dă omului semnale că n-a murit. Şi dacă după moarte mintea continuă să funcţioneze, iar decedatul se cufundă într-un vis veşnic, în care reorganizează pentru eternitate aceleaşi informaţii, la infinit, prin tot felul de permutări şi aranjamente?

Mimoza se cutremură. Nu era o fată lipsită de educaţie, accesul continuu la infosferă îi permisese să acceseze tot soiul de informaţii, dar gândurile ce-i treceau acum prin minte dovedeau o preocupare obsesivă faţă de o temă ce n-o interesase nicicând.

Mai deschise o uşă. Pe bancul de lucru se găseau componente electronice sofisticate, piese mecanice, instalaţii de răcire şi de alimentare cu energie pozitronică...

Plecă iute. Nu avea ce să discute cu asemenea bolnavi. Se decise să facă o ultimă încercare.

De data asta, în încăpere se afla un robot întreg, nedemontat. Un robot pentru prospecţiuni miniere, în formă de sapă de foraj, un tub lung de treizeci de centimetri, cu frezele la un capăt, iar la celălalt instalaţia de expediat la suprafaţă probele ambalate. Minimintea îi funcţiona, pentru că Mimoza simţi baleierea undei ce-i căuta frecvenţa de convorbire, urmată aproape imediat de gâdilătura plăcută din receptor.

— Bună ziua, om bun!

Nu-s bun şi nu-s convinsă că mai sunt om, gândi Mimoza, dar răspunse:

— Bună ziua şi ţie, meştere săpător! Cu ce ocazie pe aici?

— Probleme grave, om bun. Probleme... Oare vine cineva la spital fără probleme grave?

Defectul fundamental al roboţilor era că încercau să vorbească precum oamenii, îşi spuse femeia, întrebându-se dacă în cazul concret, ce se afla în

faţa ei, proiectanţii îi consultaseră pe prospectori – şi elaboraseră limbajul ajutoarelor mecanice conform gusturilor acestora – sau apelaseră doar le imaginaţia lor, câteodată stupidă.

— Şi ce probleme ar putea avea un meşter săpător?

— Probleme psihice, bineînţeles. Noi, cei care lucrăm în subteran, departe de lumina dulce a zilei, departe de societatea plăcută a semenilor noştri şi de cea şi mai plăcută a oamenilor, ne trezim destul de des suferind de crunte afecţiuni psihice, care ne împiedică în truda noastră cotidiană.

— Claustrofobie? se interesă Mimoza, doar ca să zică ceva.

— O, nu! Ceva mult mai grav, este vorba de o criză existenţială.

Curvasasina tresări vizibil, apoi simţi subit nevoia să izbucnească în râs. După care, dându-şi seama că treaba s-ar putea să fie cu adevărat serioasă, se stăpâni şi dori să afle mai mult.

— Meştere săpător, te deranjează dacă-ţi cer să-mi povesteşti şi mie despre ce-i vorba?

— Nu mă deranjează de fel, om bun. Totul a pornit de la o observaţie foarte logică. Cel puţin o dată pe lună, stăpânul meu îmi schimba frezele pentru săpat în stâncă. Un lucru normal, dacă ţinem seama de condiţiile deosebit de dificile în care acţionez de obicei. Lucrul acesta s-a întâmplat de multe ori, fără să-i acord importanţa cuvenită. Apoi am avut un accident, roca pe care am fost nevoit s-o străpung avea o duritate mai mare decât cea standard, am forţat motoarele prea mult şi s-au ars, am fost recuperat, dar a trebuit să suport înlocuirea unei mari părţi a structurii mele mecanice, nu numai a motorului. La scurt timp după aceea, la revizia periodică, s-a descoperit că şi partea electronică necesita înnoirea unor componente. După care, omul bun pentru care lucrez a decis că, dacă tot făcuse atâtea cheltuieli, ar fi fost bine să mă modernizeze un pic, ca urmare s-a umblat şi la structura mea pozitronică. În ansamblu, putem spune că n-a rămas nici o parte importantă a mea în care să nu se facă înlocuiri de componente, adăugări de subansamble sau schimbări de proceduri. Şi, bineînţeles, în urma tuturor acestor schimbări importante, eu am rămas tot eu, cu aceeaşi personalitate. Cel puţin aparent.

— Mi se pare normal să-ţi fi păstrat personalitatea, zise liniştitor Mimoza. Fondul n-a fost afectat. Şi la oameni se fac transplanturi, grefe, amputări, iar persoana rămâne aceeaşi.

— La om nu pot fi înlocuite toate piesele! explică, dispreţuitor săpătorul în stânci.

— Dar ce, la tine au fost înlocuite toate? se enervă femeia.

— Deocamdată, nu. Dar, în timp, lucrul acesta nu poate fi evitat. Cunoaşterea acestui lucru este sursa necazurilor mele.

— Nu înţeleg...

— Chiar dacă cea mai mare parte a componentelor mele a fost înlocuită, am rămas tot eu, am conştiinţa că-s aceeaşi persoană.

Am conştiinţa că-s aceeaşi persoană! remarcă, uluită, Mimoza. Conştiinţă! Persoană! Ce naiba, robotul ăsta vorbea despre el ca o fiinţă! Poate că era cu adevărat o fiinţă...

— Tot n-am înţeles care-i problema...

— Întrebarea care mă frământă, explică răbdător robotul-săpător, este până la ce nivel pot avea loc asemenea înlocuiri de componente fără să-mi afecteze personalitatea, adică să rămân eu însumi.

— Nu ştiu... Cred că până la înlocuirea creierului pozitronic...

— Aşa am gândit şi eu. Numai că, de fapt, creierul pozitronic este doar un suport de informaţii. Dacă acele informaţii sunt copiate cu grijă şi transpuse pe un alt creier pozitronic, primul poate fi înlocuit cu al doilea, fără nici o schimbare aparentă. Bazele mele de date pot fi copiate, iar suporţii lor pot fi schimbaţi, fără să-mi dau seama că s-a modificat ceva în mine. Aici este toată problema: pot fi înlocuit, bucată cu bucată, fără ca eu să-mi dau seama în vreun fel că am alte componente, să mă simt acelaşi, după toate înlocuirile posibile de componente. Dar voi fi acelaşi?

Mimoza rămase cu gura căscată. Nu se aşteptase ca discuţia să atingă o asemenea subtilitate.

— Mai mult, un trup, de orice fel, omenesc, mecanic, electronic, nu rămâne acelaşi, în timp. O fiinţă se hrăneşte, componentele chimice ale trupului sunt schimbate treptat, în decursul anilor nu mai rămâne nimic din ce-a fost. Dumneavoastră, om bun, nu mai aveţi în corp nici un atom dintre cei pe care i-aţi avut cu zece ani în urmă*. Leul este alcătuit din berbecii pe care i-a mâncat,* a spus un gânditor uman, cu veacuri în urmă. Deci nu înlocuirea în sine mă deranjează. Într-un trup omenesc, schimbarea de care vorbesc se face în timp, există o oarecare continuitate, rămâne, în urma proceselor fiziologice zilnice, o cantitate considerabilă de atomi şi molecule ce n-a fost înlocuită. Şi la un trup mecanico-electronic, precum al meu, au loc schimburi de atomi între componente, sau măcar de electroni, atunci când trece curentul electric. Se crează, prin acest proces complex de transmitere de particule, atomi, molecule, între toate subansamblele mele, o simbioză a părţilor, ce mă defineşte pe mine ca întreg. Dar, prin înlocuirea brutală a tuturor acestor părţi, rămâne ceva comun, ceva care se perpetuează, ceva care să-mi asigure păstrarea eului?

— Ştiu şi eu? se strădui Mimoza să aibă o părere. Ai spus că, atât timp cât informaţia se păstrează, eşti acelaşi. Copierea informaţiei implică un flux de pozitroni, deci din suportul vechi de informaţii se preiau particule care-s transmise noului suport... Noua memorie va păstra ceva fizic din cea veche...

— Ce idee interesantă, om bun! Trebuie s-o aprofundez... Pozitronii ca suport fizic ai eului... Nu m-am gândit la aşa ceva... Asta ar putea conduce la existenţa materială a sufletului, care ar fi compus din particule subatomice, nu din atomi, cum se presupunea...

Existenţă materială a sufletului! Era prea mult. Mimoza simţea că se afla în prag de isterie.

Profită de faptul că săpătorul în stânci era prea preocupat de noua lui jucărie intelectuală şi-şi luă rămas bun.

Când ajunse pe coridor, Mimoza decise că lumea maşinilor n-o atrăgea de loc. Implica schimbătri de fond în gândirea ei, schimbări pe care nu era dispusă să le accepte. Lumea ei era cea a oamenilor, chiar dacă gemea de defecte. Nu se vedea gândind ca o maşină.

Trebuia să plece din secţia aceea, chiar dacă infailibilul calculator al camerei de gardă decisese că acolo trebuia tratată. Problemele ei erau omeneşti, n-avea decât să le înfrunte omeneşte, să nu le mai evite, iar dacă reuşea să le rezolve, vindecarea ei ar fi fost ceva banal. Dar, pentru a-şi înfrunta omeneşte problemele, trebuia să se întoarcă printre semenii ei.

Când se vor ivi roboţii ce-o îngrijeau, le va spune la ce concluzie ajunsese, le va cere să fie transferată în secţia pentru umani a spitalului.

În timp ce mergea, lămurită, în sfârşit, asupra viitorului apropiat, îşi dădu seama că nu ştia care era camera ei.

Se hotărî să deschidă uşile la întâmplare. Poate va nimeri încăperea din care plecase, poate va descoperi vreo cameră de gardă, poate va da de-o asistentă sau de-un medic care s-o îndrume...

Se opri în faţa primei uşi, apăsă clanţa, uşa se deschise, iar lumina soarelui o orbi pentru o clipă.

Se afla în faţa unui parc imens, plin de flori şi de copaci, pe peluzele căruia se plimbau oameni.

Nimerise, din întâmplare (sau poate nu din întâmplare, ci ca urmare a grijii cuiva) chiar în secţia de umani a spitalului.

În timp ce se pregătea să pătrundă în lumea aceea nouă, pe care şi-o dorise cu câteva minute în urmă, zări, rezemat de-un copac, mic şi zgribulit sub aripile-i albastre, un klomb.

Înainte să se mire de prezenţa klombului printre oameni, îl recunoscu.

Era klombul lui Max.

Renngy.

Se îndreptă spre el, prea bucuroasă că întâlnise, în sfârşit, un cunoscut, pentru a se întreba dacă întâlnirea aceea însemna ceva bun sau nu.

2.

Klombul se trezi bine dispus, ca şi rândul trecut. Terapia prin vise favorite dădea roade, mintea i se limpezea, problemele căpătau o altă dimensiune. În lumea spitalului existau două adevăruri, independente între ele şi bazate pe principii diferite: unul, lipsit de importanţă, era cel al fiecărui pacient, care-şi aducea cu el mentalităţi şi prejudecăţi (pe care, mai mult ca sigur, le va târî după el la plecare, lăsând locul curat), iar cel de-al doilea, cel care conta, era cel al spitalului, un adevăr fundamental, care permitea descoperirea esenţei problemelor şi descoperirea soluţiilor. Adevărul locului acela alb nu-i fusese dezvăluit, poate că nu-i va fi dezvăluit niciodată, dar lui

Renggy îi era limpede că va trebui să se ferească de adevărurile unora dintre pacienţi, adevăruri care-i puteau face rău. De exemplu, nu ar fi făcut de loc bine dacă ar fi intrat în contact cu Max Donner, cu vulgaritatea ce-i ieşise la suprafaţă aici, printre necunoscuţi, dovedind o răutate, o nerecunoştinţă şi o lipsă de onoare condamnabilă.

Asta nu însemna că trebuia să se ferească de ceilalţi pacienţi, ci doar că nu avea rost să se implice în problemele lor.

Fericit că-şi fixase o linie de conduită rezonabilă, Renngy ieşi liniştit din cameră şi porni voiniceşte pe coridor. De data asta, în direcţie opusă celei în care descoperise salonul de jocuri.

Soarta a fost binevoitoare cu el şi-l ajută să descopere curând o uşă ce dădea într-un parc imens, plin de verdeaţă, cu arbori imenşi, la umbra cărora se aflau bănci.

Picioarele klombilor nu erau făcute pentru mers îndelungat pe dale tari, netede, de aceea Renngy se grăbi bucuros spre una dintre băncile acelea. Se aşeză pe ea cu un oftat de satisfacţie şi-şi întinse un pic aripile pe spetează, lăsându-se acoperit de razele încălzitoare ale soarelui.

— Eşti un păcătos? răsună deodată o voce puternică în urechea lui.

— Eu? Nu, piui speriat klombul, strângându-şi iute aripile şi zgribulindu-se sub ele.

Se uită în partea din care venise întrebarea şi descoperi că alături de el, pe bancă, se aşezase un bărbat solid, cu o barbă albă imensă, neîngrijită, într-un halat alb, ce abia-i cuprindea trupul masiv.

— Nu? De ce oare? N-ai simţit tentaţia niciodată? N-ai căzut niciodată în ispită?

— Acolo unde există onoare nu încape loc pentru ispită, declară sentenţios klombul.

— Deci matale eşti o făptură a onoarei! exclamă încântat bărbosul. Şi eşti convins că onoarea fereşte de păcat.

— Cam aşa ceva, bâigui Renngy, care nu simţea de loc nevoia unei discuţii teologice.

Adepţii Marelui Dragon încercaseră deseori să-l atragă în controversele lor, dar el, care nu frecventa nici măcar Cercul de Studii ale Cuibului Primar, nu considerase că-i cazul să-şi complice existenţa. Existau regulile cuibului, onoarea cerea să le respecţi, ce atâtea discuţii?

— Nu ţi-a trecut niciodată prin tărtăguţa aia măruntă că multe păcate au fost săvârşite tocmai în numele onoarei?

— Nu, se grăbi să-l contrazică Renngy, care admitea să fie pus orice la îndoială, numai onoarea nu.

— Să vedem, mai întâi, ce-i onoarea, o luă metodic bărbosul, iar Renngy ştiu că-l aşteaptă o discuţie îndelungată şi enervantă. Un comportament bazat pe respectarea strictă a unor norme morale, acceptate ca atare. Am dreptate sau nu, amice ciufulit?

— Ai, recunoscu klombul, întrebându-se ce capcană îi întindea celălalt. Dar păcatul înseamnă încălcarea unor norme acceptate, deci păcatul ar fi încălcarea codului onoarei! sfârşi el treiumfător.

— He, he, se bucură bărbosul, am întâlnit un expert în dezbateri! Sigur, iubitule, ai dreptate, păcatul reprezintă o încălcare a onoarei. Dar nu numai atât. Păcatul înseamnă încălcarea poruncilor dumnezeeşti, adică, în principal, încălcarea datoriei de făptură inteligentă. Onoarea, dragul meu, stabileşte nişte reguli valabile într-un context social-istoric, ce-i onorabil azi este ridicol mâine. Şi, mai ales, onoarea nu ţine seama de milă, de compasiune.

— Cine n-are onoare, n-are drept la milă, se burzului klombul, zburlindu-şi creasta.

— Exact ce-ţi spuneam. Iar lipsa de milă este un păcat. N-am spus eu asta, ciufulitule, nu te mai zburli la mine. În numele onoarei s-au săvârşit crime, crime îngrozitoare*. M-am supus ordinelor, onoarea m-a obligat*! Dacă ai şti de câte ori s-a auzit scuza asta stupidă prin tribunale! Onoarea implică renunţarea la liberul arbitru, la darul cel mai de preţ dat de Dumnezeu!

De data asta, Renngy nu găsi nici o replică. Fusese atins în punctul sensibil. Da, în numele onoarei se făptuiseră lucruri groaznice, chiar şi el săvârşise lucruri grave, simţindu-se obligat să le săvârşească tocmai din cauza codului strict al onoarei. Fidelitatea faţă de stăpân, fidelitatea faţă de cuib, acestea contau mai mult decât normele sociale. Bărbosul avea dreptate...

— Aici erai, Landru? Lasă-l în pace pe alienul acesta simpatic şi treci în salon, interveni pe neaşteptate un infirmier zdravăn, în halat albastru. Şi nu te mai uita pofticios la gâtul lui, nu vezi ce subţire este?

Bărbosul oftă, plin de regrete, şi se ridică de pe bancă. Se uită la klomb – iar Renngy avu abia acum impresia că-i privea gâtul lung – şi spuse, cu basul lui profund:

— Tinere, lasă dracului onoarea! Milostenia, asta contează!

Apoi plecă demn, cu infirmierul după el.

Se ridică şi Renggy, care simţea că în jurul băncii se instalase o atmosferă ciudată. se decise să se plimbe pe peluză, iarba moale fiind mai uşor de suportat de ghearele lui decât pavajul.

Admiră straturile de flori, cu aranjamente sofisticate, ce scoteau în evidenţă culorile corolelor, privi îndelung râuleţul ce curgea năvalnic pe sub sălciile pletoase, se plimbă pe sub copacii imenşi, dar prefera căldura soarelui, o căldură blândă, ce-ţi încălzea plăcut oasele...

— Domnule, nu vrei să te joci cu noi?

Se trezi brusc din reverie. Trei copii – de vreo cinci, şase ani – îl priveau rugător, unul dintre ei ţinând în mâini o minge mare, galbenă. După care, mai bine de-o oră, alergară cu toţii prin nisipul moale, aruncând balonul de la unul la altul şi chiuind veseli.

Din senin, Renngy se trezi întrebându-se ce-i adusese pe copii aceia pe planeta-spital. Erau, cu certitudine, pacienţi, altfel n-ar fi avut ce căuta

acolo. De ce boli sufereau? Exista posibilitatea ca unii să fi fost victimele unor droguri consumate de părinţii lor? Pentru că, dacă acesta ar fi fost cazul, ar fi fost, întrucâtva, şi el vinovat de soarta lor. O vinovăţie de principiu, pentru că afacerile în care fusese el implicat nu depăşiseră suprafaţa planetei Dududum.

Nu cumva nebunul acela bărbos – un nebun periculos, altfel nu s-ar fi ţinut infirmierul după el – avusese dreptate? Onoarea fără discernământ poate însemna crimă. Da...

Se trezi cu o minge în plisc şi reveni la joacă, dar buna dispoziţie zburase. Copii simţiseră chestia asta, pentru că opriră curând goana prin nisip, îi mulţumiră pentru bunăvoinţă şi plecară. Unul îl privi cu milă, iare Renngy simţi că ochii i se umplură de lacrimi.

Alungă cu oarecare efort simţământul bizar de vină nedefinită şi o luă încetişor de-a lungul râului. Se opri pe un podeţ şi rămase privind undele iuţi, ce se strecurau printre pietre...

— Ce surpriză! Renngy, tu eşti? Aflasem că ai murit! Asta da surpriză plăcută! Ce faci aici? Ce-ai păţit?

Lai! Da, o surpriză de proporţii!

După ce sfârşiră de istorisit păţaniile care-i aduseseră pe Caduceus (klombul prezentase o variantă uşor modificată, conform căreia fusese rănit grav în timpul încăierării din Sfatul Cuiburilor), îşi povestiră impresiile despre spital şi tratamentul de acolo, concluzionând, într-un glas, că locul părea al naibii de ciudat şi că acolo se petreceau lucruri bizare.

— Ce-or fi făcând prietenii noştri acum? se întrebă Lai.

— Prietenii noştri? care prieteni? se minună klombul, care fusese impresionat de simpatia subită arătată de Lai, până-şi dăduse seama că era doar expresia plictiselii de spital, că apropierea aceea nu va exista în afara spitalului. Prietenii la care se referea Lai erau, mai mult ca sigur, cunoştinţele lor comune, fraţii Donner, care nu-i fuseseră niciodată prieteni, ci stăpâni deplini, prin contract cu Asociaţia Cuiburilor.

— Prea onorabilul domn Max Donner se află şi dânsul aici, spuse Renngy, lăsându-l cu gura căscată pe Lai.

După care relată discuţia pe care o auzise, explicând că starea în care se aflase atunci îl împiedicase să-şi permită să-şi impună prezenţa stăpânului său (încă stăpân, până va anula contractul, bineînţeles).

— Max aici! nu înceta să repeta Lai. Înseamnă că afacerile lui au rămas cam de capul lor, funcţionează în virtutea obişnuinţei! Da, am oarecari şanse să schimb lucrurile pe Dududum! Ce zici, Renngy, ţi-ar place să lucrezi cu mine, după ce-o să ieşi de aici?

— Prea onorabile domn, aş face acest lucru cu plăcere, dar, după cum prea bine ştiţi, prea umilul dumneavoastră servitor este rob prin contract al prea onorabilului domn Donner. Regulile cuibului permit încheierea unui singur contract pentru fiecare klomb, iar al meu a fost deja încheiat. Eu pot, cel mult, să negociez anularea contractului existent, dar nu pot încheia un altul.

După încetarea slujirii domnului Donner, existenţa mea se va reduce la activităţi benevole în favoarea Sfatului Cuiburilor...

— Fii liniştit, băiete, ştiu prea bine chestiiole astea! Frumuşeii din Sfatul Cuiburilor îmi sunt prea obligaţi, ca să se încurce în fleacuri! O să vorbesc cu ei şi mi te vor repartiza de îndată ce vei anula contractul cu Max.

— Dar e împotriva regulilor, prea onorabile domn! Este împotriva codului onoarei!

— Fii serios! Dacă ai ştii câte afaceri de felul ăsta am încheiat până acum! Îşi mai aminteşti de Klikn?

— Da, prea onorate domn. Un klomb roşu, cu un tatuaj pe ţeastă, care v-a slujit în insulele Titanice.

— Fusese cumpărat de la cuib de bătrânul Citarides şi-l slujise pe acesta vreo trei ani, înainte să-l preiau eu.

— N-am ştiut...

— He, he, sunt multe pe care nu le ştii! Se pot face tot felul de aranjamente cu băieţii din Sfatul Cuiburilor, băiete dragă, totul e să dai cui trebuie ce trebuie şi cât trebuie!

Renngy rămăsese cu pliscul căscat. Dacă era adevărat – şi era adevărat, Lai n-avea nici un interes să-l mintă – atunci nu merita să fie credincios cuiburilor, după cum nu merita să-i fie nici lui Max.

Şi atunci, care urma să fie soarta lui?

Din fericire, Lai se plictisi repede de el – avea alte probleme la care să se gândească, mai importante – şi se decise să plece.

— Ne mai întâlnim noi, tot pe pod. Rândul trecut când am fost prin parc m-am jurat că n-o să mai calc în veci prin el, dar ce să fac toată ziua, să dorm? Aşa că tot pe aici o să-mi petrec timpul. Hai, pa!

Klombul rămase singur. Se rezemă de un copac, o făptură mică, zgribulită sub aripile-i largi, dezamăgită de lume şi de soartă...

După un timp, auzi un glas ce-l striga. Se întoarse şi o recunoscu pe Mimoza. O amărâtă ca şi el, trădată de toţi, vândută de toţi, un obiect ce te serveşte cu fidelitate şi pe care-l arunci... Îi era milă de ea, îi era milă de el...

Deschise braţele lungi, subţiri, şi o cuprinse pe femeie într-o îmbrăţişare disperată, de copii rătăciţi în pădure, şi plânseră împreună lumea pierdută pentru totdeauna a iluziilor...

3.

Doctorul Salvatore: Bună ziua. A venit timpul să discutăm pe îndelete, să lămurim anumite lucruri.

Lai: Cred că trebuia să discutăm mai demult. Se întâmplă aici o mulţime de chestii, care nu-mi sunt foarte clare...

Doctorul Salvatore: Să le clarificăm. De aceea mă aflu aici. Întreabă-mă şi-ţi voi răspunde.

Lai: Nu înţeleg un lucru… de fapt, sunt mai multe…

Doctorul Salvatore: Nu ne grăbeşte nimeni. Avem tot timpul la dispoziţie să lămurim orice lucru.

Lai: Ei bine, timpul… Ce se întâmplă cu timpul? Am impresia că stă pe loc sau, oricum, se scurge altfel, într-un mod necunoscut mie…

Doctorul Salvatore: Perceperea timpului e relativă, ştim cu toţii asta. De multă vreme s-a observat că trăim momente în care timpul pare accelerat, nici nu ne dăm seama când au trecut orele, sau momente în care timpul pare că a înţepenit, când fiecare secundă se scurge cu o încetineală exasperantă… Nu ţi s-a întâmplat niciodată?

Lai: Ba da. Dar asta ţinea de starea mea de spirit sau de cât de ocupat eram. Nu mi s-a întâmplat niciodată să mi se pară că timpul a trecut fără să-mi dau seama când stăteam degeaba.

Doctorul Salvatore: Ca să spunem altfel, orice lucru măsurabil se raportează la un sistem de referinţă. Nu contează unitatea de măsură, ci elementul de comparaţie. Să presupunem că unitatea de lungime universal recunoscută ar fi metrul. Deci, indiferent de sistemul de referinţă, am avea o unitate de măsură identică. Să mai presupunem existenţa a doi observatori, unul de dimensiunile tale, altul de dimensiuni microscopice. Pentru tine va fi vorba de un sistem de măsurare relativ comod, care-ţi va permite să apreciezi, de exemplu, că ai înălţimea de aproximativ un metru şi nouăzeci de centimetri. Pentru fiinţa microscopică, dimensiunile tale vor fi imense, pentru ea vor fi foarte importante subdiviziunile care ţie ţi se par neglijabile, neesenţiale. Înălţimea ta va fi definită ca un număr de tipul 190032700123571, iar cifrele din coadă, ce reprezintă dimensiuni pe care tu nu le poţi sesiza, deci nu fac parte din universul tău, vor însemna pentru făptura aceea mărimi deosebit de importante, pe care nu le poate ignora, de care trebuie neapărat să ţină seama, în timp ce valorile reprezentate de primele cifre, adică tocmai acelea reprezentative pentru tine, nu-i spun mare lucru. Să-ţi dau un exemplu: ştii care-i distanţa de la planeta pe care locuieşti la soarele în jurul căreia se învârte?

Lai: Ştiu şi eu? Câteva milioane de kilometri…

Doctorul Salvatore: Ai idee cumva cât de lungă este masa din sufrageria ta?

Lai: O sută cincizeci de centimetri, am măsurat-o când am instalat-o, ca să ştiu cum se potriveşte în cameră.

Doctorul Salvatore: Perfect. Deci ştii lungimea mesei din sufragerie, dar ai o idee destul de vagă despre distanţa până la soare. Cele două mărimi există, indiferent de faptul că le cunoşti sau nu. Măsurarea lor, cunoaşterea măsurii lor reprezintă un element subiectiv, determinat de interes. S-ar putea ca pe Dududum să existe astronomi care să cunoască foarte bine distanţa până la soare, dar să nu aibă habar de lungimea mesei din sufragerie.

Lai: Tot ce se poate, dar care-i poanta? Ce legătură are lungimea mesei mele cu timpul bizar de aici?

Doctorul Salvatore: Ideea e că, în anumite împrejurări, nu valorile mari, cele care definesc cu adevărat un obiect în ansamblul universului, au importanţă, ci fracţiunile ce trec de obicei nebăgate în seamă. Aprecierea dimensiunilor unui obiect ţine de un interes, de o poziţie. Să vedem în ce măsură acest lucru e valabil şi pentru timp. Ştim cu toţii că evenimentele au o importanţă istorică, contribuţia lor judecându-se după efectul lor într-un anumit continuum socio-istoric. O invenţie (sau o schimbare de guvern) poate avea un efect imediat, măsurabil în banii câştigaţi de inventator sau de muncitorul care găseşte datorită ei o slujbă – respectiv în măsuri de scădere a şomajului sau de sacrificii impuse populaţiei – lucruri sesizabile uşor de cei interesaţi, dar pot avea şi o importanţă pe termen lung, implicând schimbări fundamentale ale structurii sociale, favorizând apariţia unor elemente novatoare sau, dimpotrivă, conservatoare, în evoluţia acesteia. Evident, asemenea modificări nu-s sesizabile decât în timp, la o scală a timpului în zeci, poate chiar sute de ani. Un lucru lipsit de importanţă pentru omul de rând, care trebuie să trăiască fiecare clipă, în detaliu, nu la scară macrotemporală. Mai mult, omul obişnuit sesizează mai uşor importanţa unor evenimente minore, multe dintre ele lipsite de vreo importanţă istorică, dar care reprezintă, la nivelul vieţii lui, evenimente majore. Faptul că muncitorul X a găsit o slujbă bună, deci se poate căsători cu fata la care ţine, reprezintă, poate, evenimentul crucial al vieţii sale, în funcţie de care se vor desfăşura toate celelalte. Dar la nivel istoric, acest eveniment este la fel de important ca înflorirea unui mac anume dintr-un lan cu milioane de plante.

Lai (nerăbdator): Domnule doctor, dacă nu vreţi să-mi răspundeţi la întrebare sau nu aveţi voie sau – poate – nu ştiţi, spuneţi-mi de-a dreptul, nu mă mai aburiţi în felul ăsta! M-aţi zăpăcit complet. N-am înţeles mai nimic, deşi nu-s prost de loc. Toate poveştile astea cu importanţa relativă a evenimentelor sunt arhicunoscute. Accidentul meu are o mare importanţă pentru mine personal, poate şi pentru un grup restrâns de prieteni, o importanţă extrem de redusă la nivel planetar şi absolut nici o influenţă aspra pescuitului de balene-ton pe Nicellhm. Să revenim la chestiune.

Doctorul Salvatore: Problema importanţei evenimentelor are strânsă legătură cu scurgerea timpului. Cu cât evenimentul ne interesează mai mult, cu atât timpul se dilată, trăim mai intens fiecare clipă...

Lai: Toată lumea ştie asta, precum şi exemplul cu meciul care durează, subiectiv, mai mult decât cele nouăzeci de minute obiective!

Doctorul Salvatore: În regulă, deci am lămurit o serie de elemente preliminare. Ne-am lămurit că timpul e perceput subiectiv, funcţie nu de importanţa obiectivă a evenimentului, ci de implicarea afectivă a observatorului. Dar această percepere subiectivă constă, de fapt, în senzţia că timpul trece mai repede din cauză că acţiunile se succed foarte repede. În realitate, acţiunile se succed în ordinea lor firească, cu durata lor firească. Participarea noastră nu-i mai mare decât de obicei. Singura diferenţă constă în faptul că, în asemenea momente, există o succesiune de

evenimente mai mare ca de obicei în care ne implicăm profund. Ca să definim altfel problema, obosim fizic şi nervos în cele nouăzeci de minute ale meciului mai mult dect în nouăzeci de minute obişnuite, în care nu ne implicăm afectiv atât de mult. Consumăm energie vitală pentru mai mult de nouăzeci de minute standard, ca să le zicem aşa. Ca urmare, sesizăm această diferenţă de consum de energie vitală, o raportăm la norma obişnuită de consum şi, din obişnuinţă, o comparăm cu singurul criteriu pe care-l avem pentru aprecierea reducerii cantităţii de energie vitală: trecerea timpului. Pentru că suntem obişnuiţi cu un consum uniform de energie vitală. Consumul nefiind corespunzător cu perioada de timp scursă, avem senzaţia de dilatare a timpului. Deoarece ştim că acest lucru nu-i posibil, definim senzaţia noastră ca fiind subiectivă, ca fiind o impresie eronată. În fapt, fenomenul e obiectiv.

Lai: Staţi, staţi! Ce-i cu chestia asta, energia vitală?

Doctorul Salvatore: Nu trebuie să-i dăm vreun sens metafizic. Printre multele descoperiri făcute aici, pe Caduceus, se află şi acelea referitoare la cunoaşterea programului genetic conţinut în ADN. Noi am ajuns la concluzia că viaţa umană este determinată printr-un anumit potenţial, prin posibilitatea de a consuma o cantitate finită de energie. În funcţie de modul în care posesorul acelei zestre de energie o consumă mai cu zgârcenie sau mai risipitor, viaţa sa va dura mai mult sau mai puţin. De obicei, există o raţie normală de consum, caracteristică fiecărei persoane. Sigur, funcţie de bioritm, persoana respectă în mod destul de relativ această raţie. Deci o trăire mai intensă a vieţii va duce la scurtarea ei, o trăire mai puţin intensă la lungire. Dar, dacă analizăm lucrurile corect, durata de viaţă, măsurată în ani standard, este incorectă, pentru că, măsurată în trăiri şi participare la evenimente, durata este cea stabilită prin codul genetic, fără legătură cu anii aparenţi trăiţi. Mai mult, o viaţă lungă, trăită fără implicare, fără intensitate, fără participare directă, înseamnă de fapt diluarea zestrei enegetice, folosirea ei într-un mod ineficient, în fapt irosirea ei zadarnică. După cum implicarea exagerată, trăirile supralicitate, eventual amplificate artificial prin tot felul de stimulente – droguri, alcool, etc. – înseamnă o risipă la fel de inutilă, aruncarea în vânt a unei bogăţii incomensurabile, ce nu se poate reface.

Lai: Dacă înţeleg bine, fiecare dintre noi e condiţionat genetic? Se poate aprecia, la naşterea unui copil, câţi ani va trăi?

Doctorul Salvatore: Da, dar cu observaţiile făcute anterior. Pot să spun, de exemplu, că acest copil are zestre energetică iniţială pentru nouăzeci de ani. Dar felul în care o va folosi depinde de mediul social, de conjunctură istorică, de hazard... de tot ce poate contribui la accelerarea implicării afectiv-emoţională, deci la consumul supranormativ al cantităţii fixe de energie vitală ce i-a fost stabilită genetic.

Lai: Şi când se termină cantitatea de energie alocată persoanei, aceasta moare?

Doctorul Salvatore: Evident. Sigur, problema energiei vitale este mult mai complicată. Atunci când există în exces, cum se întâmplă la începutul vieţii, duce la creşterea fizică şi intelectuală a purtătorului. Când scade sub o anumită limită, nu mai e capabilă să menţină funcţionalitatea trupului, ceea ce duce la îmbătrânire. Şi, după cum e firesc, când nu mai există, viaţa încetează... Dar să nu fiu înţeles greşit: nu-i vorba de o energie inclusă în codul genetic. Ce fel de energie ar fi aceea care încape, într-o cantitate cât să ajungă pentru o viaţă, într-o codificare? Codul ADN-ului reprezintă o predispoziţie naturală de a folosi o anumită cantitate de energie, pe care trupul şi-o procură din alimente, băutură, căldură... Dacă nu-i putem asigura necesarul, degeaba are acea predispoziţie, potenţialul lui se va irosi fără rost. Ca şi în cazul potenţialului intelectual, al geniilor, una-i posibilitatea oferită de zestrea genetică şi alta-i ce se va întâmpla în realitate. O mulţime de oameni sortiţi să ducă o viaţă lungă, bogată în evenimente – sau, mai bine zis, pregătiţi genetic să facă bine faţă unei astfel de vieţi – au nimerit în incidente istorice grave – foamete, război, cataclisme naturale – n-au reuşit să-şi procure energia necesară şi au murit, deşi, conform înzestrării biologice, ar fi trebuit să trăiască mult. Codul genetic nu ţine de foame.

Lai: Mda... Deci codul dumneavoastră reprezintă, de fapt, un maxim ce poate fi atins dacă totul merge perfect...

Doctorul Salvatore: Cred că ai înţeles foarte bine şi ai surprins esenţa problemei.

Lai: Grozav! Am surprins esenţa problemei, dar n-am înţeles nimic! Care-i legătura cu ce se întâmplă aici?

Doctorul Salvatore: Deci am convenit că utilizarea energiei vitale nu-i constantă, că în momente de solicitare deosebită – fizică, intelectuală sau afectivă – organismul consumă mult mai mult ca de obicei. Închipuiţi-vă ce se întâmplă în caz de boală. Trupul se va împotrivi bolii din toate puterile, va opune agresiunii microorganismelor sau traumatismelor rezerva sa energetică, încercând să-şi refacă sănătatea. Cu cât rezerva sa e mai mare, cu atât va putea face faţă unei solicitări mai mari. Organismul va consuma cantităţi disproporţionate, în raport cu timpul normal, va pune la bătaie rezerve care ar fi trebuit să-i ajungă timp îndelungat, de aceea timpul său subiectiv va fi altul decât timpul obiectiv. În câteva zile, ore, chiar secunde, va îmbătrâni cu ani întregi.

Lai: Am auzit că aceia care sunt în pericol de moarte îşi retrăiesc viaţa în câteva secunde...

Doctorul Salvatore: Aşa-i, dar e vorba de alt fenomen, în cazul de care vorbeşti persoana în pericol caută motivaţii pentru a se agăţa de viaţă, inconştientul ştie că trebuie să facă eforturi foarte mari şi face o analiză rapidă, pentru a-şi da seama dacă merită să facă asemenea eforturi. De altfel, acest lucru se întâmplă doar în cazurile în care persoana manifestă o sete de viaţă ieşită din comun. Există cazuri în care motivaţiile sunt foarte evidente, trupul ştie că trebuie să trăiască, indiferent de preţ, sau când

rezervele energetice sunt insuficiente, iar inconştientul cunoaşte că eforturile ar fi inutile, organismul nefiind în stare să facă faţă unui efort atât de mare. În asemenea cazuri, analiza n-are rost, deci persoana nu-şi revede trecutul... Însă noi discutam despre boli, nu despre accidente.

Lai: Şi care-i diferenţa? În ambele cazuri, organismul se află în pericol de moarte.

Doctorul Salvatore: E doar o problemă de moment. Eu mă refeream la momentul în care pericolul exterior a trecut, indiferent de natura sa, iar organismul a rămas afectat puternic şi trebuie să lupte pentru refacerea sa. Deci, funcţie de gravitatea acestei afectări, trupul îşi mobilizează rezervele, luptă din răsputeri, iar timpul subiectiv se dilată proporţional cu consumul de energie. Orice ajutor extern, care poate sprijini refacerea energetică, cum ar fi medicamentele, de exemplu, va avea o importanţă deosebită. În majoritatea lor, pacienţii noştri se află în momente de luptă gravă pentru supravieţuire, când timpul subiectiv se dilată extrem de mult, ei consumând în fiecare secundă de timp obiectiv energie corespunzătoare orelor, zilelor sau chiar anilor.

Lai: Apropo de chastia asta, de cât timp mă aflu aici, în spitalul pe care-l dirijaţi?

Doctorul Salvatore: Întrebarea depăşeşte contextul. Răspunsul nu-i edificator, pentru că noi am intervenit nu numai asupra modului de percepere de către pacienţi a timpului obiectiv, făcându-l să pară a avea acceaşi lungime ca acela subiectiv, ci şi asupra distribuţiei consumului energetic pe unitatea de timp real. Vedeţi, risipa de energie, consumul exagerat într-un interval scurt epuizează organismul care, bolnav fiind, în stare de criză, nu-i în stare să-şi refacă rezervele în acelaşi ritm în care le consumă. Se ajunge la situaţia gravă în care organismul a făcut eforturi groaznic de mari, cu rezultate foarte bune, dar nu poate continua eforturile în acelaşi ritm, deci riscă să fi făcut eforturi zadarnice, ajungându-se la un sfârşit tragic din cauza epuizării, deşi ar fi existat toate condiţiile unei rezolvări fericite a crizei.

Lai: Deci, într-o asemenea situaţie specială şi disperată, interveniţi asupra timpului real?

Doctorul Salvatore: O întrebare directă şi indiscretă... Intervenţia asupra timpului real ar avea efecte incomensurabile... Să zicem că practicăm o scoatere temporară din timpul real, o punere în aşteptare a pacientului... care, combinată cu încheierea unui armistiţiu, tot temporar, cu agenţii patogeni...

Lai: Cum adică armistiţiu cu agenţii patogeni? Ce înţelegeţi prin această exprimare?

Doctorul Salvatore: De exemplu, în cazul dumneavoastră, am ajuns la o înţelegere cu sporii nordellieni...

Lai: Cu sporii nordellieni? Domnule doctor, am presupus, la un moment dat, că mă aflu într-un ospiciu, dar nu mi-am închipuit că boala a afectat şi cadrele medicale...

Doctorul Salvatore: Presupun că indignarea dumneavoastră e generată de presupunerea, complet eronată de altfel, dar foarte răspândită, din nefericire, că inteligenţa este caracteristică numai unor anumite nivele de organizare a vieţii organice. Fiecare formă de viaţă beneficiază de inteligenţă. După cum nivelul de inteligenţă al oamenilor nu-i identic, nici nivelul de inteligenţă al speciilor nu-i asemănător. Dar asta nu înseamnă că nu există. Chiar şi multe forme de minerale deţin un fel de viaţă, deci, implicit, o formă de inteligenţă. Noi am reuşit să identificăm nu existenţa acestei inteligenţe – pe care o cunoaştem de mult – ci modul de comunicare cu formele de inteligenţă tipice altor vietăţi. Am descoperit logica acestor forme de inteligenţă, deci modul în care pot fi contactate, felul în care privesc ele problemele noastre, felul în care putem găsi un punct de vedere comun pentru ieşirea din criză.

Lai (ironic): Deci aţi discutat cu sporii din mine! Şi ce ziceau drăgălaşii? Se simt bine?

Doctorul Salvatore: Nu în mod deosebit. Au nimerit într-un mediu care nu le prieşte prea mult, dar cel mai grav este că-s pline de ură. După cum ştiţi, sporii aceştia trăiesc în simbioză cu gheişele-scut. Au stabilit, în timp, o legătură de afecţiune cu purtătoarea lor, care depăşeşte relaţia normală, de interes, dintre speciile simbiote. Uciderea purtătoarei nu numai că le-a lăsat fără gazdă – o problemă nu foarte gravă, în sine, din moment ce şi-au găsit alt purtător, chiar dacă-i numai temporar, lucru de care nu-şi dau seama, aprecierea timpului făcându-se, din cauza duratei de viaţă reduse, cu totul altfel decât la oamni – dar le-a răpit acel sentiment de amiciţie, (de dragoste, dacă vreţi) de care beneficiau anterior. Intenţia lor declarată a fost de a vă ucide, cu preţul vieţii lor. Am reuşit, în urma unor tratative destul de dificile, să-i facem, pentru moment, să înceteze agresiunea împotriva trupului dumneavoastră. Să încheiem un armistiţiu. Urmează să le facem, ulterior, propuneri care să-i convingă să se lase extraşi din trupul pe care l-au infestat. Soluţia cea mai convenabilă ar fi, cred, aceea de a le oferi o altă gheişă-scut cu care să intre în simbioză.

Lai: Presupunând că vă cred... ce atâtea discuţii cu nişte... gângănii! Omorâţi-le şi gata!

Doctorul Salvatore: Orice viaţă este sacră. Orice făptură are dreptul la viaţă. Deci, orice fiinţă este sacră. Uciderea ar însemna o ofensă adusă Creatorului. Dar nu asta contează. Vedeţi, aici, pe Caduceus, vin la tratament tot felul de făpturi, din toate colţurile universului. Pentru ce le-am vindeca într-o secţie, pentru a le ucide în alta? Mai ales că putem rezolva problema fără a lua vreo viaţă... Există, din nefericire, şi cazuri în care avem de-a face cu fiinţe pervertite, care şi-au pierdut raţiunea... Atunci, moartea înseamnă pentru ele o salvare. Dar în cazul unor făpturi logice, cu care te poţi înţelege, de ce să recurgem la violenţă inutilă?

Lai: Deci, dacă înţeleg bine, aici pacienţii sunt puşi într-un fel de stare de conservare, până reuşiţi să încheiaţi un pact de neagresiune cu agenţii patogeni care i-au infestat?

Doctorul Salvatore: Deşi replica dumneavoastră e plină de sarcasm, n-aş putea spune că, în fond, nu conţine o mare doză de adevăr... De fapt, aici, pe planeta aceasta spital, ne-am străduit să rezolvăm problema fundamentală a medicinei.

Lai: Aşa cum alţii se străduiesc, de nu ştiu când, să rezolve problema fundamentală a fizicii.

Doctorul Salvatore: Exact. Am pornit de la constatarea că medicina nu era o ştiinţă exactă, ci una statistică. Dar la medic nu vine pacientul statistic, ci unul individual, cu probleme tipice, care, de multe ori, sunt unice. Acestea nu pot fi tratate statistic. Dacă vreţi, medicina a acţionat empiric, pe baza unor observaţii îndelungate. Dacă pacientul suferă de simtomul x, îi dai medicamentul y şi-i recomanzi regimul z. Pentru că în mii de alte cazuri acestea au avut efectul dorit. Asta nu înseamnă că şi în cazul respectiv vor avea. Statistic, ar trebui să aibă. Şi au, statistic. Ceea ce înseamnă că, în cazuri particulare, pot să nu aibă. Iar pacientul respectiv nu va fi încântat să descopere că, fiind un caz ce se abate de la normalitatea statistică, nu poate fi tratat.

Lai: Asta cam aşa e...

Doctorul Salvatore: Important a fost să definim o noţiune nebăgată în seamă: starea de normalitate. Fiecare organism are caracteristici proprii, beneficiază de o energie vitală caracteristică. Din punct de vedere medical, există nişte limite de normalitate. Nimeni nu spune că temperatura normală este 36,6 grade Celsius, sau că presiunea sanguină trebuie să fie 12 cu 7. Statistic, acestea sunt valorile de normalitate cele mai răspândite, ceea ce nu înseamnă că nu există şi persoane care au alţi parametri la care se simt bine, iar valorile care indică la majoritatea oamenilor o stare excelentă a sănătăţii arată, în cazul lor, o boală incipientă. Să presupunem că avem un pacient a cărui tensiune normală, cea la care se simte bine, este 18 cu 12. Dacă se prezintă la medic, din cauza unei indispoziţii oarecare, greu de identificat, acesta îi va face o examinare generală şi va descoperi că individul are probleme cu tensiunea, deci nu-şi va bate capul să mai caute şi altceva, pentru că a găsit ceva evident în neregulă. Îi va prescrie o medicamentaţie care-i va aduce tensiunea la normalul statistic, reuşind ca prin aceasta să-i agraveze şi mai mult starea...

Lai: Se poate spune că nu aveţi o părere prea bună despre cei care practică meseria dumneavoastră...

Doctorul Salvatore: Dimpotrivă. Consider că, utilizând un instrument atât de greoi, atât de puţin pus la punct, munca medicilor a fost foarte dificilă, iar rezultatele surprinzător de bune. Dar toate acestea vor fi, foarte curând, de domeniul trecutului. Am pus la punct aici, în acest spital, un sistem extrem de matematizat. Un sistem de ecuaţii care permit determinarea funcţiunilor fizice. Sigur, un asemenea sistem priveşte trupul omenesc ca un întreg.

Lai: Nu vindec membrul dacă nu vindec trupul, nu vindec trupul dacă nu vindec sufletul... De câte mii de ani circulă această declaraţie de principii, domnule doctor?

Doctorul Salvatore: N-am pretins că am aruncat la coş ce-a fost înainte, ci că am perfecţionat munca înaintaşilor. Credeţi că există vreo ştiinţă care să nu fi început prin acumulări de date statistice, care au dus, ulterior, la generalizări, la descoperiri de legităţi?

Lai: Bine, aţi descoperit aceste legităţi, le-aţi formulat matematic... Şi ce-i cu asta?

Doctorul Salvatore: Sigur, sistemul trebuie experimentat cum se cuvine, determinate valorile corespunzătoare ale tuturor constantelor... Vă imaginaţi cât de complicat este un asemenea sistem de ecuaţii? Nu poate fi folosit fără ajutorul unor calculatoare de mare putere. Dar el funcţionează în spitalul nostru, iar rezultatele sunt entuziasmante. Deci noi supunem pacientul unei examinări atente, începând cu aflarea condiţiilor iniţiale, stabilite genetic – pentru a determina starea de optim natural – iar rezultatele le prelucrăm pe calculatoarele noastre. Aflăm lucruri surprinzătoare, în foarte multe cazuri bolile care ne sunt prezentate reprezintă doar forme de manifestare exterioară ale unor maladii de care bolnavul nu avea idee. Putem astefel să ne îndreptăm eforturile de vindecare direct la sursa bolii, nelăsându-ne atraşi pe piste false. În felul acesta, rezultatele sunt definitive, pentru că înlăturăm cauzele, nu efectele...

Lai: Bine, bine, dar chestia cu armistiţiul încheiat cu viruşii? Sau cea cu trecerea temporară în alt timp? Astea ţin tot de sistemul general de ecuaţii medicale?

Doctorul Salvatore: Nu. Reprezintă descoperiri proprii spitalului şi nu suntem convinşi că pot fi generalizate. Principiile care stau la baza lor sunt extrem de complicate...

Şi tot aşa, până mă apucă bâzdâcii...

Nu vrea să-mi spună clar, să pricep şi eu:

OMULE, N-AI MURIT, DAR NICI VIU NU EŞTI. TE AFLI ÎNTR-O STARE NOUĂ, ÎNTRE VIAŢĂ ŞI MOARTE.

Chiar şi atât ar fi suficient, dacă ar reuşi să mă convingă că-s încă în viaţă, că pot reveni la viaţă.

A TREIA PARTE NEMURIREA

Trei acţiuni de cercetare

1.

Trecură iar perioade de timp lungi, nedeterminate, Lai nu le putea numi zile, din moment ce nu exista ciclu zi-noapte şi ştia că intervalele acelea puteau dura, în timp real, doar câteva ore, chiar secunde, cu toate că lui îi păreau a fi zile nesfârşite...

După întâlnirea cu Renngy nu mai îndrăznise să se ducă în parc, de teamă să nu dea nas în nas cu Max Donner sau cu vreun alt cunoscut. Hoinărise pe coridoare, ferindu-se să intre în vorbă cu cineva, pentru că-i lipsea cheful de afla durerile altora. Descoperise o bibliotecă, dar înregistrările de acolo erau ale unor cărţi pe care le citise de mult, iar parcurgerea lor fusese lipsită de plăcerea surprizei. Aşa că abandonase biblioteca şi căutase altă metodă de a-şi pierde vremea aceea relativă.

O sală de jocuri îi oferise surpriza neplăcută de a juca din nou partide din copilărie, de a retrăi umilinţa neîndemânării de altădată...

Se părea că spitalul oferea doar amintirea unor distracţii, nu distracţii noi.

Cu excepţia discuţiilor, care poate erau şi ele amintiri ale unor nenorociri pe care le uitase cu mult timp în urmă, fiind ale altora...

Nimerise, din întâmplare, într-o sală de conferinţe în care se ţineau predici. Numeroşi indivizi, de rase diferite, de pe planete diferite, se străduiau să convertească la credinţa lor bolnavii, amintindu-le că viaţa lor stătea în mâna lui Dumnezeu, că puteau da oricând ochii cu Creatorul, care le va cere socoteală pentru păcatele lor. Că viaţa lor ajunsese la momentul miracolului, iar dacă acceptau miracolul, ca să fie salvaţi, de ce n-ar accepta şi pocăinţa?

Lai recunoştea că ideea nu era rea, întotdeauna nenorocirea te face să-ţi aminteşti de divinitate, omul e mai dispus ca oricând să facă un târg cu Dumnezeu, dar ce fel de credinţă-i aceea iscată de spaimă?

Încercase să lămurească subiectul cu madam Heiliggeist (doctorul Salvatore nu mai apăruse mult timp după discuţia lor îndelungată, discuţie ce-l lăsase mai nelămurit ca înainte, deci pe el nu avusese cum să-l întrebe ceva), iar sora şefă se burzuluise:

— Acum i-a cuprins pe toţi pioşenia! Crezi că după ce vor pleca de aici îşi mai aduce vreunul aminte? Băiete, religia e o amăgire! Omul nu face decât să presupună ce-ar face el dacă ar fi Dumnezeu. De parcă ar fi în stare să fie Dumnezeu!

Şi plecase, bombănind furioasă, ca de obicei.

Aşa că nu-i rămăsese decât să se plimbe. Edelweiss îi spusese, odată, că poate rătăci pe unde vrea, cu excepţia laboratoarelor.

— N-ai decât să intri şi acolo, mârâise femeia, dacă eşti chiar atât de curios, dar dă dovadă de atât bun simţ şi nu-i încurca pe cei care lucrează.

Nu intrase, n-avea chef să vadă oameni muncind. Dar mersul îi făcea bine, hoinăreala grăbită, fără ţel, îi abătea gândurile de la grija pe care o simţea crescând în el: dacă, totuşi, medicii nu reuşeau să-l vindece?

Fiindcă nu avea nici o certitudine. Se afla oare într-un spital? Nu era convins. Bizareria locului îl făcea să presupună că, mai degrabă, delira din cauza contaminării, că lighioanele micuţe îl rodeau pe dinauntru, răpindu-i orice brumă de judecată.

Pe de altă parte, coerenţa şi logica (oricât de absurdă) delirului puteau permite să crezi că era adevărat, că se afla într-un spital straniu. Asta însemna, conform aceleiaşi logici, că exista o şansă de salvare...

Ajunsese să cunoască o anumită zonă a secţiei, avea grijă să o exploreze în mod sistematic, doar o parte minusculă de lucru nou de fiecare dată când pornea la drum, pentru că se temea totuşi de o rătăcire în coşmarul acela – asta însemna să piardă orice şansă să se trezească, dacă se va trezi vreodată...

Pentru că se întreba cu groază nu dacă o să se trezească, ci unde o să se trezească. Cel mai probabil, pe treptele vilei lui Koldures. Sau în maşină, dacă ajunsese până acolo... O trezire scurtă, înaintea morţii chinuitoare, pe care – descoperi gândul cu uimire – se părea că o merită...

Nu se plăteşte oare totul? Nu venise – puţin cam devreme, ce-i drept – chelnerul cu nota de plată?

Totul fusese zădărnicie... visele, speranţele, truda...

Atunci, în momentul acela de mare îndoială, reapăruse Angelo.

Individul reprezenta o certitudine, o bucată din lumea lui, cea pe care o cunoştea, în mijlocul aiurelii (produsă, probabil, de boală). Cu toată îngâmfarea şi egoismul lui, mititelul oacheş ţinea la el, îi dovedise acest lucru în nenumărate rânduri. Era *cineva în care putea să aibă încredere.* Iar dacă avea încredere în cineva, atunci putea avea şi în el însuşi.

Angelo *cel viu*, într-o lume ce părea lipsită de viaţă.

Angelo se putea uita pofticios le şoldurile infirmierelor ce treceau ţepene pe lângă el, pe coridor, în timp ce el, Lai, era lipsit nu numai de dorinţă, ci şi de *tentaţia dorinţei*.

Angelo, care exclamase când îl revăzuse:

— Lai, băiatule, ce-aş rade o bere rece!

— Ţi-e sete? se uimise Lai, care uitase care-i gustul mâncării şi băuturii.

— Nu. O chestie ciudată, nu ştiu ce mi-au dat ăştia – ce-au dat la toţi, de fapt – dar nu mi-e foame, nu mi-e sete, nu mi-e dor de codru verde. Dar ce-am putea face*, când nu avem nimic de făcut*, decât să bem o bere? Ceva nevinovat, nu poftesc o tărie, să mă matolesc, nici un vin de soi, să mă simt mare, doar o poşircă amăruie, care face bulbuci. Pe care s-o torni pe gât şi s-o pişi imediat, tot în localul în care ai băut-o, să nu te oboseşti cărând-o...

Da... Sincer vorbind, abia aştept să te faci bine şi s-o tulim de aici. M-am plictisit. Un loc în care nu poţi să faci nimic, dar chiar nimic! Nu tu o bătaie, o gagică, un gheşeft... Şi la mânăstire ar fi mai distractiv, mai o rugăciune, o slujbă, te mai cheamă stareţul la spovedanie... trece timpul... Dar aici...

— Nu te-ai plimbat? N-ai tras cu ochiul peste tot?

— Ba da. Am descoperit o serie de chestii mişto, dar şanse de afaceri, o laie! Am vizitat laboratoarele, au nişte chestii incredibile, fabrica de droguri de pe Norda e o grădiniţă pentru prunci, dar n-am găsit nici o cale să-i sensibilizez pe indivizi.

— Nu cred că afacerile pe care le făceam noi, pe Dududum, sunt interesante aici. Droguri au cât le trebuie, că de aia e spital – vorba ceia, bagi în tine ca-n spital – protecţie, de cine să-i aperi, de bolnavii care-s pe altă lume? Iar gagici... n-ai văzut cum arată blondele astea care mişună peste tot?

Angelo se strâmbă:

— Mişto, dar reci, măi Lai, ca gheaţa, sau mai degrabă ca piatra, că parcă-s statui... Am pus şi eu mâna pe una, mai mult să văd ce zice, că poftă, mărturisesc cinstit, nu prea există, nu ştiu de ce, nu mi-o fi priit ce-am mâncat aseară, când o fi fost acea seară... Iar aia se uită la mine şi zice: *Domnule, ai o mână foarte frumoasă... cred că ar arăta bine ca exponat la secţia de chirurgie.. vezi să nu ţi-o tai...* Auzi, boarfa...

— Lasă gargara, Angie, zi-mi ce-ai văzut pe unde-ai umblat.

— Da, şefu', să trăiţi! De la personalul medical, nici vorbă să afli ceva. Nu ştiu cu cât îi plătesc patronii, care or fi ăia, că nici măcar asta n-am putut afla, dar când am încercat să trag de limbă un asistent de la laborator şi i-am făgăduit că, dacă o să fie salon, transfer ceva în contul pe care mi-l indică el, ăla mi-a râs în nas, da, domnule, i-a râs în nas lui Angelo Schwartz, şi mi-a zis că-mi plăteşte el mie cât m-am gândit să-i dau, dacă-l las în pace. Bine, băiatu', m-am grăbit eu să nu scap ocazia, un milion de mardei. Ha, ha, râde prinţul, eu să-ţi dau un milion când tu ai vrut să mă fraiereşti cu cinci copeici? Domnule, poanta e că exact atât mă gândisem să-i transfer, dacă pică în capcană!

— În concluzie, înţeleg că te chinui de-o jumătate de oră să-mi comunici că ai aflat că personalul spitalului e telepat.

— Exact, iubitule! Aşa că de atunci am lăsat angajaţii spitalului în pace şi am discutat numai cu pacienţii.

Lai se cutremură, cuprins de milă. Nu pentru pacienţi – era normal să sufere, ăsta era rolul lor acolo – ci pentru bietul Angie, care trebuise să suporte toate grozăviile alea...

— Oricum, laborantul ăla a fost destul de amabil şi, înainte de a-mi face vânt din parohia lui. mi-a dat să miros ceva dintr-un flacon. Amice, ce senzaţii, ce plăcere! Drogurile noastre-s de rahat! Numai că individul mi-a explicat că drăcia n-a fost inventată încă, a vrut doar s-o testeze, să vadă dacă merită să se apuce de lucru...

— Bine, bine, te-a făcut fericit, după aia ai plecat şi ai început să discuţi cu pacienţii... Ai aflat ceva?

— Domnule, lucrurile ţin, cumva, de miracol. Dacă nu băgăm în seamă chestii relativ banale precum regenerarea unor organe – membre, organe interne, unele zdrobite, imposibil de cârpit, deci indivizii de aici le-au făcut să crească din nou, ca şi cum le-ar fi clonat din celulele rămase – vindecări ale unor boli considerate incurabile şi alte mărunţişuri de acelaşi calibru, cred că lucrul cel mai interesant rămâne tratarea unor afecţiuni congenitale. Cei cu care am discutat consideră că singurul mod în care s-a putut interveni a fost *modificarea conţinutului genetic al fiecărei celule din organism*. Dacă până acum ingineria genetică se reducea la modificarea conţinutului unei singure celule, care apoi se dezvolta în mod normal, până devenea fiinţă, de data asta e vorba de intervenţie pe toate celulele vii – sau măcar pe cele ce generau maladia – ale unui organism matur, lăsându-l funcţional, neafectat...

— Ce folos putem să tragem din chestia asta?

— Amice, practic niciunul. Doar dacă nu devenim agenţi ai spitalului, să căutăm bolnavi incurabili şi să stoarcem de la ăia ce putem... Dar nu-i mare brânză, pentru că de Caduceus află oricine-i la necaz, iar de ajuns aici ajunge cine poate...

— Deci, deşi ăştia fac minuni, nu-i rost să tragem ceva spuză şi pe turta noastră...

— Ar mai fi ceva... Laboratorul de geriatrie...

— Ce-i cu el

— Se zice că acolo ar fi reuşit să vină de hac bătrâneţii...

— Angie, ce ne interesează pe noi? Suntem tineri, bătrâneţea e departe... măcar să ajungem la ea...

— Da, dar dacă ajungem... putem să revenim aici şi să plecăm din nou tineri... iar şi iar... Îţi dai seama, Lai? Asta ar fi un fel de nemurire...

— Interesantă idee... Dar ar trebui să verificăm ca lumea... Să nu ne facem speranţe deşarte... Mai ales că îmi spui nişte lucruri care intră, oarecum, în contradicţie cu ceea ce mi-a explicat doctorul Salvatore despre preocupările de aici. Sigur, nu mă aştept să-mi spună secretele lor, dar nici să mă mintă preventiv, pentru eventualitatea că aş putea afla întâmplător ceva... O să încerc să discut cu individul, iat tu trage mai departe cu urechea... Vezi ce mai poţi afla de pe la pacienţi...

După ce individul plecă, Lai se gândi cu recunoştinţă la el, la faptul că-i reamintea de viaţă, că reuşea să-i trezească interesul pentru ceva.

Că-l ispitea cu ceva...

Când sora şefă Heiliggeist veni să-i facă examinarea periodică, Lai îi comunică, sec, că are ceva de discutat cu medicul.

— Ştie, mormăi Edelweiss. O să vină de îndată ce găseşte un moment liber.

Înainte ca voalul rece să-l transporte în lumea întunericului şi somnului fără vise – sau a leşinului profund, nedureros – Lai apucă să comenteze

pentru sine că era, mai mult ca sigur, un bolnav foarte important, ţinând seama că de el se ocupa direct sora şefă, nu vreuna din infirmiere, iar medicul ştia când avea chef să-l vadă şi se conforma dorinţei lui...

Când se trezi, descoperi că tânărul doctor Salvatore stătea pe marginea patului.

— Aş vrea să ştiu câte ceva despre laboratorul de geriatrie, îl atacă Lai direct, fără ocolişuri.

— Nimic deosebit. După cum ţi-am povestit, codul genetic prevede un anumit potenţial energetic. În anumite condiţii, persoana respectivă nu poate să-şi folosească potenţialul, neavând acces la energia la care ar fi avut dreptul. De obicei, din motive obiective: sărăcie, foamete, catastrofe naturale, un accident... În asemenea situaţii intervenim, remediind unele defecţiuni funcţionale – dacă există – sau oferind un tratament de recuperare, de refacere a organismului, pentru a-şi continua activitatea în bune condiţii. Nimic deosebit.

— Poate fi ceva deosebit. Am auzit că faceţi modificări în codul genetic. Sunt convins că, dacă doriţi, puteţi schimba valoarea energiei alocate persoanei, lungindu-i durata vieţii. Să nu-mi spuneţi că nu-i aşa, că nu vă cred!

Tânărul medic medită un timp, apoi răspunse, cu oarecare tristeţe:

— Adevărul nu-i întotdeauna folositor... Sigur, nu-s adept al minciunii, dar dacă adevărul face rău cuiva, mai bine să nu-l ştie... Fiindcă oamenilor de multe ori le spui adevărul degeabă, nu găsesc în el decât partea care le convine... Iată, să presupunem că aveţi dreptate, că putem, prin manipulare genetică, să lungim durata de viaţă. dar tratamentul nu-i la îndemâna oricui. O categorie de oameni – cea mai mare parte dintre ei, de altfel – n-au mijloacele materiale să şi-l permită. Deci, longevitatea ar fi rezervată unei elite a banului. Medicina ar deveni slujitoarea viţelului de aur. N-am avea nici o garanţie că persoanele tratate ar aduce vreun folos semenilor lor prin mărirea duratei de viaţă.

— După cum n-aţi avea această garanţie nici dacă aţi lungi viaţa sărăntocilor.

— Evident. În principiu, ar trebui să acordăm longevitatea doar oamenilor altruişti, lipsiţi de patimi şi de egoism, care şi-ar dedica anii suplimentari binelui obştesc. Sper că vei fi de acord cu mine că persoanele care să îndeplinească asemenea condiţii sunt foarte rare, iar cel care să hotărască cine va trăi în plus şi cine nu îşi asumă o mare responsabilitate... supraomenească aş zice... chiar neomenească...

— Deci, dacă înţeleg bine, încercaţi să mă convingeţi că lucrul e posibil, dar nu-l faceţi.

— Exact.

— Cred că-i vorba de altceva. Nu v-ar conveni ca eu sau unul ca mine să beneficieze de tratamentul respectiv. Nu ştiu motivul, nu poate fi vorba de bani, banii mei sunt la fel de buni ca ai altora, iar cei care au bani nu i-au făcut prin mijloace mai cinstite ca ale mele...

— Afirmaţia vă aparţine. Personal nu-s de acord cu ea...

— Nu-mi pasă. Ştiu doar că puteţi face un tratament şi-mi spuneţi că nu puteţi, ca nu cumva să-l cer şi eu.

Doctorul cel tânăr îl privi cu milă.

— Domnule Lai, vă imaginaţi că sunteţi singurul care ar reacţiona în felul ăsta? Nu ştiţi nimic sigur, nu ştiţi dacă tratamentul respectiv v-ar folosi la ceva, mai mult, deocamdată şi mulţi ani de acum înainte nu aveţi nevoie de el, dar îl cereţi, îl pretindeţi, ca şi cum aţi avea toate drepturile. Aţi fost adus aici aproape mort. Ne datoraţi viaţa. Dacă aţi avut încredere în noi pentru a vă salva, dacă aţi considerat că suntem în stare să vă administrăm tratamentul potrivit, de ce nu acceptaţi ideea că şi în acest caz avem competenţa şi spiritul de discernământ să ştim ce trebuie să facem?

Lai nu spuse nimic. Ar fi putut să răspundă că el nu ceruse nici un tratament, că fusese adus acolo inconştient, că nu era de loc încântat de acel tratament bizar, de neînţeles, care îi era administrat, dar nu spuse nimic.

Doctorul Salvatore îi confirmase că exista un tratament pentru lungirea duratei vieţii.

Trebuia să afle mai multe. În primul rând, cum putea să-i oblige să i-l administreze.

Începu să rătăcească din nou pe coridare, căutând să identifice laboratoarele, sperând să reuşească să pătrundă în cel de geriatrie şi, la faţa locului, să vadă ce-i de făcut.

Zona laboratoarelor se afla într-o aripă separată a spitalului. Nu se deosebea, în aparenţă, prin nimic de celelalte sectoare ale secţiei umane: coridoare albe, imaculate, cu pereţi lustruiţi, cu podea netedă, iar tavanul acoperit cu plăci luminoase, ce răspândeau raze albe, liniştitoare. Uşile nu aveau inscripţii – iar dacă ar fi avut, cine cunoştea scrierea locală, să le descifreze? Abia acum îşi dăduse seama de-un aspect straniu: discutase cu diferite persoane, dar nu ştia în ce limbă... Folosise galactica standard? N-o cunoştea atât de bine ca să discute atât de liber, fără nici o reţinere, fără să-şi caute cuvintele. Interlocutorii lui păruseră la fel de nestingheriţi...

N-avea timp de enigme şi alte prostii.

Începu să deschidă uşile la rând, sperând să identifice laboratorul ce-l interesa. În camerele imense, aparatură complicată, metal sclipitor, plastic mat şi sticlărie transparentă, toate de-o curăţenie impecabilă. Bărbaţi şi femei destul de tineri, de-o frumuseţe rece, distantă, ca şi infirmierele pe care le întâlnise până atunci, adânciţi în studiu, examinând aparate stranii, lucrând cu calculatoare ciudate, manevrând unelte bizare. Nici un pacient. Presupuse că acolo se făcea doar cercetare, se pregăteau medicamentele miraculoase, iar tratamentele se făceau în alte părţi.

Nimeni nu-l băga în seamă, laboranţii păreau prea preocupaţi de munca lor, rareori se deranja vreunul să ridice capul şi să-i arunce o privire grăbită, lipsită de interes, apoi se cufunda din nou în studiul pe care-l

întrerupsese doar pentru o secundă. Fără să se obosească să-l întrebe ce căuta acolo...

La început, Lai spusese respectuos bună ziua când intrase, dar nu primise niciodată răspuns. Nu din lipsă de politeţe, era convins de asta, nici pentru că indivizii l-ar fi considerat o entitate prea neglijabilă pentru a respecta regulile de comportare socială, ci pentru că, după cum deduse el, se aflau într-o altă lume, diferită de cea în care li se aflau trupurile, iar trecerea înapoi i-ar fi disturbat prea mult. Pur şi simplu mintea lor nu ştia că el se află acolo, chiar dacă ochii lor se uitau la el.

Rătăci astfel multă vreme prin camerele imense, pline de instrumente şi aparatură necunoscută, fără a-l întreba nimeni ce dorea, fără a-i spune cineva că deranjează...

Se întorcea, din când în când, în camera lui, iar sora şefă apărea aproape imediat, fie ca să-l acopere cu voalul rece, aducător de uitare, fie mulţumindu-se doar să-i aplice pe piept ventuza rece a analizorului. Îşi întâlnea, câteodată, camaradul, dar Angelo nu avea noutăţi demne de interes, doar zvonuri lipsite de temei, contradictorii. Unele păreau inventate ad-hoc, numai din plăcerea de a impresiona, altele erau atât de bizare, încât, chiar de-ar fi fost adevărate, aveau doza suficientă de neverosimil ca să nu le considere reale.

Dar de fiecare dată, după ce sora şefă îşi termina treaba, se reîntorcea în coridorul acela izolat, în care nu întâlnise niciodată pe nimeni, de parcă doar el ar fi fost interesat de existenţa lui, şi continua să deschidă uşi, să privească oamenii în alb care lucrau la aparatele sclipitoare, şi să spere că, o dată şi o dată, îl va băga cineva în seamă.

Însă momentul acela nu venea...

În cele din urmă îşi luă inima în dinţi şi se adresă unui individ, care tocmai terminase de turnat un lichid arămiu, dens, într-o cuvă transparentă:

— Fiţi amabil, nu ştiţi...

Individul îi făcu semn să aştepte o clipă, turnă un lichid incolor peste cel din cuvă, porni un mixer sonic, care provocă un vârtej de stropi ce-şi schimbau culoarea, trecând din ruginiu în verde, apoi în argintiu... După care se întoarse spre el:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Caut laboratorul de geriatrie.

Individul îl privi cu oarecare îndoială, de parcă s-ar fi întrebat ce treabă putea să aibă el în laboratorul acela, apoi dădu din cap, ca şi cum şi-ar fi spus că nu-i treaba lui, că n-are rost să piardă timp preţios cu lucruri lipsite de importanţă, şi răspunse, cu o amabilitate rece:

— Când ieşiţi, o luaţi la dreapta. A treia uşă, pe partea de vis-a-vis.

— Mulţumesc foarte mult, se grăbi Lai, dar individul se cufundase din nou în lumea lui, întrerupând legătura cu cea în care se afla Lai...

Încăperea în care intră era mai mică, mai de dimensiuni omeneşti, decât cele pe care le văzuse până atunci. Bineînţeles, avea pereţii la fel de albi, de netezi, ca şi celelalte. Iar tavanul alcătuit din plăci luminoscente.

În centru, o maşinărie ciudată, sclipind îmbietor, liniştitor, a metal cromat şi plastic moale. Un ansamblu alcătuit dintr-o cutie înaltă de vreo trei metri, lată de doi, cu o uşă din metal vopsit în alb. O uşă simplă, cu o clanţă banală, deasupra căreia se găsea un panou de comandă alcătuit din câteva butoane mari – unul roşu, altul verde şi unul argintiu – precum şi o tastatură numerică.

De-a lungul pereţilor erau înşirate etajere, rafturi, stative, pline cu recipiente, eprubete, borcane închise ermetic...

În încăperea aceea se afla o singură persoană. Un bărbat între două vârste, îmbrăcat în obişnuitul halat alb. Care stătea în faţa unui calculator, privind cu oarecare indiferenţă liniile cu cifre afişate pe ecran. La intrarea lui Lai, întoarse capul:

— Ce doriţi? întrebă el, cu voce plictisită.

— Aici e laboratorul de geriatrie? se grăbi Lai să se intereseze.

— Da, răspunse bărbatul, cu o curiozitate nedisimulată în privire.

Ceva de genul: *ce vei fi căutând tu în laboratorul meu? ce treabă te aduce aici? îmi oferi şansa să scap de plictiseală?*

Lai nu era prea sigur cum să atace problema. În mod normal, ar fi trebuit să încerce să-l tragă de limbă pe nesimţite, să-l ia pe departe... dar cu indivizii ăştia cufundaţi în munca lor, nu puteai fi sigur că-i va oferi răgazul necesar...

Se decise să atace direct:

— Am auzit că aveţi posibilitatea modificării codului genetic, astfel încât să măriţi durata vieţii.

— Bineînţeles, mormăi bărbatul – probabil cercetător, dar tot aşa de bine putea fi un simplu laborant, poate că era mai bine să fie un laborant, s-ar fi simţit flatat să se vadă în postura de a da lămuriri despre cercetările de acolo, ar fi scăpat informaţii de valoare, dar chestia asta era valabilă şi pentru un cercetător, acesta ar fi simţit nevoia să-şi laude realizările...

— Şi cât de mult poate fi lungită viaţa unui om obişnuit? se grăbi să întrebe Lai, cu o lăcomie de a afla ce făcu, surprinzător, impresie bună interlocutorului său.

— Oricât, răspunse acesta, cu un fel de mândrie nedisimulată.

— Asta înseamnă o mie, două de ani?

— Oricât înseamnă oricât, îl lămuri cu superioritate individul.

Lai rămase o clipă pe gânduri, să digere informaţia.

— Adică nu-i vorba de o lungire pe o durată finită? întrebă el, în cele din urmă. Auzisem că... operaţia... se face doar pentru un număr de ani...

— În mod normal, tratamentele pe care le facem aici prelungesc viaţa pacientului cu un număr fix de ani. De obicei nu prea mult, zece, maximum douăzeci de ani. Dar dumneavoastră v-aţi interesat, dacă am priceput bine, de posibilitatea de a lungi viaţa, deci de ce suntem în stare, nu de ceea ce facem în mod obişnuit.

— Aveţi dreptate, asta am vrut să ştiu, dar răspunsul dumneavoastră a fost atât de uimitor... de surprinzător...

— Nu-i nimic surprinzător, declară individul, privindu-l cam de sus. E doar o chestiune de dimensiunea codului. De codificare, ca să spunem aşa.

— Fiţi amabil, nu puteţi să explicaţi aşa, mai pe înţelesul unui necunoscător?

— Domnule, să presupunem că aveţi undeva, în ADN, un spaţiu rezervat vârstei, în care poate fi înscris doar un număr din trei cifre (în sistem zecimal). Deci numărul maxim, respectiv vârsta maximă, ar fi de 999 ani. Până acum, acolo apăreau valori de 70, 80, 90, chiar 100 sau 120 de ani. Dar, în principiu, se pot trece valori până la 999 ani. Presupunând că am schimba sistemul de codificare, am putea înscrie în câmpul acela valori care să însemne, să zicem, 99999 ani. Dar problema este dacă inteligenţa genetică este în stare să interpreteze valoarea aceea în sensul pe care i l-am dat noi, pentru că ea va continua, în mod normal, să folosească propriul sistem numeric, aşa că suntem limitaţi la valoarea maximă ce poate fi înscrisă acolo. De aceea primele noastre realizări în domeniu s-au mulţumit doar să folosească maximul spaţiului disponibil, să rescriem în codul genetic valoarea maxim posibilă a vârstei...

— Oricum, nouă sute de ani e ceva!

— Cifra pe care v-am spus-o e arbitară, v-am dat un exemplu într-un sistem numeric cu care sunteţi obişnuit. Codul genetic foloseşte sistemul ternar, deci valoarea maximă este, de fapt, 363.

— Şi aşa e o valoare considerabilă!

— Nu-i aşa? Dar valorile puteau fi mult mai mari dacă am fi folosit spaţiul acela pentru valori în hexazecimal, să zicem... Numai că inteligenţa genetică n-ar fi înţeles valoarea. Ar fi încercat s-o interpreteze în sistem ternar, ar fi descoperit semne care nu aveau sens şi, ca urmare, sistemul biologic al persoanei respective ar fi luat-o razna. Ca în cazul cancerului, domnule. Şi acolo apar nişte valori care nu corespund codurilor sistemului de multiplicare ale celulelor, drept urmare programul de dirijare a multiplicării o ia în bălării. Programul e bun, datele-s greşite, asta-i!

— Am înţeles. Deci, în principiu, vârsta maximă acceptabilă biologic este 363 de ani...

— Exact. Atunci ne-am pus întrebarea dacă nu putem face ceva mai complicat: să nu ne mulţumim doar cu modificarea unei constante, ci să intervenim chiar în program, să schimbăm modul de interpretare al valorilor din acel câmp, pemiţând înscrierea acolo a valori mult mai mari. Vă daţi seama, treaba asta e mult mai complicată. Modificarea unui program făcut de altcineva, pe care nu-l cunoşti, la care n-ai specificaţii de proiectare, e o nebunie! Să presupunem că identifici o secvenţă de program care foloseşte câmpul despre care am vorbit şi o modifici ca să facă ceea ce vrei. N-ai nici o garanţie că nu există şi alte secvenţe de program care folosesc acelaşi câmp, deci trebuie să le găseşti şi pe ele. Mai mult, de obicei secvenţele de felul ăsta n-au doar o funcţie, mai intervin şi-n alte fenomene, lucrează şi cu alte câmpuri, deci trebuie să meargă pe o ramură într-un caz şi pe alta în celelalte... O babilonie întreagă! Dar, oricum, le-am

dat de cap... Şi treaba a mers. Atunci, dacă tot am făcut modificări în programul de interpretare a zestrei genetice, l-am făcut să preia datele nu în sistemul ternar, ci în hexazecimal, atunci n-a fost nici o dificultate să facem ca o anumită valoare să fie interpretată ca echivalând infinitul.

— Adică persoana care va avea înscrisă valoarea aceea în codul genetic va beneficia de o durată infinită de viaţă?

— Domnule, nu-i chiar aşa. Poate aţi aflat că informaţia genetică nu se referă la ani standard, ci la cantitate accesibilă de energie. Adică noi oferim posibilitatea persoanei de a avea o energie vitală nelimitată. O chestie imposibilă tehnic. De unde o resursă nelimitată de energie, de la care să se alimenteze individul?

— Trebuie să înţeleg că n-aţi experimentat descoperirea dumneavoastră?

— Pentru ce s-o experimentăm? La ce-ar folosi? Pentru scopuri practice, lungirea vieţii la 363 de ani mi se pare arhisuficient. Lucrarea mea a avut mai mult scopul scoaterii la iveală a unor posibilităţi, demne de utilizat ulterior. M-a interesat mai mult ideea modificării programului genetic, nu numai a codului. Chestia cu nemurirea interesează pe alţii, la alte nivele... V-am satisfăcut curiozitatea?

Lai se gândi o clipă, nu-i veni în minte nimic concret şi întrebă, mai mult ca să se afle în treabă:

— Drăcia asta din mijlocul camerei ce-i?

— Aparatura pentru efectuat modificări genetice. Bagi pacientul înauntru, tastezi vârsta pe care vrei să-l faci s-o atingă potenţial, apeşi pe butonul roşu şi gata. Dacă vrei să-l pricopseşti cu potenţial nelimitat, tastezi valoarea 99999, apeşi butonul argintiu, apoi pe cel roşu, iar în final pe cel verde. Simplu, nu?

— Într-adevăr, foarte simplu...

— Mai doriţi să ştiţi ceva?

— Deocamdată nu, mulţumesc mult...

Aflase prea multe... şi prea de necrezut. Îl durea capul, pentru prima oară de când ajuinsese pe Caduceus.

— Atunci, vă rog să mă scuzaţi. Mă reîntorc la treabă.

Şi individul îşi aţinti privirea asupra rândurilor afişate pe ecranul calculatorului, părând că se detaşează instantaneu de lume...

Lai bombăni un salut şi plecă, preocupat, către camera lui.

Aflase ceva care, dacă se dovedea adevărat, putea să-i schimbe soarta.

Când intră în încăpere, avu surpriza deosebită de a descoperi că era aşteptat. Pe patul lui stătea, calm şi impozant, ca pe un tron, profesorul Battlemaster. Bătrânul nu se ridică la intrarea lui, nici nu-l salută. I se adresă direct, cu vocea-i tunătoare de bas:

— Lai, te joci cu focul! Te amesteci în lucruri care-ţi depăşesc puterea de înţelegere! Să nu zici că nu te-am avertizat! Dacă mai calci prin laboratorul de geriatrie, te dau afară din spital, indiferent de starea în care te afli! Cu condiţia să mai fii în viaţă...

Apoi se ridică şi ieşi, cu pas măsurat, calm...

2.

Mimoza nu se întorsese în camera ei, din secţia pentru făpturi electronice. După ce plânsese îndelung în braţele lui Renngy, se instalase în camera vecină celei a klombului. Spre surprinderea ei, la scurt timp după ce se aruncase în patul larg, comod, şi-şi odihnise trupul, chinuit până atunci de placa tare a mesei de lucru din fosta ei cameră, din cealaltă secţie a spitalului – o altă secţie, o altă lume – şi mai trăsese o porţie de plâns (ce chestie ciudată, plânsese într-un timp atât de scurt cât nu plânsese în toată viaţa ei, descoperise câtă uşurare putea să aducă plânsul chiar şi ei, o făptură dură, trecută prin infernul vieţii, tăbăcită mai tare ca tovalul) se trezise în încăpere cu o individă drăguţă, amabilă, zâmbitoare, puţintel cam dolofană, care se prezentase drept asistenta medicală Heiliggeist. Numele i se păruse cunoscut, dar era absolut sigură că pe femeia aceea o văzuse pentru prima oară în viaţa ei. Asistenta nu păruse surprinsă găsind-o în camera aceea, mai mult, ştia cum o cheamă şi ce probleme avea, se mulţumise doar să arunce peste capul ei o pânză albă, mătăsoasă, care împrăştiase în trupul ei o răcoare plăcută, odihnitoare, iar în minte liniştea şi uitarea.

Dormise îndelung şi se trezise cu mintea limpede. Şi cu corpul vioi, plin de viaţă. Se dusese în camera klombului – şi acesta abia se trezise din somn – şi-l invitase la plimbare, invitaţie pe care Renngy o acceptase imediat, cu o plăcere evidentă.

Se duseră în parc – singurul loc în care s-ar fi simţit bine – merseră un timp pe peluza cu iarbă înaltă, moale, apoi se aşezară pe-o bancă, lăsându-se cuprinşi de căldura soarelui.

— Bună ziua! răsună lângă ei un glas vesel de copil. Te aşteptam. Ne jucăm cu mingea?

Renngy se întoarse în direcţia glasului, încântat. Recunoscuse vocea. Nu se aşteptase să fie căutat, nu era obişnuit să i se dorească tovărăşia, nici măcar să i se accepte compania. În general oamenii se fereau de el, exista o reţinere firească faţă de reprezentantul unei alte specii. Dar copii aceia păreau a-l considera o jucărie mai aparte, un tovarăş de joacă potrivit, nu se temeau de el, dimpotrivă, lăsaseră de-o parte reţinerile pe care le aveau , în mod normal, faţă de adulţi, fie ei din specia lor sau din alta.

Copii se uitaseră curioşi la Mimoza, apoi unul propuse, cu o amabilitate naturală, nu de faţadă:

— Doamna nu se joacă?

Mimoza tresări, surprinsă. Invitaţia subînţeleasă din întrebare o surprinsese, în general lumea îi cunoştea statutul şi se ferea de ea ca de-o ciumată, încerca să n-o supere, să n-o deranjeze cu nimic, creind în jurul ei un spaţiu gol, un fel de cordon sanitar.

Acceptă propunerea cu bucurie şi, în ora care urmă, descoperi (sau redescoperi) plăcerea jocului dezinteresat, fără miză. Se strădui să nu-şi

valorifice prea mult capacităţile fizice, să nu profite de avantajele structurii ei mecanice. Apoi îşi dădu seama că prichindeii observaseră de ce era în stare şi-i trimeteau mingii dificile, aşa că plonja cu entuziasm, cât mai spectaculos cu putinţă, în chiotele şi aplauzele partenerilor de joacă. Mai mult, pe marginea terenului se strânseseră spectatori – în principal mămici şi bătrâni – care aplaudau şi ei, iar Mimoza se străduia să nu-i dezamăgească.

Toată povestea se transformă curând într-un soi de carnaval, într-o hărmălaie veselă, într-un circ imrovizat, în care vedeta era curvasasina ce-şi descoperise subit noi talente.

Apoi, obosiţi şi transpiraţi, se tolăniseră pe iarbă, sub razele blânde ale soarelui. Mimoza se trezi cu doi băieţei şi o fetiţă tolăniţi peste ea, fiecare dintre ei încercând să i se instaleze în braţe. Femeia le simţi nevoia de tandreţe şi-i strânse la pieptul ei, neştiind prea bine ce să facă, dar aplicând un principiu de bază al meseriei ei: **nu ştii ce să faci? improvizează!**

Improviza destul de bine, probabil că instinctul matern mai funcţiona, deşi nu se gândise niciodată la copii şi la o viaţă de familie, de altfel transformarea ei în curvasasină implicase anumite extirpări, deci, în cazul cel mai bun ar fi putut adopta copilul altei femei, nu va fi niciodată mamă, nu va avea niciodată familie, de ce-ar acea, avusese una şi uite unde ajunsese, familia reprezintă ceva perimat, chiar dăunător…

— Da’ de ce ai părul atât de sârmos? o întrebă fetiţa – se numea Alicia, îi spusese de îndată ce se cunoscuseră, cu glasul acela solemn cu care se prezintă *copii Pe mine mă cheamă Alicia*!

— Este un fel de antenă, răspunse ea. Ca să am legătură continuă cu infosfera! – *mai mult ca sigur, copii ştiu ce-i infosfera, copii din ziua de azi ştiu o mulţime de lucruri, foarte bine, să nu fie nişte tăntălăi cum am fost noi.*

Spera ca fetiţa să nu-i ceară să se comuteze la infosferă, se săturase de mesajele acelea ciudate de refuz, dar speranţa îi fu zadarnică, Alicia ştia ce dorea, declară senină:

— Ce bine! Înseamnă că poţi să găseşti un basm şi să ni-l povesteşti!

Nu-i venea să-i strice cheful, observase că şi celorlalţi copii le sticliseră ochii, dar cum să le explice că târfa aia de infosferă nu se lăsa accesată?

Mai mult pentru a-şi linişti conştiinţa, lansă ordinul mental de racordare. Iar răspunsul sosi imediat, anunţând *acces permis*.

Probabil că mirarea i se citea pe faţă, pentru că Renggy o întrebă speriat:

— S-a întâmplat ceva?

Făcu semn din cap că nu, nu se întâmplase nimic, apoi începu să caute repede prin meniuri şi dicţionare. Îi trebuia o poveste scurtă, moralizatoare, fără violenţă, fără tragedii, o poveste care să se termine cu bine. O poveste ca pentru nişte copii traumatizaţi. Ştia că basmul care îndeplinea cerinţele ei trebuia, musai, să fie teribil de insipid, dar nu putea risca. Nu ştia nimic despre mititeii ghemuiţi pe ea şi lângă ea. Dacă ar fi fost după gusturile ei,

le-ar fi povestit Mica sirenă, dar asta era o poveste tristă, pentru oameni mari...

Găsi ceva satisfăcător, îşi drese glasul şi începu:

— A fost odată, demult, tare demult, o fetiţă rea.

(aha! făcură copii în cor)

Într-o zi, mămica ei a certat-o pentru că nu-şi făcuse ordine în cameră, iar fetiţa s-a supărat şi a plecat în lume. O să-mi găsesc altă casă, unde să fac numai ce vreau, şi-a spus ea, şi a mers, a tot mers, până au început s-o doară picioarele, iar atunci s-a uitat în jur, să găsească un loc de odihnă.

Şi ce să vezi! Se oprise chiar în faţa unui palat uriaş, un palat tare frumos, cu acoperiş din tablă poleită.

O să intru aici, a hotărât ea, şi o să mă instalez cum se cuvine. Iar când o să mă plictisesc, o să plec mai departe.

Nici nu se gândise că ar fi trebuit să fie invitată înăuntru de locatarul castelului, că nu te instalezi în casa altuia doar aşa, pentru că ai chef. Doar era o fetiţă rea!

A deschis uşa şi a intrat, fără să sune mai întâi. Castelul era pustiu. În mijlocul sălii de la intrare se găsea o masă mare, plină cu farfurii murdare.

Aici e de mine, şi-a zis fetiţa, nici ăştia nu se omoară să fie curăţenie!

În timp ce căuta ceva de mâncare, a auzit uşa de la intrare trântindu-se. Iar proprietarul castelului a intrat înăuntru. Şi fetiţa l-a văzut şi a îngheţat de spaimă, pentru că nou-venitul era un uriaş căpcăun, dintre aceia care mănâncă băieţei şi fetiţe.

(oooo! exclamară copii)

Dar şi căpcăunul a văzut-o şi a strigat:

— În sfârşit, cei de la agenţia de menaj mi-au trimis o fată să-mi facă ordine şi curăţenie în palat! Nu-i aşa că ai fost trimisă de agenţie?

— Bineînţeles, a răspuns fetiţa cea rea, de teamă să n-o mănânce.

— Atunci apucă-te de treabă!

Şi fetiţa a spălat podelele, a şters praful, a spălat vasele, a aşezat fiecare lucru la locul lui...

Când a terminat, era frântă de oboseală.

— Acum pot să plec? l-a întrebat ea pe căpcăun.

— Nu vrei să mănânci ceva? Ai fost tare harnică şi ai făcut treabă bună. Probabil că mămica ta este mândră de tine!

Iar fetiţa şi-a adus aminte de mămica ei, i s– făcut dor şi i-a venit să plângă, dar n-a îndrăznit, de teamă să n-o mănânce căpcăunul.

— Bine, du-te acasă, o oftat căpcăunul, în seara asta o să mă culc flămând, pentru că mie nu-mi plac decât fetiţele rele!

Şi fetiţa a fugit acasă, a făcut ordine în camera ei şi de atunci a fost o fetiţă cuminte.

(stupidă poveste am găsit şi eu, îşi spuse Mimoza, oftând în gând)

— Mai mult ca sigur că uriaşul se înţelesese cu mama fetiţei, s-o dreseze să facă ordine în casă, declară ritos unul dintre băieţei. Nu era o fetiţă rea, ci una proastă!

— Daaa! îl aprobară ceilalţi.

— Nu există uriaşi răi, uriaşii sunt buni, concluzionă primul băieţel. Povestea asta este pentru copii tâmpiţi şi răi, pe care nu-i iubesc părinţii lor şi vor să-i sperie, ca să viseze urât noaptea!

— Nu întotdeauna copii pe care nu-i iubesc părinţii sunt tâmpiţi şi răi, se trezi vorbind Mimoza.

— Ştiu, oftă Alicia, strângându-se la pieptul ei. Nici pe mine nu mă iubesc părinţii, şi nu-s rea. Dar tu mă iubeşti, nu-i aşa?

Mimoza simţi că i se pune un nod în gât. Nu îndrăzni să spună nimic, de teamă să nu izbucnească în plâns.

— Ar fi cazul să ne întoarcem în camere, spuse unul dintre băieţi. Trebuie să vină tanti Edelweiss...

Se ridicară cu toţii de pe iarbă, fără prea mult chef.

— După ce dormiţi, veniţi iarăşi aici? îi întrebă Alicia.

Mimoza văzu sclipirea de speranţă din ochii copiilor, văzu o lucire asemănătoare şi în ochii mari ai lui Renggy, aşa că răspunse după cum o îndemna sufletul:

— Bineînţeles că venim!

— Să ne mai citeşti poveşti de pe infosferă, o rugă un băiat. Sunt tâmpite, dar tu citeşti frumos...

Poveşti pentru copii, scrise de oameni mari, dădu Mimoza – în gând – din mână, a lehamite. Câţi oameni mari îşi aduc aminte cu adevărat că au fost copii? Cu atât mai puţin ce-au avut în minte pe atunci...

3.

Nu vreau să mă scuz. Am săvârşit fapta convins că fac bine. Abia după aceea m-am întrebat dacă nu cumva greşisem. Întâi am aruncat piatra, apoi L-am privit. I-am văzut ochii blânzi, care nu mă condamnau de loc, şi mi s-a făcut ruşine. Din frunte îi curgea sânge. M-am întors şi am fugit.

În seara aceea a fost răstignit, iar după trei zile a înviat din morţi şi s-a înălţat la cer.

Au trecut de atunci mii de ani şi mă tot întreb dacă m-a iertat.

Ar fi trebuit să mă ierte, pentru că El a propăvăduit iertarea, dar pot fi sigur?

N-am fost în faţa lui nicicând, să-i spun că-mi pare rău, să-l rog să se îndure de sufletul meu.

Hoinăresc de colo-colo, căutându-l, dar nu ajung niciodată la timp. Aflu de fiecare dată că a fost, dar a plecat.

Iar eu nu pot să mor. Nu îndrăznesc să mor.

Cum să mor şi să mă înfăţişez înaintea Lui, mânjit de acest păcat? Atunci va avea loc judecata finală, când nu mai există posibilitate de îndreptare a lucrurilor, ce-ai săvârşit rămâne bun săvârşit. De aceea mi-am dorit, cel

puţin la început, să nu mor până nu-L voi reîntâlni, până nu-I voi cere iertare...

După aceea, am obosit umblând fără rost pe Pământ şi mi-am dorit moartea, odihna.

Ştiam că aveam totuşi o şansă, aceea de a mă găsi în faţa Lui, de a-I explica măcar atunci, în clipa dinaintea judecăţii definitive, la care nu există recurs, regretul meu.

Dar moartea n-a vrut să mă ia. Anii treceau, rătăceam prin lume stingher, fără rude sau prieteni, iar moartea nu se îndura de mine.

Războaie, molimi, cutremure, incendii... Scăpam nevătămat din toate, în jurul meu mureau atâţi tineri, iar pe mine moartea nu mă voia...

Am început a fi cunoscut în lume, un biet jidov rătăcitor, dar nimănui nu-i era milă de mine, aşa că sper doar în mila Lui...

Toţi îmi cunoşteau legenda, toţi erau convinşi că-s blestemat şi se fereau de mine, temându-se, parcă, să nu le transmit blestemul meu... Cu atât mai mult se fereau să mă omoare.

Atunci am început să-mi ascund identitatea, să umblu ca un biet cerşetor pribeag, o făptură nefolositoare şi neprimejdioasă, după cum şi sunt, căutând însă locurile nenorocirilor, pe care le simţeam ca nimeni altul. Se credea chiar că prevestesc nenorocirea, că apariţia mea anunţă catastrofa, că eram un fel de piază rea. De fapt, relaţia era inversă, apăream într-un loc ştiind că acolo va avea loc o catastrofă...

Dar moartea nu se îndura de mine... Am trecut prin câmpuri de luptă, iar gloanţele m-au ocolit, am lucrat în lazarete şi molima nu s-a prins de mine, am fost vârât în lagăr, iar crematoriul nu m-a ars...

Am străbătut întreg Pământul, fără să-L întâlnesc. După aceea, am presupus că s-ar putea să-l găsesc pe alte planete. Şi-am colindat planetă după planetă, dar în zadar.

Apoi mi-am dat seama de un lucru. Târziu, după mii de ani de pribegie. Cum să sufăr din cauza blestemului Său? El nu blesteamă, El e iubire! Blestemul se află în mine, din cauza mea nu pot să mor!

Mai mult, sunt convins că L-am întâlnit de nenumărate ori, dar nu L-am recunoscut. I-am simţit prezenţa, dar nu L-am văzut. Sunt orb şi nu pot muri, dar numai din cauza mea.

De aceea am venit aici. Să mă vindec, să descopăr ce-i rău în mine, să aflu de ce duc în spinare acel blestem, blestem ce n-a fost aruncat asupra mea de nimeni.

Bătrânul stătea în mijlocul coridorului şi-şi vărsa amarul, jeluindu-se către bolnavii ce se strânseseră în jur.

Printre ei se afla şi Lai, ce fusese condus acolo de către doctorul Salvatore.

Doctorul apăruse în camera lui, pe neaşteptate, şi-i spusese:

— Am ţinut minte că te interesează problema longevităţii şi a nemuririi. Vreau să-ţi arăt un caz deosebit.

Ca urmare a vizitei aceleia, Lai ascultase peroraţia bătrânului, fără să înţeleagă mare lucru, rămăsese acolo doar pentru că medicul stătea răbdător lângă el.

În cele din urmă, făptura aceea stafidită, numai pielea şi oasele, oftase resemnată şi plecase, lămurindu-se că nici în locul acela nu găsise mai multă înţelegere ca de obicei.

— Ce zici? se interesă tânărul medic.

— Nimic. E un excroc, nu-i înţeleg ţelul, dar nu ştie nici măcar să mintă ca lumea. Debitează inepţii.

— Din întâmplare, tot ce spune el a fost verificat şi s-a descoperit că-i strictul adevăr. Omul acesta rătăceşte prin lume de câteva mii de ani, fără să poată muri. Nu te interesează cazul?

— Presupunând că situaţia este reală, nu-mi dau seama cu ce mi-ar fi de folos. Individul a atins o stare de nemurire. Bine. Cum a ajuns la starea aceea? Poate fi reprodusă starea aceea? Cu ce mijloace?

— Prin credinţă deplină şi printr-un simţământ acut al vinovăţiei. Bătrânul a trăit cu o intensitate deosebită sentimentul că l-a jignit pe Dumnezeu. Chiar el a mărturisit că, într-o primă fază, i-a fost frică de moarte, i-a fost frică să se înfăţişeze în faţa lui Dumnezeu încărcat de-un păcat atât de grav. S-a mobilizat din răsputeri să nu moară până nu va fi iertat. Iar organismul lui a găsit resurse nebănuite, a făcut modificări temporare în structura sa energetică, pentru a rezista cât mai mult. Dacă te gândeşti bine, probabil că vei descoperi că şi tu cunoşti o serie de cazuri. Bătrâni care n-au murit până n-a venit la patul lor o anumită persoană, să se ierte reciproc înainte de trecerea în nefiinţă. Bolnavi care s-au vindecat miraculos sau accidentaţi care şi-au recăpătat cunoştinţa la fel de miraculos, declarând după aceea că, în faţa morţii, şi-au dat seama că nu pot părăsi această lume pentru că aveau aici treburi importante: copii de crescut, afaceri de rezolvat, lucrări de terminat. În toate aceste cazuri, organismul, aflat într-o stare de criză esenţială, a reuşit să mobilizeze forţe la care omul nu are acces în mod obişnuit, forţe care au schimbat cursul normal al evenimentelor.

— S-ar putea zice, mârâi Lai plin de sarcasm, că nu mori decât dacă vrei.

— Nu chiar. Nu mori dacă nu vrei.

— Şi care-i diferenţa?

— Poţi să mori nu numai când vrei să mori, ci şi atunci când dragostea de viaţă – sau nevoia de a rămâne în viaţă – nu-i suficient de mare pentru a pune în mişcare acele forţe ale organismului despre care ţi-am vorbit.

— Dar bătrânul pe care l-am văzut ne-a povestit că şi-a dorit moartea, că a încercat să moară, dar n-a reuşit...

— În realitate, în subconştient, n-a dorit cu adevărat să moară. Conştientul lui obosise, simţea nevoia de odihnă, de nefiinţă, dar omul nostru rămăsese, în străfundurile sufletului său, îngrozit de ideea că ar putea muri fără să fie iertat, deci, de fapt, n-a dorit cu adevărat să moară. Dacă ar fi vrut să moară, n-avea decât să se aşeze jos şi să aştepte să-şi dea

duhul. Dar el a continuat să rătăcească prin lume, căutând să-şi obţină iertarea...

— Ce trebuie să înţeleg din povestea asta? Dacă omul are capacitatea de a-şi modifica structura genetică, de a-şi modifica zestrea energetică, de ce v-aţi străduit atât să faceţi cercetările acelea despre care mi-aţi vorbit? Ar fi fost suficient să-i învăţaţi pe oameni cum să se concentreze pentru a pună în funcţiune energiile acelea...

— Oamenii cunosc lucrul ăsta, nu-i nevoie să-i învăţăm nimic, numai că acea învăţătură nu se face bătând din palme, durează ani, zeci de ani până înveţi să stăpâneşti forţele acelea. Aminteşte-ţi de yoghinii de pe Terra sau de preoţii absolutului de pe Amiraz...

Doctorul Salvatore tăcu un moment, apoi îşi reluă discursul, cu aceeaşi voce liniştită, de om răbdător:

— De fapt, nu trebuie să scăpăm din vedere un spect esenţial. Nu ştiu dacă ţi-am pomenit vreodată de importanţa responsabilităţii. Dacă revedem cazurile despre care am discutat – bolnavii care refuză să moară, accidentaţii care-şi revin în simţire – descoperim că, în toate cazurile, a fost vorba de o responsabilitate. Iertarea cuiva ce greşise, solicitarea iertării pentru o vină făptuită, o treabă care trebuia terminată, copii care aveau nevoie de ajutor – toate aceste cazuri implică sentimentul responsabilităţii. Persoana aflată în prag de moarte descoperă că există responsabilităţi pe care nu le-a îndeplinit, că truda sa pe pământ nu s-a terminat. Deci nu are voie să moară. O împiedică propria sa conştiinţă. În cazul bătrânului ce-şi zice *Jidovul rătăcitor,* sentimentul de neîndeplinire a responsabilităţii ce-i revenea este mult mai acut, vinovăţia fiind, evident, mult mai mare, nu numai că n-a reuşit să-şi ceară iertare de la cel faţă de care-i vinovat, dar persoana jignită este însuşi Dumnezeu, nu un om oarecare.

— Deci, pentru a-ţi lungi viaţa, soluţia cea mai comodă ar fi să nu-ţi îndeplineşti responsabilităţile, iar pe pat de moarte să-ţi aminteşti de ele şi să ceri judecătorului o schimbare de termen, se hlizi Lai.

— Nu glumi cu treburile astea, Lai! Am vrut doar să-ţi atrag atenţia că problema longevităţii – sau a nemuririi, dacă vrei – are o strânsă legătură cu responsabilitatea. Pentru că se putea să nu ştii...

Trei acţiuni decisive

1.

După ce se zbenguiseră, alergând după minge, se tolăniseră cu toţii pe covorul verde al peluzei şi ea le citise copiilor *Mica sirenă*, *Cele douăsprezece lebede, Fetiţa cu chibrituri* şi plânseseră cu toţii. Hans Cristian nu scrisese poveşti pentru copii, dar şi cei mici puteau înţelege măreţia tristă a gândirii sale. Prichindeilor nu le era prea clar de ce fetele şi sirenele trebuiau să se sacrifice, dar simţeau vag că era vorba de ceva fundamental, pe care-l vor pricepe când va veni vremea...

După aceea trecuse la lucruri mai vesele, Mary Poppins, Fulguşor-de-Cremlit, Balonel şi Balonica şi altele de felul acela, chicotiseră cu toţii, se distraseră de zor...

În cele din urmă, după un timp nedefinit şi nedelimitat – care ei i se păruse foarte scurt, dar nu putea să fie scurt, citise prea multe poveşti, în mod normal ar fi durat o săptămână să citească toate cărţile alea, dar copii nu păreau obosiţi, abia termina una, că aşteptau să înceapă alta – decisese că ce-i prea mult strică şi se oprise, spre dezamăgirea ascultătorilor. Îi gonise în camerele lor, să-şi facă tratamentul de vis şi uitare, iar ea rămăsese în parc, relaxându-se sub razele de catifea fierbinte.

Descoperise că infosfera din zonă era complet tâmpită, îi permitea accesul la basme şi cărţi cât timp o înconjurau copii, iar după aceea revenea la mesajele tâmpite de refuzare a legăturii, dă-o-n pizda măsii de infosferă, nu avea nevoie de ea, doar când o să citească din nou poveşti!

Ca şi cum spiritele copiilor formau în jurul ei un halou energetic, cu o structură aparte, ce putea comanda structurii aceleia informatice...

Renggy rămăsese alături de ea, timid şi respectuos ca de obicei, un tovarăş de nădejde, chiar dacă era alien – sau poate tocmai de aceea – oarecum visător şi meditativ. Îl urmărise în timp ce citise/povestise/redase textele de pe infosferă. Îşi dăduse seama că prietenul ei albastru nu cunoştea poveştile, că era singurul dintre cei prezenţi care le auzea pentru prima oară – copii le cunoşteau în cea mai mare parte, dar erau la vârsta aceea ciudată la care puteau asculta acelaşi lucru de mii de ori, cu aceeaşi plăcere – probabil că şi klombii aveau un soi de poveşti, toate fiinţele inteligente au ceva similar, însă reacţia lui fusese ciudată, se văzuse clar că trăise pentru prima oară asemenea senzaţii, nu era vorba doar de poveştile acelea, ci de actul de ascultat poveşti, se întreba ce fel de copilărie avusese klombul, cine-l îngrijise în cuibul lor, ba ajunse să se întrebe dacă Renngy simţise vreodată că-i iubit şi protejat, probabil că nu, puii de klomb ieşeau

din ouă, erau îngrijiţi în grupuri mari, nu se dedica nimeni unui pui aparte, probabil că primeau tot ce aveau nevoie, că doicile dădeau dovadă de duioşie şi blândeţe, poate chiar de dragoste, dar la nivel de grup, puii nu cunoşteau ce înseamnă să fi iubit individual, ca persoană...

Klombul descoperise, se pare, ce însemna o altfel de copilărie, îi plăcuse mai mult decât cea pe care o avusese, se lăsase cufundat în ea şi-i trăia fiecare clipă cu convingerea că trăia o experienţă ce, mai mult ca sigur, nu se va repeta...

Dar, dacă analiza sincer evenimentele, nu numai el trăia o experienţă unică, nici ei nu i se întâmplase să fie asaltată de atâţi admiratori, chiar dacă erau de-o asemenea vârstă, îşi descoperise talente nebănuite, aflase că-i plăceau copii, se simţise necesară, îi făcuse efectiv plăcere să-i şteargă de transpiraţie şi să le îngrijească juliturile, să-i şteargă la nas şi să le citească – ciudat, după atâta alergătură, niciunul dintre prichindei nu avusese nevoie de mâncare sau de apă, dar, dacă nu beau nimic, de unde transpiraţia? – probabil îi plăcea pentru că toţi copii aceia se aflau la vârsta inocenţei, mai mult ca sigur că peste câţiva ani vor avea ambiţii, invidii, răutăţi, vor deveni nişte fiare mici, pregătindu-se pentru marele război din jungla vieţii, când nu contează decât victoria, prada, satisfacţia de a-i umili pe cei învinşi, iar atunci, deşi vor fi încă nişte copii, nu-i vor place şi – posibil – nici ei n-o vor place...

Ar trebui să se potolească, să-şi controleze mai bine sentimentele – apropo, ce se întâmplase cu condiţionarea ei? – de când ajunsese aici avea nişte trăiri bizare, unele pe care le uitase (se pare că nu suficient, din moment ce reveniseră în sufletul ei), altele complet noi, dar toate în deplină contradicţie cu ceea ce ar fi trebuit să simtă o curvasasină. De ce se ataşase de copii aceia? Mâine, poimâine, va ieşi de aici, în bună stare – ca nouă, după cum îi făgăduise medicul robot – iar stăpânul ei îi va încredinţa misiuni de încredere, în care s-ar putea să fie obligată să curăţe o familie întreagă, inclusiv copii... ar rezista atunci, dacă va păstra amintirile de acum, la rugăminţi, plânsete, implorări? Va fi aceaşi slujitoare activă, eficientă şi discretă?

Ce fel de slujitoare? Care să facă pe plac stăpânului, iar acesta s-o arunce la gunoi, ca pe o zdreanţă nefolositoare? Klombul îi spusese, până la urmă, ceea ce-l auzise pe Max povestind, lucruri pe care le bănuise, n-o şocaseră prea mult, acum îşi dăduse seama că, de fapt, Max o tratase tot timpul la fel, devotamentul ei nu fusese datorat recunoştinţei sau iubirii, ci condiţionării la care fusese supusă în timpul pregătirii, fusese un devotament de robot lipsit de discernământ, lipsit de liberul arbitru proprii oricărei făpturi gânditoare. Fusese, timp de ani de zile, un zombie supus, ascultător, care făptuise grozăvii nenumărate pentru un stăpân nedemn.

Nu mai avea nevoie de un asemenea stăpân, dar un altfel de stăpân ar fi avut nevoie de o servitoare ca ea? Cum e stăpânul, aşa-i şi sluga.

Prea multe gânduri, năvala lor o obosea, o punea în faţa unei dileme pe care n-o putea rezolva singură, dilemă ce impunea, totuşi, o soluţie, nu ştia care va fi aceea, dar va fi obligată, la un moment dat, să ştie...

Da, de când ajunsese aici, în teritoriul acesta din afara timpului, sau dintre timpuri, mintea îi funcţiona cu o acuitate de care nu avusese parte niciodată. Ştia ce i-ar fi plăcut: să rămână aici, în lumea aceea bizară, să se joace cu copii, să le citească, să-i îngrijească. Nu s-ar fi plictisit de-o asemenea activitate nicicând, dar nu ştia cu cine să vorbească, la cine să intervină pentru a-şi susţine punctul de vedere, pentru a solicita să fie angajată acolo, nu pe-un post de paznic, ci de educatoare sau îngrijitoare la copii, n-avea nevoie de salariu, de nimic, doar să rămână acolo, în mijlocul inocenţei de care nu avusese parte în copilăria ei care nu prea fusese copilărie...

Până atunci, nu-şi dorea decât să uite de lumea din care venise, sperând doar să nu se întoarcă în ea.

Renggy rămăsese visător pe iarbă. Frumoase poveşti citise Mimoza! Frumoase, înduioşătoare, şi pline de învăţăminte. Iată, şi la oameni exista simţul onoarei şi al sacrificiului. Chiar dacă oamenii de onoare sfârşeau rău, iar cei fără onoare câştigau, totuşi copii erau educaţi să recunoască onoarea, să tindă spre ea. Iar educaţia aceea se făcea în mod plăcut, în joacă, prin intermediul unor poveşti şi basme atractive.

Copilăria umanilor se baza pe alte principi decât ale klombilor, pe individualitate, nu pe spiritul de cuib. Nu putea spune dacă o metodă era mai bună decât alta, ele proveneau din diferenţieri structurale, de specie. Corespundeau unor experienţe milenare.

Necazul era că el stătuse prea mult printre umani. Se rupsese de lumea lui şi, cu toate că văzuse limpede lipsurile societăţii omeneşti, nu se putea împiedica să nu judece lumea din care provenise. N-o mai vedea ca singura posibilă, dar nici nu considera că aceea a oamenilor i s-ar fi potrivit mai mult.

Rămăsese pierdut între lumi, ca şi între timpuri. Descoperea cu surpriză că nu se vedea în afara lumii spitalului, singura care corespundea dorinţei lui confuze de evadare din realitate.

Da, lumea spitalului, cu timpul ei îngheţat reprezenta o fugă de realitate. Mai bine zis, un loc în care se strângeau cei ce fugeau de realitate. Cei bolnavi doar fizic – sau care nu-şi dădeau seama că sufereau şi sufleteşte, nu numai trupeşte – nu stăteau prea mult acolo, erau reparaţi iute şi azvârliţi iute în vâltoarea vieţii. Cei ca el, care găsiseră singuri drumul, care simţiseră nevoia lumii aceleia fără ca măcar să ştie de existenţa ei, puteau rămâne acolo pentru veşnicie, era sigur de asta, nu avea nevoie de dovezi şi exemple, pur şi simplu ştia, aşa cum ştiuse, în mijlocul crizei lui grave, să găsească drumul către Caduceus şi să solicite acolo azil şi tratament.

Dar ce putea oferi el acelei lumi aparte pentru a fi acceptat ca membru permanent?

2.

Lai fusese speriat de avertismentul profesorului Battlemaster, dar nu prea mult. Reacţia aceea îi garantase că aflase ceva deosebit de important. Trebuia să mediteze, să se gândească bine ce profit putea să tragă din chestia asta...

Rămăsese întins în pat mult timp, făcând tot felul de socoteli, care de care mai complicată.

Apoi uşa se deschise larg, iar Angelo pătrunse înăuntru, cu o figură îngrijorată.

— Eşti bine? S-a întâmplat ceva? L-am văzut pe profesor ieşind de la tine.

— N-am nimic. Mi-am vârât un pic nasul în laboratorul de geriatrie şi s-a obosit să vină până aici ca să-mi spună să nu mai calc pe acolo. Ce zici de chestia asta?

— Ai aflat ceva? Trebuie să fi avut el un motiv de i-au sărit capacele!

— Am aflat. Individul din laborator mi-a spus că au găsit o- modalitate de a lungi viaţa oamenilor.

N-avea de gând să-i spună bunului lui prieten Angie tot ce descoperise. Era convins că şi acesta ar fi focut la fel. Frate, frate, dar nemurirea nu se dă nici pe bani...

— Cât?

— Practic infinit.

— Adică indivizii au descoperit nemurirea?

— Aşa se pare. Deşi nu-i vorba chiar de nemurire, ci de crearea unui potenţial de a trăi veşnic, potenţial care poate fi folosit, dacă există condiţii, sau nu.

— Lai, nu trebuie pierdută ocazia! Eu, să fiu în locul tău, n-aş sta pe gânduri! Să trăieşti veşnic! Îţi dai seama că altfel poţi să judeci lucrurile, din perspectiva veşniciei? Să pui la punct afaceri care să dureze, să se dezvolte, să le pui temelii temeinice! Majoritatea treburilor nostre stau sub semnul efemerului, ne grăbim să le vedem încheiate, neştiind dacă putem să ne bucurăm de roadele lor! Sau, dacă ţie ţi-e frică, dă-mi mie informaţiile. O să încerc eu şi, dacă o să meargă bine, n-ai decât să încerci şi tu, după ce te-ai convins că nu-i nici un risc!

— O să mă gândesc...

— Gândeşte-te, dar nu prea mult! Nu uita că ăştia îţi pot face vânt oricând din spital, iar înapoi nu se ştie dacă mai poţi să revii! Ori o faci tu, ori o fac eu! E păcat să nu profităm de ocazie!

— Lasă-mi un moment de gândire...

— Bine. Mă duc să mă plimb un pic. Când mă întorc, vreau să-mi spui ce-ai decis. N-avem timp de pierdut.

Lai se întinse pe pat din nou. Trebuia să se lămurească. Individul din laboratorul de geriatrie îi spusese ceva. Că era vorba de un potenţial nelimitat de energie vitală. Dar că asta era imposibil de realizat tehnic,

pentru că nu aveai la dispoziţie o sursă de energie nelimitată. De ce i-ar fi trebuit? Un om are nevoie, ca să trăiască, de o anumită cantitate de energie per moment. Energia totală ar fi fost infinită, raportată la o durată de viaţă infinită. Dar ar fi fost evident finită, în fiecare clipă... Dacă nu cumva omul supus acelei transformări ar fi fost în stare să dispună oricând, în fiecare moment, de acea energie nelimitată, sau măcar de una uriaşă, cu mult mai mare decât cea necesară unui om. În acea situaţie, n-ar fi fost vorba numai de nemurire în sensul unei vieţi de-o lungime nedeterminată, dar care putea înceta oricând, în urma unui accident, a unei lipse temporare de energie sau a unei tentative ucigaşe a unui duşman. Atunci ar fi fost cu adevărat nemurire, pentru că energia aceea incomensurabilă trebuia să se manifeste, mai mult ca sigur, prin puteri deosebite. Ce-i spusese doctorul Salvatore despre capacitatea de refacere a organismului, dacă acesta dispunea de energie vitală suficientă? În cazul unei energii vitale infinite, orice accident ar fi fost remediat imediat, ar fi putut concentra cantităţi enorme de flux vital asupra punctului afectat, ar fi putut să-şi refacă organe, să săvârşească, de unul singur, toate acele minuni ale spitalului de pe Caduceus. Asta însemna cu adevărat nemurirea, să nu mai depinzi de nici un factor exterior, să fii tu însuţi stăpânul tău, să nu-ţi fie teamă în fiecare clipă că poţi să pierzi darul acela uluitor... La ce i-ar fi folosit o nemurire pe care s-o păzească în fiecare clipă, să trăiască ascuns, ferindu-se să trezească invidia celor puternici? Nemurirea înseamnă putere, longevitatea înseamnă grijă şi temeri...

Era convins că, dacă reuşea să capete puterea aceea, va descoperi capacităţi pe măsura ei, care să-i permită să absoarbă energie din surse inaccesibile omului, energie care să-i dea puteri aproape dumnezeeşti...

De ce *aproape?*

Dumnezeeşti, pur şi simplu!

Atunci ar putea să arate tuturor cine e şi ce-i în stare, fără teamă de nimeni şi nimic.

Timpul îndoielilor trecuse.

Chiar dacă existau riscuri, chiar dacă treaba se putea termina urât, trebuia să încerce. I se oferise o comoară infinită, pe care el ar fi putut s-o valorifice mai bine ca oricare altul. Nu trebuia să piardă ocazia.

Iar dacă treaba nu funcţiona, dacă prin vrerea sorţii n-ar fi reuşit, tot ar fi fost mulţumit.

Nu dăduse cu piciorul norocului.

Se ridică şi porni în grabă spre laborator. Nu-l mai aşteptă pe Angelo. Mai mult ca sigur că acesta îşi va da seama, negăsindu-l în cameră, că decisese să rişte.

Parcurse coridoarele aproape în goană, plin de vise de mărire, făcând planuri de-o clipă, pe care le arunca de-o parte în favoarea altora, şi mai măreţe...

Iute, iute, până nu intervine ceva, până nu-i vine în minte boşorogului ăla de Battlemaster să-i interzică accesul la laborator, să-l trimită acasă, vindecându-l subit...

Nu mai avea nevoie de vindecarea lui. Ceea ce i se păruse, cu puţin timp înainte, un lucru extraordinar părea acum o pomană mizeră, aruncată în scârbă, ca unui cerşetor jalnic. Nu cerşise nimic. Nici acum nu cerşea nimic. Lua ce i se cuvenea de drept. Prin dreptul celui îndrăzneţ.

Avea să fie zeu.

Fiindcă avea îndrăzneala necesară.

Ajunse în faţa uşii. Nu se întrebase ce-avea să facă o dată ajuns acolo. Nu stătu nici acum să se întrebe, să facă planuri. Intră.

Încăperea era goală. Laborantul (sau cercetătorul) între două vârste, vorbăreţ, nu se afla înauntru.

Nu avea de unde să ştie dacă individul lipsea pentru mai multă vreme sau urma să apară din clipă în clipă. Trebuia să acţioneze imediat. *Să folosească ocazia.*

Cum spusese guralivul? *Întâi apeşi pe butonul argintiu, apoi tastezi 999999, după care apeşi pe butonul roşu şi, în final, pe cel verde.* Numai că pacientul trebuia să se afle în cutia metalică a aparaturii...

Se părea că avea nevoie de un ajutor. Să-l caute pe Angelo? Ce garanţie avea că acesta ar fi respectat secvenţa operaţiilor, că nu va încerca să profite de ocazie ca să-l radă? Nu putea avea încredere nici în Angelo, nici în altcineva. Nu ştia nici o metodă prin care să oblige laborantul să-i facă tratamentul (sau ce-o fi fost ăla), mai ales că, mai mult ca sigur, boşorogul Battlemaster îi atrăsese atenţia să se ferească de el...

Să rişte. Nu se afla toată acţiunea asta sub semnul riscului?

3.

Mimoza îl priveşte surprinsă pe doctorul Salvatore. I se pare un visător tipic, un individ care confundă iluziile sale cu realitatea. Unul dintre apostolii absolutului, unul dintre cei care-şi închipuie că-i suficient să spună oamenilor ce-i bine, pentru ca aceştia să treacă imediat la fapte.

Totuşi, concluzionează ea, asemenea indivizi sunt ideali pentru profesiuni directe, cu rezultate concrete. Sunt foarte buni ca medici, charisma lor îi ajută să capete încrederea bolnavilor. Şi, oricum, sunt mai folositori lumii decât altă specie de idealişti, cei care-şi închipuie că au datoria să schimbe realitatea, să facă binele cu forţa.

După vizitele obişnuite ale asistentei Heiliggeist, sosirea medicului o impresionează şi o emoţionează. Nu vrea să recunoască, dar apariţia doctorului declanşează în ea atât o formă bizară de snobism – iată, chiar medicul s-a ostenit să vină la mine, să mă consulte personal – cât şi o formă, şi mai bizară, de iubire. O iubire aparte, care n-are nimic carnal, la experienţa ei sexuală cu greu s-ar găsi vreun bărbat care să-i trezească

asemenea simţăminte, deci nu-i vorba de dorinţă, ci de o admiraţie neţărmurită, de un devotament orb. Simte, ştie, e sigură că poate face orice pentru Salvatore, cunoscând, în acelaşi timp, că acesta nu-i poate cere lucruri ruşinoase, că-i poate cere sacrificii şi renunţări, dar în numele unei cauze nobile, sacrificii pe care le-ar face cu bucurie.

Şi mai ştie că acesta o poate ajuta să rămână pe Caduceus. Ce poate fi mai frumos, gândeşte ea, cuprinsă de fiorii sentimentului acela atât de ciudat, decât să rămân aici, să îngrijesc copii pentru doctorul Salvatore şi să mă aflu permanent în preajma acestuia?

Dar un asemenea simţământ, contrar experienţei sale de viaţă, o enervează, simte nevoia să i se împotrivească, să lupte împotriva lui, cel puţin pentru moment, chiar dacă ştie că, mai devreme sau mai târziu, îi va ceda, îl va lăsa s-o potopească pe deplin...

De aceea îi întrerupe vorbirea molcomă, moale (doctorul îi vorbeşte despre starea sănătăţii ei, despre intervenţiile chirurgicale necesare şi despre tratamentul de recuperare ce va urma) şi-i zice, pe un ton sfidător:

— Se spune că nu se poate vindeca trupul fără vindecarea sufletului!

Salvatore o priveşte cu blândeţe, de parcă ar şti ce-i în scăfârlia ei, apoi zâmbeşte şi-i răspunde:

— Bolile trupului nu-s la fel ca ale sufletului, iar boli ale sufletului se pot ivi într-un trup perfect sănătos. Ideal este un suflet sănătos într-un trup sănătos, dar îţi spun, draga mea, că mai degrabă descoperi un suflet sănătos într-un corp ros de boală decât într-unul plesnind de sănătate. Există medici ai trupului, după cum există medici ai sufletului, fiecare cu priceperea şi talentul lui. Şi-i bine să nu se amestece unul în domeniul celuilalt.

Nu-i de mirare că găseşti un suflet sănătos într-un trup bolnav, îşi spune ea, poate că doar în momentul bolii majoritatea dintre noi au timp să se gândească şi la suflet. Chiar eu... m-aş fi gândit la atâtea lucruri, aş fi descoperit despre mine atâtea lucruri, dacă nu aş fi ajuns la spital? Da, dar nu în orice spital, ci în acest spital.

Şi se întreabă ce curs ar fi luat preocupările ei dacă l-ar fi cunoscut pe Salvatore înainte de a cunoaşte copii. Bineînţeles că i-ar fi iubit, dar probabil că iubirea pentru ei ar fi fost o ramură a iubirii pentru doctor...

Se scutură din gânduri şi obsearvă că el o priveşte cu o lucire amuzată în ochi, că îşi dă seama de dorinţa ei de a-l impresiona, de aceea izbucneşte cu o furie exagerată:

— Bineînţeles că sufletul va fi vindecat de alţii, nu de medici ai trupului! Pentru că medicii trupului au prea multă grijă de afacerile lor, de bunăstarea trupului lor, pentru a se gândi şi la suflete! Acest spital minunat, cu dotările lui extraordinare, este un instrument de discriminare! Cei bogaţi nu numai că vor trăi mai bine, dar vor trăi şi mai mult!

— Acuzaţia pe care o aduci întregului corp medical este nedreaptă, spune el, iar Mimoza vede pe chipul lui o mâhnire profundă. Trebuiesc judecate realizările breslei, nu greşelile unor indivizi ce-au căzut în ispită. Cât despre

insinuarea că doar cei bogaţi pot ajunge aici... Doar o mică parte dintre bolnavi sunt în stare să suporte cheltuielile de spitalizare, mai degrabă ţinem seama de cât îşi permit să plătească, decât de costuri... Îi aducem aici în funcţie de gravitatea bolii, nu de dimensiunile pungii.

— Atunci ce caută pe Caduceus indivizi profund imorali, asociali, chiar dăunători, ca Max Donner sau Lai Ater? se răţoieşte Mimoza. Chiar şi cei bogaţi, dar respectabili, se feresc de ei. Numai banii, bani grei, le puteau face loc în spitalul ăsta!

— La noi pot ajunge toţi cei care au nevoie de ajutor, indiferent de statutul lor social sau de părerea cetăţenilor respectabili. Ştii, draga mea, există un moment, în durerea omului, când îşi îndreaptă gândul spre noi, sperând să-l scutim de suferinţă. Nu putem refuza ajutorul în care speră, chiar dacă aceea se va dovedi nedemn de timpul pe care l-am irosit cu el. Noi trebuie să ne facem datoria, iar el, dacă poate, să înţeleagă că i s-a dat încă o şansă. N-ar trebui ca tocmai tu să-i judeci pe alţii, numai pentru că suferinţa te-a spălat şi te-a făcut albă ca zăpada...

Iar Mimoza înţelege că, de fapt, mâhnirea lui nu-i provocată doar de ea, ci de milioane de judecăţi injuste, pripite. De graba cu care făpturile gânditoare se avântă în a-şi condamna semenii, fără să ţină seama de ochiul în care se află înfiptă bârna...

Iar curvasasina pocăită simte, deodată, că nu poate rezista valului de iubire şi duioşie, cade în genunchi în faţa doctorului şi, pătrunsă de-o recunoştinţă bizară, neţărmurită, ia mâna lui Salvatore şi-o sărută...

El îi pune cealaltă mână pe creştet, mângâindu-i părul argintiu zburlit, şi toate accesele tinerei către infosferă se deschid subit, în mintea ei năvăleşte o muzică aparte, un imn triumfător al stelelor, ce-o copleşeşte cu măreţia lui, vorbindu-i de-o dragoste imensă, nepământească...

Iar Mimoza rămâne în starea aceea de extaz timp îndelungat, fără să-şi dea seama că Salvatore plecase de mult, atât de puternică rămăsese amintirea prezenţei sale...

Trei acţiuni de finalizare

1.

Mergea pe coridorul de-un alb pur, răspândind în jur o aură întunecată. N-o vedea nimeni, dar el ştia că este acolo, ca întotdeauna, semn distinctiv că *el* se afla acolo.

Treburile mergeau bine, lucrurile evoluau aşa cum prevăzuse, de data asta existau şanse mari de reuşită...

Deodată, se opri brusc, mai degrabă simţind că se va întâmpla ceva, decât văzând cei doi infirmieri ce apăruseră în faţa lui, parcă materializaţi din senin pe podeaua coridorului.

Doi indivizi solizi, în halate albe, lungi. Doi indivizi blonzi, cu părul lung, atârnând pe umeri. Cu figuri asemănătoare, ce exprimau hotărâre şi duritate, deşi aveau trăsături delicate, chiar feminine, într-un fel.

— Angelo Schwartz? întrebă unul dintre ei, iar Angelo ştiu că întrebarea era pur formală, cei doi ştiau foarte bine cine era, nu se lăsau înşelaţi de aparenţe, respectau însă o procedură, şeful lor fusese întotdeauna un formalist, un tip pentru care legile aveau o importanţă deosebită.

— Da, domnilor, cu ce vă pot fi de folos? răspunse el, cu înfăţişarea nevinovată a bietului Angie, un mic julitor de duzină, care nu face rău nimănui, nu pentru că ar fi avut o fire cumsecade, ci pentru că-i prea fricos să încerce ceva, mai mult, prea fricos ca să să gândească măcar că ar putea face rău cuiva.

Nu avea convingerea că masca aceea i-ar fi fost de folos, dar, deoarece cei doi erau personaje subalterne, care nu-l cunoşteau prea bine, exista o mică şansă să le slăbească vigilenţa şi să scape...

— Avem un mesaj pentru dumneavoastră, continuă infirmierul, cu aceeaşi voce plată, inexpresivă.

— Din partea cui? se interesă Angelo, reuşind să pară cu adevărat curios, ca şi cum n-ar fi ştiut ai cui mesageri erau cei doi.

— Din partea conducerii spitalului.

Aşa-i zice acum? Drăguţă chestie!

— Daţi-i drumul, n-are rost să pierdem vremea, să stăm aici în picioare şi să împiedicăm circulaţia.

Nu era nici o circulaţie pe coridorul ăla, dispăruseră toţi bolnavii, se asiguraseră că n-o să vadă nimeni spectacolul, se resemnase deja, n-o să opună rezistenţă, fără spectatori circul n-avea rost...

— Mesajul este următorul: Ne-am înţeles să nu ne încălcăm teritoriile de bază. Ca deobicei, nu-ţi respecţi cuvântul. Ţi-ar place să ne amestecăm şi

noi în treburile tale? (*Angelo tresări, speră că ameninţarea aceea era retorică, pentru că, de-ar fi fost adevărastă, o îmbulina rău de tot...*) Ca de obicei, acţionezi prin intermediari, instigi, aţâţi, ispiteşti, nu te bagi niciodată în faţă, dar cunoaştem lucrarea ta, îţi vedem urmele, oricât te-ai ascunde. Te-am lăsat să pătrunzi în spital, ştind că nu vii cu gânduri bune. Dar ai împins lucrurile prea departe. Ştim ce intenţii ai şi ştim că nu vei reuşi nici de data asta. Totuşi insistenţa ta în a ne sâcâi a dat roade. Ne-am săturat să-ţi auzim bâzâitul de ţânţar ce vrea să muşte. Deocamdată îţi dăm voie să pleci. Dacă nu profiţi de bunăvoinţa noastră, nu va exista un alt avertisment! Te vom strivi!

Ei, nici chiar aşa! Dacă ar fi putut să-l strivească, l-ar fi strivit de mult, nu i-ar fi dat nici un avertisment. Dar putea să-i facă necazuri, chiar multe... N-avea la ce să se gândească, decizia se impunea de la sine.

Iar Angelo întrebă, cu voce umilă, supusă:

— Băieţi, puteţi să-mi arătaţi drumul spre ieşire?

2.

Mimoza se aruncă pe pat şi aşteptă să apară, ca de obicei, domnişoara Heiliggeist, să-i aducă somnul şi uitarea.

Ziua fusese plăcută, linitită, se simţise bine printre copii, întâlnirile cu ei se transformaseră nu în rutină, ci în descoperiri permanente ale plăcerilor inocente ale copilăriei.

Uşa se deschise, dar în încăpere apăru nu asistenta, ci Renggy. Mimoza sări iute în picioare, klombul părea agitat, îngrijorat.

— S-a întâmplat ceva?

— După ce ne-am despărţit, am condus copii la camerele lor. Când m-am întors, l-am zărit pe Lai. N-aveam nici un chef să discut cu el. M-am ascuns într-o cameră goală şi am lăsat uşa întredeschisă, să-mi dau seama când pot să ies din ascunzătoare. Am remarcat că Lai se ferea, se furişa... Atunci mi-a venit ideea să-l urmăresc. Aveam senzaţia că pregăteşte ceva urât. M-am luat după el. Nu m-a observat – la urma urmei, sunt un profesionist. S-a îndreptat spre zona laboratoarelor. Cred că vrea să fure droguri. După aceea, l-am pierdut din vedere, nu ştiu cum de mi-a scăpat. Am venit iute aici, să ne sfătuim...

— Să anunţăm autorităţile locale.

— Şi cum dăm de ele?

— Habar n-am... Sau să-i spunem domnişoarei Heiliggeist, trebuie să apară, ca de obicei...

— Orice clipă pierdută e în favoarea lui Lai. În timp ce noi zăbovim aici, el poate să termine ce-are de gând şi să plece din laboratoare. Degeaba îl vom denunţa, nu ştim ce delict a săvârşit, nu avem nici o dovadă...

— Nu rămâne decât o singură soluţie. Să ne ducem după el. Am fost ce-am fost, nu ne e frică de nimeni, putem să-i venim cu uşurinţă de hac lui Lai.

Vom merge în zona laboratoarelor, acolo ne vom despărţi şi vom căuta din cameră în cameră, până-l vom găsi. Şi vom afla de la el ce intenţii are.

3.

Lai deschise uşa aparatului. Înauntru se zărea un habitaclu comod, cu un fotoliu larg, dintr-o imitaţie de piele albă. Pereţii cutiei, din metal albastru, erau acoperiţi cu sfere sclipitoare, roz, repartizate uniform pe toată suprafaţa.

Apăsă butonul argintiu.

Apăsă pe tasta cifrei 9, până umplu ecranul minuscul.

Apăsă butonul roşu.

Apăsă butonul verde şi se aruncă în habitaclu, trântind uşa după el.

Apucă să se aşeze pe fotoliu.

Apoi spaţiul închis fu năpădit de-un zumzăit ascuţit, pătrunzător, ce-i străbătu timpanele, i se înfipse în creier, îşi făcu lăcaş acolo şi începu să scormonească, răspândindu-se în tot craniul, în tot trupul...

Sferele lipite de pereţii încăperii luciră brusc, ca luminate din interior de incandescenţe arzătoare, răspândind rozul suprafeţei lor în raze ce se întinseră în habitaclu, se înfăşurară în jurul trupului său, îl legară strâns, îi pătrunseră în carne...

Durerea deveni sfâşietoare. Lumina îi străbătea retina, gonea către creier... întâlni zumzăitul insuportabil... cele două senzaţii atroce se împletiră, deveniră una singură, o tortură indescriptibilă, un chin ce depăşea puterile lui, omeneşti...

Deschise gura şi-şi strigă durerea, auzit doar de el însuşi.

Se rugă de întuneric să vină, să-l acopere, să-l ascundă, să-i aducă linişte şi uitare.

Dar întunericul nu-l auzi. Sau se făcu că nu-l aude.

Apoi, treptat, bâzâitul scăzu în intensitate, se stinse. Razele roz se deprinseră de pe carnea lui, se traseră înapoi în sferele din care izvorâseră.

Iar uşa se deschise.

Ieşi din aparat, împleticindu-se.

Laboratorul era aşa cum îl lăsase, nu venise nimeni să-i tulbure transformarea.

Ce transformare? Nu se simţea schimbat în nici un fel.

Dacă indivizii îşi bătuseră joc de el? Dacă toată povestea fusese o excrocherie, o minciună? Cu ce scop? Singurul scop posibil ar fi fost îndepărtarea lui de altceva, de adevărata invenţie, pe care nu trebuia s-o descopere...

Îl cuprinse furia. O furie orbească, nebunească. îi venea să zdrobească totul, să trântească flacoanele şi recipientele din rafturi, să facă totul zob. Se stăpâni cu greu.

Cel mai bine era să plece de acolo cât mai iute, să facă pe nevinovatul, să nege că venise acolo, da, să nege, să nu recunoască nimic. Să se stăpânească, să nu se preteze la jocul lor, să nu recunoască prin nimic că se lăsase înşelat.

Uşa încăperii se deschise brusc, cu un zgomot slab.

Tresări, apoi, a un animal de pradă, se aruncă asupra celui ce intra.

Oricine ar fi dat peste el acolo îi era duşman.

Intrusul se zbătu, ripostă. Se pricepea la arte marţiale, îşi desfăcu strânsoarea printr-o alunecare iute, fluidă. După care izbi.

Lovitura ar fi trebuit să-i zdrobească ţeasta, îşi spuse Lai, dar, spre surprinderea sa, nu păţi nimic. Intrusul rămase o clipă locului, uimit că atacul lui nu avusese atacul scontat.

Lai apucă să-l vadă ca lumea, pentru prima oară. Adversarul lui era un klomb. Renngy.

Ce naiba căta klombul acolo?

Îi zâmbi şi-i spuse, cu o voce care exprima uşurarea:

— Tu erai! Am crezut că-i vreun paznic!

— Sunt, prin pregătirea mea, paznic, răspunse Klombul, cu o hârâitură sumbră.

— Şi ce vrei, să mă predai poliţiei?

Lai nu încercase să-şi ascundă sarcasmul din glas.

— Bineînţeles. Aceasta-i datoria unui paznic adevărat, nu?

Bărbatul îl privi atent, îşi dădu seama că Renngy nu glumea, nici nu urmărea un câştig suplimentar, pur şi simplu voia să-l predea autorităţilor pe el, Lai! Se enervă subit, întinse mâna, cu un gest fulgerător – iuţeala îl surprinse şi pe el, nu numai pe klomb – apucă păsăroiul de gâtul subţire, îl ridică în aer şi-l trânti de cel mai apropiat perete.

Trupul zdrobit al klombului se scurse pe podea, o treanţă fără rost, fără viaţă, fără viitor.

Lai izbucni în râs. Nenorocitul ăla de klomb, pe care-l făcuse praf cu o singură mână, se trezise să-l trădeze! Bine-i făcuse, aşa trebuia să procedeze cu trădătorii, să fie energic, trecuse vremea subtilităţilor şi fineţurilor, venise timpul acţiunii.

Apoi, brusc, i se făcu foame. O foame animalică. Tot organismul gemea, se văicărea, cerea, tânjea, pretindea... De unde să ia mâncare? De unde apăruse pofta de mâncare? Cum s-o potolească? Cine ştie ce-i făcuseră nenorociţii ăia, în cutia lor blestemată?

Îl cuprinse ameţeala. O ameţeală datorată foamei aceleia stranii, ivită din senin. Se rezemă de aparatul din care abia ieşise. Rămase aşa, lipsit de vlagă, cu mintea împăienjenită, măcinată de ură şi furie.

Umărul lui simţi hrană în vecinătate. Hrană pură, curată, neîntinată, care putea fi asimilată fără efort, fără prelucrare...

Se deschise s-o primească, iar electronii curseră din învelişul de metal al cutiei, pătrunseră în trupul lui înfometat, potolindu-l, săturându-l, dându-i energia ce-i lipsea, lipezindu-i mintea şi gândurile...

Decise să se sature pe deplin şi absorbi, fără alegere, protoni, neutroni, mezoni, tot ce se nimerea, împlinindu-se, devenind tot mai puternic, mai stăpân pe sine.

Auzi un zgomot surd. Se întoarse. Rămăşiţele informe ale aparatului se prăbuşiseră pe podea, fumegând, un amestec de substanţe transmutate bizar din cele iniţiale.

Începu să înţeleagă, nu pe deplin, mai degrabă o bănuială a ceea ce se întâmplase decât o înţelegere.

În clipa aceea se deschise iar uşa laboratorului, iar în prag apăru Mimoza, care se uită uluită în jur, apucă să întrebe:

— Unde-i Renngy?

După care văzu zdreanţa albastră din colţ şi se lămuri, iar figura-i frumoasă i se strâmbă de furie.

— Ce-ai făcut, făptură de nimic? Ce-ai avut cu fiinţa aceea amărâtă, care n-a făcut rău nimănui?

Lai se sperie, ar fi vrut să fugă, dar nu avea unde... Femeia se apropia, ţipând, dezlănţuită:

— Eşti acelaşi criminal fără scrupule şi fără milă pe care l-am cunoscut! Faptul că eşti pe moarte, că numai efortul celor mai strălucite minţi din univers te-a împiedicat să-ţi dai duhul, nu te-a schimbat cu nimic! Eşti un om de nimic! Ştii doar să ucizi! Dar ţi-a venit şi ţie rândul!

Curvasasina se sufoca de furie. Nemaigăsind cuvinte, se avântă şi-i cârpi o palmă. În clipa aceea, Lai văzu negru în faţa ochilor.

— Dai în mine, muiere nenorocită? Să-ţi arăt eu ce fac cu căţelele turbate de felul tău!

Şi-i trase şi el o palmă. Şocul o aruncă pe Mimoza de perete.

Abia atunci femeia îşi aduse aminte că era înzestrată pentru luptă, şi îndreptă spre el fascicolul laserului din ochiul stâng. Lai, surprins, nici nu încercă să se ferească. Iar raza laser îi atinse pielea, fu absorbită imediat de organismul lui flămând, se stinse, lăsându-l nevătămat.

Mimoza văzu fenomenul, la început nu-i veni să creadă, apoi îşi spuse că, probabil, bateria se descărcase, doar n-o verificase niciodată, îşi scoase ghearele metalice din teci, se convinse că erau la locul lor, ascuţite ca bricele, apoi plonjă spre bărbat, izbindu-i gâtul, să-i spintece carotida.

Lamele i se frânseră cu un pocnet sec, de parcă ar fi lovit în diamant.

Iar Lai o prinse din zbor, cu un gest iute, şi-şi strigă mânia:

— Târfă ordinară, ai încercat să mă omori! Pe mine!

În timp ce mârâia, spumegând, apucase femeia de umeri şi o zgâlţâia cu putere. Trupul ei se bălăngănea, neputincios, în mâinile lui. Lai văzu cum expresia ei se schimbă subit, cum i se măresc ochii, oglindind o teroare fără margini, cum i se strâmbă gura, înghiţind cuvintele pe care nu apucase să le rostească, bâiguind, în schimb, o rugă dezlânată, fără convingere, fără speranţă:

— Nu... te rog... nu... nu face asta... nu....

Spaima ei trezi în el o convingere nouă, certitudinea propriei lui puteri, cea pe care abia o bănuise când apăruse matracuca, siguranţa că putea să facă tot ce dorea cu ea.

— Apoi... dacă-i pe aşa, cucoană, gâfâi el, toate umilinţele, frustrările şi dorinţele neîmplinite ţâşnind deodată din subconştientul lui, las' că te învăţ eu minte! Îţi dau eu ce-ţi trebuie, să-ţi iasă bâzdâcii din cap, să-ţi vezi locul ce ţi se cuvine!

Mimoza se zbătea disperată, dar puterea ei era nimic în comparaţie cu strânsoarea de fier a lui Lai.

— Te învăţ eu minte, scorpie afurisită, ai să vezi dacă-s de nimic sau ba. Stai liniştită, scârbă, dacă vrei să-ţi placă!

Interesant era faptul că, deşi Lai ştia ce-ar fi vrut să-i facă individei, nu era foarte convins că-i în stare. Până atunci, lipsa dorinţei fusese una dintre lucrurile care-l convinseseră că se întâmpla ceva ciudat cu el, că era cu adevărat bolnav, că nu era el, cel dintotdeauna. Se repezise la ea mai degrabă dintr-o reacţie instinctivă faţă de-o femeie care îl jignise. Spaima ei îl întărâtase, dar nu mai mult... Nu apucă să-şi pună asemenea probleme complexe, pentru că femeia, într-o încercare disperată de a se elibera, reuşi să-şi desprindă mâinile din pumnul lui şi-i înfipse cioturile unghiilor în obraz.

— Aşa, boarfă? Bine!

Cu un gest iute, îi sfâşie halatul, lenjeria de dedesubt, scotând la iveală trupul minunat modelat, cu sâni tari, ce se zbăteau în ritmul gâfâielii femeii. Mimoza strigă ascuţit, încercă să-şi acopere goliciunea, iar gestul ăsta, neînsemnat în sine, trezi în Lai dorinţa animalică pe care o uitase atâta vreme.

Se dezlănţui.

Îi plesni două palme, zguduind-o zdravăn, ameţind-o. Curvasasina încetă, pentru o clipă, să se zbată. Bărbatul profită de ocazie ca să sfâşie ce mai rămăsese din îmbrăcăminte. Rămase o clipă să-i admire goliciunea, s-o privească plin de poftă, apoi gâfâi:

— Ia să vedem...

Nu-i mai păsa de rezistenţa înverşunată a victimei sale, puterea ei nu se compara cu a lui. Nu-l deranjau nici zgârieturile, muşcăturile, izbiturile cu pumnii, după cum nu-l înduioşau nici ţipetele ei, rugăminţile disperate, întrerupte de hohote de plâns.

O puse jos, pe podeaua rece, lucioasă şi, în ciuda încercărilor acesteia de a-l împiedica, o pătrunse.

Rămase aşa, o clipă, cât să-i şuiere, plin de ură:

— Asta ţi-ai dorit dintotdeauna, nu-i aşa? Numai că n-ai găsit un bărbat adevărat, ca mine, care să te satisfacă! Lasă că-ţi dau eu, să-ţi ajungă pentru zece ani!

Şi începu s-o călărească, plin de ardoare, simţind o plăcere indescriptibilă, care nu se comparase cu nimic din ceea ce simţise vreodată. Femeia îşi urla durerea, ura, jignirea...

— Îţi place, fă? întrebă el, cu un dispreţ suveran.

Mimoza îşi strânse bruma de puteri rămasă şi şuieră, cu un dispreţ cu mult mai mare decât al lui:

— Nu, impotentule!

Lai tresări sub insultă. O prinse cu o mână de gât şi o strânse cu putere.

— Ce-ai zis, amărâto? Nu-ţi ajunge mădularul meu? Vrei unul mai mare? O să-ţi dau, nenorocito!

Mârâise cuprins de ură şi frustrare, dar simţi, în clipa imediat următoare, nişte colţi ascuţiţi apăsând asupra penisului său. Protecţia curvasasinelor! Uitase de ea! Individa nu-l insultase, ci-l anunţase, plină de bucurie, ce-l aştepta! În fracţiunea aceea de secundă, în care se vedea deja castrat, simţi, spre imensa lui uimire, că membrul i se întărea şi se mărea, iar colţii metalici ricoşau, se toceau, incapabili să-i facă vreun rău. Femeia urla, se părea că durerea din interiorul ei devenise insuportabilă, se ruga, implora…

— Acum ce zici, târfo? Îţi place? E suficient de mare pentru gustul tău? întrebă el, batjocoritor, simţindu-se cu adevărat superior individei care-l tratase de sus atâta vreme, şi de care – de ce să nu recunoască cinstit – îi fusese frică.

Probabil că femeia înnebunise de durere, pentru că în loc să răspundă afirmativ sau măcar să tacă, îşi strânse puterile şi izbucni:

— Să-mi placă? Habar n-ai ce place unei femei, nenorocitule! Nu mi-ar place cu tine de-ai fi singurul bărbat din lume! Violezi pentru că n-ai nici cea mai vagă idee ce înseamnă să faci dragoste! Labagiule!

Cam lung discurs, dar tipic pentru o curvasasină… Suficient pentru ca Lai să simtă trezindu-se în el complexe de mult uitate, temeri de mult dispărute… iar pentru a le trimite la locul lor, dezlănţui din nou violenţa, dorind să oprească o dată avalanşa de insulte. O pălumui, o muşcă… apoi îşi aduse aminte de noua lui putere… şi mădularul îi crescu din nou, depăşind cu mult dimensiunile existente la cei mai înzestraţi bărbaţi.

Urletul femeii, din ce în ce mai lipsit de vlagă, se transformă într-un horcăit. Dar Lai nu era mulţumit, nu credea că-i cazul să se oprească. Membrul creştea şi creştea, rupând ţesuturile în femeia ce devenise o zdreanţă însângerată, neputincioasă… dar, fără ca Lai să-şi fi dat seama de la început, trupul lui se mărea păstrându-şi proporţiile, devenise un gigant ce călărea cu furie trupul ajuns, prin comparaţie cu al lui, ca de fetiţă…

Mimoza nu mai opunea rezistenţă, nu-l mai insulta, nu mai era în stare nici măcar să se vaite sau să geamă… nu mai prezenta pic de interes pentru Lai, care, în cele din urmă, se simţi răzbunat şi decise să termine o dată cu făptura aceea zdrobită fizic şi moral.

Îşi mai mări o dată corpul, iar femeia se despică, organismul ei chinuit nereuşind să facă faţă pilonului înfipt în ea.

Lai se ridică de pe otreapa însângerată, o zdrobi sub talpă, apoi îi trase un şut, aruncând-o de cel mai apropiat perete. După care se decise să părăsească locul acela în care nu mai avea nimic de făcut.

Uşor de spus – sau de gândit – dar mai greu de făcut. Uşa devenise prea mică pentru dimensiunile lui, ajunsese la o înălţime de zece metri, creştetul i se freca de tavanul sălii înalte...

Lai se gândi o clipă că ar putea să-şi micşoreze dimensiunile, poate nu chiar la cele iniţiale, dar oricum, la unele care să-i permită să iasă pe nenorocita aia de uşă, dar se simţea atât de bine ca uriaş... Decise să dărâme zidul, să treacă prin el şi să dea dracului ieşirea pentru oamenii normali.

Se propti în perete, împinse cu putere, placa din plastbeton se frânse, se sparse în bucăţi. Lai se trezi în coridor, prăbuşit peste fragmentele de zid. Se ridică în picioare şi porni la întâmplare. Nu ştia unde se găseşte ieşirea din spital, dar dorea să părăsească locul ăla afurisit, de care se săturase ca de mere pădureţe. Merse şi merse, dar coridorul nu se mai sfârşea...

În cele din urmă, ajunse totuşi la capătul acestuia. O uşă mare, care dădea într-o sală. Nici o posibilitate de a trece mai departe.

Furia ce mocnea în el, potolită pentru un moment de ceea ce-i făcuse sorei şefă, izbucni din nou, vijelioasă, tumultuoasă, ca un torent de munte dezlănţuit primăvare. Scoase un urlet mânios, se lungi cât mai mult, propti mâinile în tavan, împinse cu putere. Placa de deasupra se desprinse, porni în sus, izbind în tavanul etajului următor, desprinzându-l şi pe acesta... În cap îi curgeau fragmente de plastic, beton, pulbere de moloz... iar el creştea, creştea, împingând fără nici un efort bucăţile masive de clădire, croindu-şi drum prin ea... Trupul i se lăţea, proporţional cu înălţimea, coridorul deveni prea strâmt, simţi apăsarea zidurilor pe şolduri, se scutură un pic, iar pereţii se prăbuşiră în jur, făcându-i loc.

Se trezi, deodată, stând deasupra unei clădiri imense, ce-şi întindea acoperişul de la un orizont la altul. Rămase un pic cu mâinile deasupra capului, ţinând încă maldărul de plăci lungi de plastbeton. Le aruncă în scârbă, cât colo, iar ele căzură peste terase şi lucarne, zdrobind totul sau greutatea lor, stârnind un nor de praf.

Lai rămase un moment locului, dezorientat, neştiind ce să facă, încotro s-o pornească... Apoi se decise, se înălţă tot mai mult, privind de sus întinderea de terase, turnuleţe, balcoane, cupole, ce se iveau din suprafaţa nededă a acoperişului din material mat, albastru deschis. Nu se vedea nici un spaţiu liber, se părea că zvonul auzit de Angelo era întemeiat – că spitalul se întindea pe toată suprafaţa planetei. Se plictisi să caute o ieşire, împinse cu mâinile zidurile din jur, făcându-şi loc, apoi ridică piciorul, îl puse pe acoperiş, se sprijini în el... Construcţia cedă, piciorul i se afundă în mormanul de dărâmături, găsi un punct de sprijin... iar Lai se ridică şi mai mult deasupra clădirii întinse. Începu să alerge, zdrobind acoperişul sub tălpi, lăsând în urmă numai ruine...

După un timp se plictisi. Cât vedeai cu ochii, numai acoperiş. Nu avea nici un rost să fugă, nici măcar să meargă încet. Nu avea cum să iasă din spital, nu avea cum să scape o dată din locul ăla blestemat, nu-şi putea găsi libertatea fugind. Ci doar părăsind planeta.

Doar părăsind planeta...

Gândul deveni imediat faptă.

Tălpile i se deprinseră de ruinele zdrobite, începu să se înalţe, se ridică la început încet, apoi din ce în ce mai repede, ajunse la norii albi, se cufundă în ceaţa lor pufoasă, umedă, răcoritoare... zăbovi acolo o clipă, apoi îşi continuă ascensiunea.

Razele puternice ale soarelui îl izbiră în ochi, ochii le sorbiră cu nesaţ, flămânzi... trupul, rămas gol, lipsit de hainele care se rupseseră de mult, de când corpul îşi începuse extinderea, primi lumina prin toată suprafaţa pielii, o absorbi, simţi energia pătrunzând în el, hrănindu-l...

Se grăbi să zboare spre soarele fierbinte, ce-l hrănea cu generozitate.

Apoi rămase plutind în spaţiul de deasupra planetei. O clipă, un gând fugar îl atenţionă că părăsise atmosfera, că în jurul lui nu mai era aer, dar de undeva, din străfundul conştientului o voce îi şopti că nu mai avea nevoie de aer, că nu mai avea nevoie de respiraţie, că putea avea tot ce-şi dorea, iar dacă nu-şi dorea un lucru, nu mai avea nevoie de el.

Se uită în jur, admirând strălucirea rece a stelelor, vâlvătaia caldă a soarelor, întunecimea fără sfârşit a vidului. Undeva, sub el, globul micuţ, albăstrui, al planetei înconjurată de puful alb al norilor. Un obiect micuţ, gingaş, atât de simpatic, că-ţi venea să-l mângâi...

Întinse mâna, care se lungi, se tot lungi şi se lăţi, până cuprinse sfera în palmă.

Atunci auzi, poate nu cu urechile, ci cu ajutorul unui simţ necunoscut, pe care abia atunci îl descoperea, urlete de groază, de spaimă animalică, de disperare.

Locuitorii planetei care se treziseră, deodată, în mâna lui.

Ascultă, plin de interes. Era zeul lor. Dispunea de vieţile lor. Nu intenţionase, în momentul în care întinsese mâna, să le facă vreun rău. Îl atrăsese jucăria aceea drăguţă care plutea prin beznă. Groaza şi disperarea locuitorilor planetei îl amuza, îi compensa sentimentul de frustrare şi neajutorare de pe vreme când fusese în spital. Acum ajunsese zeul lor. Putea să le facă mult rău, dar nu avea de gând. O să-i lase în pace. Dacă îl vor ruga frumos, dacă-l vor implora, dacă-l vor venera...

Dar indivizii nu-l implorau pe el, ci – aceia care implorau – un zeu diferit de el, pe care-l chemau în ajutor împotriva lui. Nu-i recunoşterau divinitatea. Îl blestemau.

Îl blestemau pe el, pe el, cel atotputernic?

Neruşinaţii! Inconştienţii! Trebuiau să plătească!

Aruncă globul în spaţiul întunecat, întinse şi cealaltă mână, apoi izbi palmele între ele, prinzând globul albastru la mijloc, ca pe un ţânţar, zdrobindu-l, distrugându-l, anihilându-l...

Auzi, o clipă, vaietul îndurerat al miliardelor de făpturi ce-şi aflaseră sfârşitul într-o fracţiune de secundă, apoi se aşternu tăcerea.

Dar furia nu i se potoli o dată cu încetarea zgomotului. Neştiind asupra cui s-o abată, se roti în vid şi trase un şut, cu toată puterea, soarelui care continua să strălucească liniştit, nepăsător.

Piciorul lovi globul de foc, îl spulberă într-o multitudine de scântei, ce se risipiră ca un imens foc de artificii.

Hohoti încântat, amuzat, privi în jur, văzu ceva mai încolo altă stea, o strivi şi pe aceasta între palme...

Energia corpurilor cosmice anihilate se scurgea în el, hrănind torentul lui interior, ce clocotea frenetic. Iar trupul i se întindea, deveni cât o galaxie, mai mare, tot mai mare...

Şi pe măsură ce creştea sorbea sori, planete, stele de toate soiurile, nori cosmici, tot ce întâlnea în cale...

În bezna din jur descoperi o galaxie îndepărtată. O aspiră, trăgând-o pe nas, ca pe-un fum de narcovis, hohotind bezmetic.

Iar în jurul lui rămase numai întunecimea goală a vidului în care exista doar el, negreala beznei în care el era începutul şi sfârşitul...

Întunericul se risipi treptat, izgonit de o lumină ce se ivise undeva, în faţă. O lumină ce părea obturată de un nor alb, ce se risipea cu încetineală...

Când ceaţa se risipi, văzu că lumina arzătoare, ce-i rănea ochii, pornea de undeva, din spatele unui tron alb, înalt. Alături de acesta se aflau încă două, mai mici, aşezate în fiecare parte a celui mai mare.

Lumina deveni suportabilă, întinzându-se în jur, peste tot.

Se afla într-o sală imensă, pardosită cu lespezi negre, mate, care păreau a absorbi razele ce cădeau pe ele. El stătea în picioare, dezbrăcat, pe una dintre lespezile acelea. Răspunzând unei chemări neauzite, se apropie de cele trei scaune. Bucuria sălbatică a distrugerii universului dăinuia încă în mintea lui, uimirea că se trezise în locul acela bizar nu reuşise încă s-o izgonească. Privi mai atent mobilele din faţă – se aflau aşezate pe un piedestal scund, dintr-o piatră albă, luminoscentă.

Pe tronul din mijloc stătea profesorul Battlemaster. În dreapta, doctorul Salvatore, iar în stânga sora şefă Edelweiss Heiliggeist. În spate, în picioare, un klomb de-un azuriu deschis, celest, şi o femeie blondă, cu păr lung, mătăsos, înveşmântată într-o robă lungă, albă. Cele două personaje secundare i se părură cunoscute, dar avea alte probleme acum, nu avea timp să încerce să-şi amintească unde la întâlnise.

Lai simţi, întrucâtva, că se află în faţa unei judecăţi. Încercă să-i spulbere pe indivizii ăia nesuferiţi cu un gând, dar descoperi că puterile lui nu le puteau face nimic – sau că nu mai avea puterile acelea formidabile.

Cei trei tăceau, privindu-l fără mânie, mai degrabă cu mâhnire.

Nu spuse nici el nimic, privindu-i, la rândul lui, cu furie. Apoi, deodată, în mintea lui se ivi un gând, care crescu, crescu, până când se ceru exprimat.

— Deci totul a fost un vis, o amăgire, mormăi el, brusc istovit. V-aţi jucat cu mine...

— Nici vorbă, îi răspunse basul tunător al profesorului. Totul a fost cât se poate de real. Ai distrus, din prostie şi răutate, universul. Asta ai înţeles tu

că se poate face cu puterile pe care le-ai obţinut prin fraudă, fără drept şi merit.

— Am distrus pe dracu', bombăni Lai. Atunci, unde suntem acum?

— Pe Caduceus, se auzi glasul rece, impersonal, al sorei şefe. Am avut înţelepciunea să-ţi punem la dispoziţie un univers de rezervă. Un univers alternativ, care urma, oricum, să piară în scurt timp. Dacă ţi-ai fi folosit puterea aşa cum trebuia, acel univers ar fi trăit veşnic.

— Univers alternativ, univers de rezervă, mormăi Lai. Nu există aşa ceva. Mi-aţi dat un drog, m-aţi făcut să visez lucruri extraordinare – nu ştiu cu ce scop – iar acum mă judecaţi pentru visul meu – nici scopul pentru care faceţi asta nu-l înţeleg.

— Dacă în loc să iroseşti puterea obţinută pentru a dobândi forţă, ai fi folosit-o pentru a căpăta înţelegerea, poate n-am fi ajuns aici, spuse cu tristeţe doctorul Salvatore. Nu ţi-a trecut prin minte că, deşi căpătasei puteri divine, mintea ta rămăsese cea de dinainte? Nu ţi-ai imaginat că trebuia să te schimbi?

— Pentru ce să mă schimb? se răţoi Lai. Sunt foarte mulţumit aşa cum sunt.

— Asta-i problema. Am bănuit de la început că nu puteai să ni te alături, comentă calmă Edelweiss.

— Să mă alătur vouă? Da' ce, am bolunzit? Ce treabă am eu cu voi?

— Divinitatea e unică şi multiplă, şopti doctorul Salvatore. Ei i se pot alătura toţi cei ce acced la ea, fie voluntar, fie din întâmplare. Se integrează în ea, chiar dacă-şi păstrează individualitatea...

— Ce-ar fi să mă lăsaţi în pace? se enervă Lai. N-am nici o treabă cu aiurelile voastre!

— Băiete, răsună basul profesorului Battlemaster, ai nimerit în ceva ce depăşeşte persoana ta. Indiferent de puterile obţinute de cineva – nemurire, omnipotenţă, omniprezenţă, atoateştiinţă – acestea nu au caracter divin dacă-s lipsite de creaţie. Divinitatea este creatoare. O făptură care crează ceva – o operă de artă, o invenţie, un copil – are în ea un strop de divinitate, care-i oferă premisele accederii către aceasta. Tu ai căpătat – nu vreau să discutăm prin ce mijloace – o serie de puteri divine ce decurg din nemurire. Pentru a ajunge la divinitate mai trebuia să dai dovadă de creativitate, de capacitatea de a crea. Şi ai demonstrat că eşti capabil doar de distrugere. De aceea, puterile divine ţi-au fost retrase. Ai redevenit cel ce-ai fost la venirea ta pe Caduceus.

— Mai trebuia să-mi pomeneşti ceva şi de bunătatea divină, ca să mă dai gata, rânji Lai, batjocoritor.

— Divinitatea nu-i neapărat *bună*, zise doctorul Salvatore, cât responsabilă. Creatorul e întotdeauna responsabil pentru creaţia sa. Trebuie s-o ajute, s-o înţeleagă. Acest lucru nu înseamnă întotdeauna bunătate, din punctul de vedere al creaturii. Părintele nu-i întotdeauna bun cu copilul, dar acţiunile lui sunt îndreptate spre binele acestuia.

Lai se strâmbă, cu o ironie răutăcioasă, şi nu răspunse. Cei trei tăcură un moment.

— Ce vom face cu el? întrebă apoi sora şefă. Nu-l putem lăsa să plece aşa, după ce a aflat secretul. Îl putem transforma într-o piatră simţitoare, dar lipsită de darul vorbirii...

— Măsura mi se pare prea aspră, interveni doctorul Salvatore. Oare a avut de ales cu adevărat? În deplină cunoştinţă de cauză? Noi nu avem nici o vină?

— Creatorul e întotdeauna răspunzător pentru creaţia sa, îi răspunse sentenţios Edelweiss. Probabil că natura ta umană va vorbi din nou... Fie cum vrei tu.

Doctorul Salvatore se ridică de pe scaun, se apropie de Lai şi-i puse mâinile pe cap. Acesta simţi cum se scurge în el un torent de tristeţe plină de înţelegere, de durere resemnată, dar şi o sete neţărmurită de lumină. Îl cuprinse o ameţeală ciudată... şi auzi cuvintele spuse cu o blândeţe indescriptibilă:

— Poţi pleca. De acum nu vei mai păcătui...

Biografie

Liviu Radu s-a născut la 20 octombrie 1948, în Bucureşti. Este absolvent al Facultăţii de Calculatoare din cadrul Institutului Politehnic Bucureşti (1971). A lucrat la Centrul de Calcul din Ministerul Agriculturii (1971-2004), pe care l-a condus în perioada 1990-2004. Din 2006 este şeful serviciului de Dezvoltare-Implementare din cadrul Direcţiei IT la Agenţia pentru Plăţi şi Intervenţie în Agricultură.

Din 2009 este membru al Uniunii Scriitorilor.

Debutul absolut se produce în anul 1993, în revista *Quasar*, cu povestirea *Faţa nevăzută a planetei Marte*, iar debutul editorial în 1999, cu volumul *Trip-tic*, la Editura Dacia.

A publicat sute de texte literare, recenzii şi eseuri, colaborând cu revistele *Jurnalul SF*, *Anticipaţia*, *ArtPanorama*, *Tritonic.ro*, *Lumi Virtuale*, *Proscris*, *Nautilus*, *Almanahul Anticipaţia*, etc.

Publică povestiri în volumele colective: *Nemira 96*, *Plaja Nudiştilor* (1999), *Don Quijote, prostituata şi alte personaje* (2000), *Timpul eroilor* (2001), *Romania SF 2001*, *Alte lumi, alte legende* (2002), *AtelierKult: povestiri fantastice* (2005), *Alte Ţărmuri* (2009), *Millennium fantasy &science fiction 1* (2009), *Millennium fantasy & science fiction 2* (2009), *Dansând pe Marte şi alte povestiri fantastice* (2009).

A publicat volumele: *Trip-tic* (roman, 1999), *Spre Ierusalim* (proză scurtă, 2000), *Constanţa 1919* (proză scurtă, 2000), *Opţiunea* (roman, 2004), *Spaime* (roman, 2004), *Babl* (povestiri, 2004), *Manipularea maselor – cazuri celebre din ultimul mileniu* (non-ficţiune, 2005), *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (2006), *Waldemar* (2007), *Blocul câş* (2008), *Povestiri fantastice* (2008), *După-amiază cu bere şi zâne* (2009).

A publicat peste 45 de volume traduse din literatura universală (printre care A. Merritt: *Corabia zeiţei Ishtar*, *Faţa din abis*, *Pierduţi în miraj*, Isaac Asimov: *Călătorie fantastică*, George R. R. Martin: *Peregrinările lui Tuf*, Neil Gaiman: *Zei americani*, *Nicăieri*, *Băieţii lui Anansi*, *Pulbere de stele*, *Coraline*, Dean Koontz: *În puterea nopţii*, *Trăieşte noaptea*, *Odd Thomas*, *Odd pentru vecie*).

A obţinut premiul *Vladimir Colin* în anul 2000 şi tot în acelaşi an, Premiul de încurajare al Societăţii Europene de Science Fiction la Convenţia Europeană de Science Fiction (*Eurocon*) de la Gdansk, Polonia.